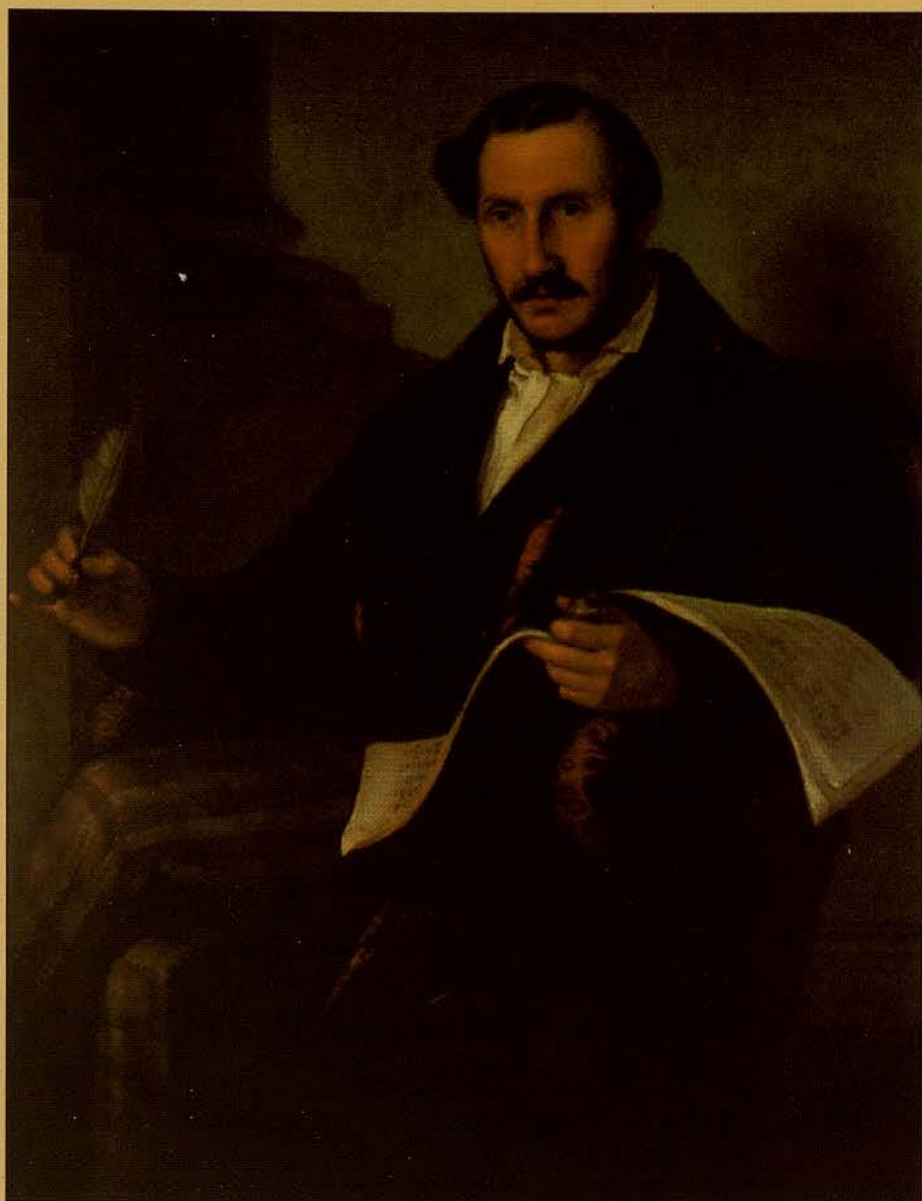

REDESCOBRIR DONIZETTI

A dos segles del seu naixement

**CONXITA
BADIA**

**Persona, veu i
cant perdurables**

Adagio, la vostra botiga de música.

Pianos
Orgues electrònics
Instruments professionals
Vent i corda
Informàtica musical
Partitures

BARCELONA
Muntaner, 300, Xanfrà Laforja
Tel. 200 81 00

CENTRE COMERCIAL GLORIES
Avda. Diagonal, 200, local B228
Tel. 486 01 87

BARBERÀ DEL VALLÈS
BARICENTRO - Tel. 718 97 51

MADRID
Hermosilla, 75, Esq. Gral. Pardiñas
Tel. 435 89 89

MADRID-2
LA VAGUADA - Tel. 730 48 82

158

catalunya música

3A ÈPOCA ANY XIV
NÚM. 158, DESEMBRE 1997

Consell Editorial: **Fèlix Millet** (President), **Montserrat Albet**, **Josep M. Bricall**, **Josep M. Busquets**, **Josep Caminal**, **Salvador Cardús**, **Jordi Casas**, **Joan M. Clavaguera**, **Gregori Estrada**, **Gabriel Ferrer**, **Joaquim Garrigosa**, **Joan Guinjoan**, **Carles Guinovart**, **Teresa Lloret**, **Joan Matabosch**, **Xavier Montsalvatge**, **Jordi Montull**, **Ramon Muntaner**, **Ramon Pla**, **Eugeni Sallent** i **Xavier Turull**.

Consell de Direcció: **Pere Artís** (editor), **Pere Burés** (coordinació amb Catalunya Música), **Jaume Comellas** (direcció periodística) i **Lluís Millet** (direcció musical)

Maquetatge: **F.S.**
Secretaria de Redacció: **Teresa Martínez**

Publicitat: **Prensasi Tam, S.L.**
Pg. de Sant Joan, 25, 3r 2a
Tel.: 245 21 11

Preimpresió: **Ormograf, S.A.**
Impressió: **Agpograf**
Distribució: **Distribarna, S.A.**
Dipòsit legal: **B-34.432/83**
ISSN: **1136-7458**

Col·laboren en aquest número:
MONTERRAT ALBET, PERE ARTÍS,
XAVIER CASANOVAS-DANÉS,
ÀLEX COLÀS, JAUME COMELLAS, JORDI
MALUQUER, CARME MARTÍNEZ,
TERESA MARTÍNEZ, LLUÍS MILLET,
CARLES MOLL I MARQUÈS, PAU
NADAL, MÓNICA PAGÈS, RAMON PLA
I ARXÉ, MONTERRAT PUIG, ALBERT
SUÑÉ, FRANCESC TAVERNA-BECH I
LLUÍS TRULLÉN.

CATALUNYA MÚSICA REVISTA MUSICAL CATALANA

Sant Francesc de Paula, 2
08003 BARCELONA
Tel. i Fax: 268 10 00

Els articles publicats a "Catalunya Música/Revista Musical Catalana" expressen només l'opinió dels seus autors. "Catalunya Música/Revista Musical Catalana" no mantindrà correspondència amb els autors d'originals no encarregats i enviats espontàniament a la Redacció.
© de les reproduccions autoritzades, VEGAP, Barcelona 1997.

SUMARI

revista musical catalana

EDITORIAL

PANORAMA

Conxita Badia

Joan Pons

TEMA

MUSICALIA

SCHERZANDO

LLIBRES

DISCOS

- 5 *El caòtic món del disc*
- 6 *Conxita Badia, veu i personalitats excepcionals per Montserrat Albet*
- 9 *La vivència del mestratge per Mònica Pagès*
- 17 *Mikrokosmos: Record de mossèn Pere Ribot per Pere Artís*
- 20 *Tangents: Plusquamperfet per Jordi Maluquer*
- 21 *Del seu affm.: Manuel Blancafort per Jaume Comellas*
- 22 *Joan Pons recrea Falstaff... per Àlex Colàs*
- 24 *Cicle Lied al Palau per RRM*
- 25 *Cicle Concerts Simfònics al Palau per RRM*
- 26 *La Simfònica de Balears compleix 50 anys per Carles Moll i Marquès*
- 27 *Perfecció, distància i magnificència per F. Taverna-Bech*
- 29 *Aplaudiment a Sabine Meyer per X. Casanovas-Danès*
- 30 *Aplec de joves al Palau per F.T.-B. i X.C.-D.*
- 33 *Cervelló i Torrent, units en una estrena per J.M.B.*
- 35 *Redescobrir Donizetti*
- 36 *Donizetti i l'època per Ramon Pla i Arxé*
- 38 *Donizetti, un músic de la veu per Pau Nadal*
- 40 *Christopher Hogwood. Un master class sobre interpretació mozartiana per Carme Martínez*
- 48 *Claret, King, Rilling per Lluís Trullén*
- 51 *Exhumació de l'oratori La nit de Nadal de Joan Lamote de Grignon per F. Taverna-Bech*
- 56 *per Cesc*

NOVETAT !

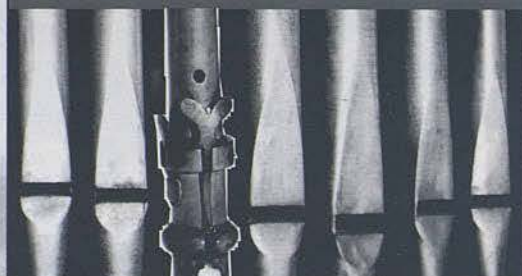
CD - 3M 3002

L'ESPLENDORÓS BARROC

VIVALDI • BUXTEHUDE • J. S. BACH • BRUHNS
HANDEL • BOEHM • TELEMANN • PURCELL

MONTSERRAT TORRENT, *orgue*
JOSEP JULIÀ, *oboè*

MONTSERRAT TORRENT

Orgue

JOSEP JULIÀ

Oboè

UNA VISIÓ INÈDITA DE
L'ESPLENDORÓS BARROC

VIVALDI, BUXTEHUDE, BACH,
BRUHNS, BOEHM, HANDEL,
TELEMANN, PURCELL

Distribució:

harmonia mundi ibèrica s.a.

Avda. Pla del Vent, 24 08970 SANT JOAN DESPÍ
(Barcelona)

Tel. (93) 373 10 58 Fax (93) 373 67 64

Un segell de qualitat
promogut per

Amb la col·laboració de

AJUNTAMENT DE
CABRERA DE MAR

En el curs de la recent visita a Barcelona del director britànic Raymond Leppard en el cicle Palau 100 al capdavant de la Simfònica d'Indianapolis, aquest músic va dir, entre d'altres coses: *"Actualment és molt fàcil gravar un disc; tothom ho fa. Hi ha massa discos de música clàssica en el mercat; la indústria discogràfica és un gran caos i les grans companyies només semblen interessades a recolzar els tres tenors i propostes d'aquest estil."*

Les paraules de Leppard conviden a la reflexió. Partint de l'autoritat innegable de qui les ha pronunciat, hom hi observa un diagnòstic molt sintètic i alhora afinat sobre una de les realitats més importants de la indústria musical. El disc s'ha revelat, sobretot en els darrers anys, com una eina d'una enorme eficàcia dinamitzadora de la projecció de la música a tots els àmbits socials. Negar-ho és negar l'evidència. Però tanmateix aquesta posició de privilegi pot ser, també, la causa d'una crisi com la que anuncia i denuncia Leppard. Una crisi que tindria en l'abús que s'ha fet d'aquesta eina, la seva principal raó.

Per mitjà del disc s'han projectat figures, s'han encimbellat, de forma més o menys natural o més o menys forçada, determinades trajectòries. El disc també ha servit per atiar no sols el gran col·leccionisme d'aquest producte, sinó també l'activitat concertística, gràcies a la capacitat projectora i promocionadora de figures i, si cal, "figuretes". El disc, encara, ha afavorit també la tasca d'emissores radiofòniques especialitzades. En una gran mesura, amb el disc es pot establir una concreta semblança tot parafrasejant un aforisme segons el qual *"qui no té disc no existeix musicalment"*.

A això es refereix implícitament Leppard. A això i a força més. També a una paràlisi d'idees creatives per part de molts productors, als quals una època de vaques grasses, engreixades per aparells mercadològics poderosos, sembla haver bloquejat el sentit del seu ofici i així, actualment, excepte en el cas de segells de projecció no principal, estan nodrint el mercat, més del compte, de productes d'un interès secundari, de reposicions antigues, de noves versions d'obres cabdals i superconegudes d'un interès escàs i estan jugant de forma molt clara la carta del valor segur i no del risc i de la descoberta.

Junt amb això proliferen una munió de discos de fabricació gairebé personal, que intenten aprofitar el rebuf d'una situació, que tanmateix ja no és la que era, i que, per tant, ja no garanteix que l'edició d'un CD reporti rendibilitats assegurades.

Donar resposta a aquest caos tan evident esdevé un repte que la indústria del disc ha de tenir com a primordial. La forma en que això s'haurà de produir apareix, però, molt complicada.

El caòtic món del disc

Conxita Badia, veu i personalitat excepcionals

per MONTSERRAT ALBET

Personalitat singular en la interpretació musical contemporània, Conxita Badia nasqué el 14 de novembre de 1897 a Barcelona, on morí el 2 de maig de 1975. La seva formació musical fou precoç i sòlida. Era filla d'una família de la petita burgesia barcelonina. El seu pare fou escultor i s'havia especialitzat en imatges religioses. El seu primer mestre, admirat del talent de la nena, aconsellà que continués els estudis musicals a l'Acadèmia Granados, una de les més prestigioses de la ciutat, on Conxita cursà solfeig amb Mas i Serracant i piano amb Molinari.

Als deu anys debutà públicament en el Jockey Club, on interpretà extractes d'òperes i cançons. Poc després cantà de manera tan extraordinària la *Cançó de Solfeig* d'E. Grieg, que el crític musical Joaquim Pena, fundador de l'Associació Wagneriana i traductor de Wagner al català, va decidir que Conxita fos una de les tres *noies flors*, de *Parsifal*, que Pena organitzà amb motiu del centenari del naixement de Wagner.

Així, Conxita el 27 de maig de 1913 interpretà quan tenia quinze anys fragments de *Parsifal* al Palau de la Música Catalana, a Barcelona, ja que per qüestions de drets aquesta òpera no podia encara ser representada escènicaament fora de Bayreuth. Més tard al llarg de la seva carrera Conxita Badia cantà altres composicions de Wagner, com "La mort d'Isolda" de *Tristany i Isolda* i les *Cançons de Matilde Wesendonck*. Fou una extraordinària intèrpret wagneriana, la qual cosa s'ha dit poc sovint.

Aquest mateix any 1913 fou descoberta per Enric Granados, que assistí personalment al seu examen final de solfeig. El jurat li concedí el premi d'honor "a la suficiència musical en solfeig, teoria i lectura". L'endemà Granados cridà Conxita i li féu cantar per primera vegada les seves *Amatorias*, dues de les quals foren dedicades a ella: *Gràcia mia* i *Llorad corazón que teneis razón!*

L'estrena se celebrà a la Sala Granados de l'avinguda del Tibidabo que el Dr. Andreu havia fet construir en honor del músic. Granados acompanyà Conxita al piano i a partir d'aquest moment el compositor dirigí personalment la formació musical de Conxita, la qual cosa fou decisiva, també en la interpretació pianística. Quina gran pianista fou Conxita Badia! Les paraules de Wilhelm Kempff són eloqüents: "Sou tan gran pianista com excel·lent cantant."

Així, sempre que Granados volia escoltar per primera vegada les seves pròpies creacions o quan li interessava que aquestes fossin conegudes per una determinada personalitat, enviava un missatge a la casa dels Badia i deia: "Vine tu i les cançons."

Per indicació de Granados, Conxita Badia estudià cant amb Rosa Culmell, cantant d'origen francodanès, esposa del compositor Nin i Castellanos i mare del també compositor Joaquim Nin Culmell, a qui Conxita ensenyà les primeres nocions de piano i del qual anys més tard seria una fidel i estimada intèrpret.

Amb Rosa Culmell, Conxita amplià el seu repertori i aviat celebrà concerts públics; el primer a la institució pedagògica barcelonina La Dona que Treballa, invitada per la composi-

ra Narcisa Freixas, que escriví a l'àlbum de les seves cançons: "A Conxita Badia, que dintre els seus setze anys ha condensat tot l'art musical que s'ha fet des que el món és món."

El 1915 Conxita cantà ja les *Tonadillas* de Granados i acompanyada pel mateix compositor interpretà *Elegia eterna* amb textos d'Apel·les Mestres, dibuixant, poeta i músic que escriví en un dels reculls de les seves cançons: "Cantades per tu les meves cançons fins semblen boniques / Cantades per tu les meves cançons fins sense merèixer-ho reben ovacions."

Després de la dramàtica mort de Granados el 1916, Conxita Badia col·laborà en concerts per enaltir la memòria del seu mestre a Lió, Barcelona i Madrid. I això ho féu durant tota la seva vida. Fou una apòstol de la música de Granados com a cantant, com a pianista, com a professora i accedí -tot i que l'òpera no era el seu gènere habitual- a representar *María del Carmen*, dirigida per Joan Lamote de Grignon, al Gran Teatre del Liceu amb motiu del XXè aniversari de l'embarcament de Granados a Barcelona per anar a Nova York a estrenar *Goyescas*.

Des de la seva joventut Conxita Badia suscità amb el seu art el desig de crear noves obres a joves compositors. Quan Robert Gerhard, que tenia poc més de vint anys, compongué la música de la sèrie de 12 *lieder* titulada *L'infantament meravellós de Scherazada* durant el bienni 1916-1917, dedicà a la cantant aquest conjunt de poemes de Josep M. Llopes Picó que fou estrenat al Palau de la Música Catalana. En la primera pàgina, Gerhard escriví: "Aquestes són les vostres cançons, Conxita; perquè les heu es-

Conxita Badia amb Manuel de Falla

timat tant, més que ningú, i n'heu fet el cant vivent de la meva joventut." El 1918 Gerhard escribí música per a tres poemes del breviarí d'amor de Josep Carner, *El verger de les galanies* (1911); *Cançó d'un doble amor*, *Cançó d'un dolç amor* i *Excelsior*; les compongué pensant en la veu i la manera de cantar de Conxita Badia. L'any 1932 Conxita i el seu marit Ricard Agustí i Robert Gerhard i la seva muller Poldi anaren a Viena a estrenar-hi en el Festival de la SIMC les *Sis cançons populars catalanes* de Robert Gerhard, en la versió per a veu i orquestra d'Anton Webern. Després del concert Gerhard escribí a Pau Casals: "Un crític de Berlín ha escrit de la nostra Conxita; és una de les veus més belles, una de les artistes més belles que mai hagi escoltat (...). Ha estat ella veritablement l'ànima del Festival. No s'han cansat de repetir-ho els Webern, Alban Berg, Guido Adler, Ansermet, Prunières, Alois Haba, Dent i tota la plana major dels delegats internacionals."

En la dècada dels vint Conxita intervingué en la versió de concert de *La Celestina* i del poema líric *El comte Arnau* de Felip Pedrell, que escribí: "El teu cant regenera, perquè quan me mires tot

cantant sento sado-llar dintre mon pit tot mon ésser." El 1927 Conxita estrenà l'oratori *La nit de Nadal* de Joan Lamote de Grignon, que digué, entusiasmada: "Si mai Jesús us hagués sentit cantar la *Cançó de Maria*, voldria tornar a ésser infant i tornar a passar el calvari per tal de sentir-se bressat al so inefable de la vostra veu." També Enric Morera, Amadeu Vives, com Mom-pou i el pianista lleidatà de fama internacional Ricard Viñes es posaren d'acord que Conxita Badia era la millor liederista que segons ells mai havien sentit. Per resumir allò que significà en els primers anys trenta l'art de Conxita Badia, s'ha d'esmentar la dedicatòria del tenor Francesc Viñas en *L'art del cant* (1932): "A la més perfecta liederista que jo hagi escoltat mai. Al sentir-la un es pregunta si els àngels cantarien amb tanta perfecció." L'abril de 1932 Conxita cantà a Barcelona les *Quatre cançons* d'Arnold Schönberg i aquest escribí en la partitura: "La raó que hagi trobat tan extraordinària la vostra interpretació és perquè sabeu cantar melodies. I pensar que per a poder-les sentir he hagut de venir de tan lluny!"

Especialment rica fou l'amistat amb Pau Casals, amb qui Conxita i la seva família compartien durant l'estiu la platja de Sant Salvador, on alternaven el descans i l'amistat i on, com a culminació, juntament amb altres personalitats musicals, els dos interpretaven música de cambra.

Intensa fou l'activitat realitzada per la gran soprano amb l'Orquestra Pau Casals i amb l'Associació Obrera de Concerts; oratoris i obres sacres de Bach,

Haydn i Mozart, com també composicions de Beethoven, Wagner i d'autors contemporanis.

El novembre de 1935 cantà Conxita en el marc d'Associacions Íntimes de Música "da Camera" set cançons escrites per Casals, que l'acompanyà al piano. Anys més tard Casals escriví amb motiu de la interpretació de la seva cançó *La nova Sol-veig*, amb text de Ventura Gas-sol: "Tot allò que he escrit per a veu de soprà ha estat pensant en tu. Tot, doncs, et pertany."

Alhora Conxita Badia es complaïa a dir: "La meua respiració i el meu cant és l'arquet de Pau Casals."

Especial atenció mereix l'amistat fraternal amb Manuel de Falla, iniciada l'any 1915 a Barcelona i que fou continuada a la dècada dels vint, durant la qual cantà el *Trujamán* i algunes *Canciones populares españolas* del compositor andalús.

Durant els vuit anys que Conxita Badia i la seva família varen residir a l'Argentina, la col·laboració amb Falla i l'amistat foren encara més íntimes, com demostra la següent dedicatòria d'un retrat del músic: "A Conxita Badia de Agustí pensando en su canto admirable al que tanto debo. Su amigo de verdad. Manuel de Falla."

Conxita Badia convertí aquest període en l'eix central de la vida cultural argentina i foren molts els compositors que li dedicaren obres, entre d'altres Alberto Ginastera, Juan José Castro, l'argentina-catalana Montserrat Campmany, Carlos Guastavino i Julián Bautista, com també ho féu el brasiler Heitor Villa-Lobos amb *Dinga Donga*.

Bons testimonis d'aquesta època i del seu art és el d'Alberto Ginastera: "Conxita Badia simboliza una gran época del arte contemporáneo y de la vida musical argentina", i també Juan José Castro palesa de manera exacta allò que he sentit sovint dir a altres músics: "Conxita Badia que adivina lo que el músico ha pensado y hasta lo que no ha pensado."

L'etapa americana acabà el 1946 quan Conxita i la seva família tornaren a Catalunya i la soprano s'incorporà a la vida ciutadana amb l'estrena el 14 de novembre de 1947 de *La rosa als llavis*, text de Salvat-Papasseit i música d'Eduard Toldrà. Aquesta obra havia guanyat el 1936 el Premi Albéniz convocat pel Govern de Catalunya i concedit per un jurat presidit per Pau Casals. Toldrà dedicà aquesta col·lecció a Conxita Badia i, fidel a la seva dedicatòria, no volgué estrenar-la fins que ella tornés a Barcelona, cosa que féu deu anys més tard. El públic de l'Orquestra Municipal va rebre la reaparició de Conxita al Palau de la Música Catalana amb una ovació estusiasta, posat dempeus.

Amb motiu dels vint anys de la publicació de *Vint cançons*, de Tomàs Garcés, Conxita tingué l'oportunitat l'any 1948 de cantar privadament i públicament obres de diferents compositors sobre aquests textos: Manuel Blancafort, Narcís Bonet, Rossend Llates, Joan Llongueras, Joan Manén, Lluís M. Millet, Frederic Mompou, Xavier Montsalvatge, Francesc Pujol, Joaquim Serra, Eduard Toldrà, Manuel Valls i Joaquim Zama-cois.

També durant la dècada dels cinquanta Conxita col·laborà en la labor de resistència patriòticomusical de Josep Bartomeu, en El Jardí dels Tarongers, actual Centre de Documentació Musical de la Generalitat de Catalunya, com en donen testimoni disset programes que van des del febrer de 1950 fins al mateix mes de 1959.

Els seus últims anys foren especialment de magisteri a Brussel·les, a Rio de Janeiro, al Mozarteum de Salzburg, Música en Compostel·la a Santiago i, naturalment, a Barcelona.

El seu art únic despertà en els seus deixebles un profund amor a la música, que ella comunicà de manera generosa i total.

A Santiago de Compostel·la. Entre d'altres hi ha Frederic Mompou i Alicia de Larrocha

Diversos homenatges a Conxita Badia

Molts han estat els actes d'homenatge entorn de la figura de la soprano catalana Conxita Badia. Entre els més recents, i amb motiu del centenari del seu naixement, en destaquem tres. En primer lloc, el del passat 7 d'octubre, al Palau Güell de Barcelona, on Carlos Manso —pianista i pintor argentí, deixeble i biògraf de la soprano— va presentar un disc compacte amb gravacions inèdites de la cantant enregistrades durant la seva estada a Buenos Aires. Aquest acte va incloure unes imatges de l'entrevista entre el compositor argentí Guastavino i Conxita Badia parlant de Manuel de Falla. En segon lloc, destaquem el que va tenir lloc el passat 18 de novembre al Teatro Colón de Buenos Aires.

L'altre acte destacat és el que va tenir lloc a l'Archivo Manuel de Falla de Granada, entre el 21 de març i el 24 de maig passats. Aquest homenatge en forma d'exposició: "Conchita Badia (1897-1975). Canción del Arte", organitzada amb la col·laboració de la Càtedra Manuel de Falla de la Universitat de Granada, va mostrar la vida i la trajectòria professional de la soprano i la seva vinculació a la del compositor granadí Manuel de Falla. Va obrir aquest homenatge, al Centro Cultural Manuel de Falla de la ciutat andalusina, una conferència concert a càrrec de Josep M. Ainaud de Lasarte i la soprano Isabel Aragón, deixeb

de Conxita Badia, acompanyada al piano per Àngel Soler. El concert va incloure obres del repertori habitual de Conxita Badia, amb peces de Granados, Guastavino, Ginastera, Ovalle, Pedrell, Toldrà, Mompou, Gerhard, Montsalvatge i Falla.

També destaquem altres homenatges més pretèrits, com el que va organitzar l'Escola Nacional de Música de Mèxic, amb recitals, concerts i conferències entorn de la seva figura, i un concert a càrrec dels seus deixebles mexicans, entre ells Lupe Campos. També l'acte organitzat per l'Ajuntament de Sant Pol de Mar i els Amics de les Arts amb una reeixida exposició dedicada a la soprano catalana, amb la participació d'Oriol Martorell, Josep Maria Ainaud de Lasarte, la soprano Isabel Aragón i Àngel Soler, i la presentació d'un compacte amb gravacions inèdites. I també el senlle homenatge al Teatro Colón de Buenos Aires, repassant exhaustivament la vida humana i artística de la cantant i acollint una mostra completa de les obres que ella cantava i les obres de compositors argentins a ella dedicades, tot commemorant el seu traspàs.

Finalment, i coincidint amb la data exacta del seu naixement, el 14 de novembre passat, al Palau de la Generalitat de Catalunya, en un acte organitzat per l'Institut Català de la Dona, es va presentar una biografia sobre Conxita Badia escrita per la periodista i violinista, col·laboradora d'aquesta publicació, Mònica Pagès Santacana. ■

La vivència del mestratge

per MÓNICA PAGÈS

La commemoració del centenari del naixement de Conxita Badia no només serveix per reviuire la figura d'una de les principals lideristes de la història musical, sinó també per recordar la referència que va constituir per a molts dels cantants que omplen el panorama líric del nostre país. Conxita Badia va ser una gran intèrpret i una excel·lent mestra, sobretot pel fet de saber transmetre el testimoni directe de tota una etapa d'or de la cultura catalana com va ser el tombant de segle. La seva carrera artística i humana, en termes generals, aglutina els compositors i els intèrprets que han construït la música culta dels nostres temps. La seva vivència recorre gairebé tot un segle de la mà de Falla, Gerhard, Casals, Toldrà, entre molts d'altres, i de manera particularment especial, de la mà de Granados, el seu pare musical.

A banda de la seva àmplia i fructuosa carrera concertística, Conxita Badia va desenvolupar una tasca molt important en l'ensenyament del cant. Tot i que durant els anys que va passar a l'Argentina ja va tenir diverses deixebles, va ser sobretot a partir dels anys cinquanta, novament a Catalunya, que al Conservatori Municipal de Barcelona i per mitjà dels cursos Música en Compostel·la va poder dur a terme una tasca docent molt intensa. Les seves classes van constituir un oracle per a tota formació musical que volgués aprofundir sobretot en la música espanyola escrita en aquest últim segle. També la seva coneixença dels autors sud-

Amb Montserrat Caballé

americans, l'obra dels quals va difondre àmpliament tant al nostre país com arreu d'Europa, la van convertir en un puntal del repertori líric per als cantants novells. Els seus ensenyaments no es reduïen a transmetre els matisos i les puntuacions que havia anat heretant de cada autor, sinó que abastava tot el pes de la seva personalitat. Conxita Badia era una artista d'una afabilitat fascinant, que transmetia en cada cosa que feia, especialment en el tracte amb els altres.

"Sempre era una lliçó", recorden el pianista Manel García Morante i la cantant Myriam Alió, ambdós deixebles i col·laboradors de Conxita Badia. "Sempre explicava que només entrant a la cuina de Granados ja s'aprenia música, i amb ella passava el mateix. La seva experiència de la música era tan vital que impactava moltíssim el qui l'escoltava, fos en una classe o en un concert." A banda de les nombroses vegades que va acompanyar les seves deixebles,

Manel García Morante va tenir l'ocasió de tocar amb ella unes cançons nadalenques i diverses obres de Joaquim Nin-Culmell en unes gravacions que va fer RTVE. D'altra banda, la mezzosoprano Myriam Alió va deixar bona constància de la seva relació amb Conxita Badia en el duo que van enregistrar per a un disc sobre compositors sud-americans. "La primera vegada que la vaig sentir va ser al Conservatori del Liceu cantant les Tondillas acompanyada pel mestre Pere Vallribera, i les cantava amb un sentiment tan vital que semblava que fos la primera vegada, cosa que em va impressionar moltíssim", assenyala García Morante, "sempre tenies la sensació que en feia una experiència present. Quan parlava de tots els grans mestres que havia conegut, sobretot quan parlava de Granados, et transmetia les mil i una anècdotes que tenia com si les estigués revivint, amb la mateixa intensitat que si es tractés del present. No et parlava de ningú com si ja formés part del passat, sinó que et feia arribar aquella persona d'una manera tan viva que t'emocionava." "Estava sempre disposada a mostrar la criatura que portava dins, conservava intacta la capacitat de sorprendre's i de sentir les coses amb aquella puresa dels infants, però sense perdre mai l'autoritat que et transmetia la seva persona", recorda la soprano Myriam Alió. "La seva manera de cantar traspasava la dimensió física; era molt exuberant i penetrant alhora. La seva passió per la música era total."

Montserrat Martorell també va formar part del cercle de dei-

xebles de Conxita Badia. La primera vegada que la va escoltar va ser en l'estrena de *La rosa als llavis* d'Eduard Toldrà, al Palau de la Música, el 14 de novembre de l'any 1947, el mateix dia que Conxita Badia celebrava els seus cinquanta anys. "Va ser un concert que recordaré tota la vida per l'emotivitat de la seva interpretació." Amb ella va poder treballar molta obra espanyola, però recorda molt especialment la manera com va estudiar amb ella les cançons de Falla. "Era molt rigorosa amb la partitura. No permetia que no es cantés exactament cada indicació que estigués escrita a l'obra. Seguia el que estava compost al peu de la lletra, meticulosament, tal com ho havia viscut al costat de Falla. No permetia cap mena de llicència, perquè per a ella era molt important transmetre perfectament el que volia el compositor, sobretot en el cas de Falla, tan minuciós amb les seves obres. Això podia semblar una contradicció, coneixent la manera tan esplèndida i apassionada que tenia de cantar Conxita Badia, i sobretot si tenim en compte les interpretacions que es feien a la seva època, menys rigoroses que les d'ara. Però amb ella vaig aprendre a trobar la possibilitat d'expressar la visió pròpia de l'obra mantenint-se absolutament fidel a l'autor. Tenia una musicalitat innata extraordinària i una capacitat fascinant per meravellar-se de les coses. Era música de cap a peus, cosa tan difícil de trobar en el món del cant, tan avesat moltes vegades al pur lluïment de la veu. A més a més, era una pianista fabulosa i això li donava una dimensió poc corrent. La seva coneixença et feia entendre d'una manera profunda tota una època de la nostra cultura. Era com un mite de la nostra història musical."

"Tenia una personalitat tan generosa, es donava d'una manera tan forta i espontània als

altres, que també es transmetia en la seva manera de cantar", remarca la reconeguda cantant Carmen Bustamante. La seva relació amb Conxita Badia se situa en els últims anys de la vida de la cantant, poc temps abans de la seva mort, i un cop més hi arriba per la referència obligada que constituïa de l'obra de Granados, arran de la preparació de l'obra *Goyescas*. "Encara que no vaig fer la carrera amb ella, sempre m'havia donat suport, sempre que ens havíem trobat m'animava moltíssim. El seu lligat, el seu fraseig era únic. Amb ella vaig treballar moltes obres, ara no sabria concretar quines, perquè van ser moltíssimes; anava a casa seva un cop per setmana i sempre em deia «què vols que cantem avui, nena?», amb aquella afectuositat tan pròpia d'ella, i llavors semblava que s'aturés el rellotge. Tenia una manera de cantar que commovia, que sortia del més profund d'ella mateixa, i això era el més excepcional que tenia. Era una delícia sentir-li cantar, per exemple, els autors sud-americans; de cada peça, en feia una autèntica obra d'art. De fet, cada compositor prenia una dimensió molt personal en la seva interpretació, sempre marcada per aquest sentiment generós i de lliurar-se als altres."

El tenor Ferran Gimeno i la seva esposa, la soprano Isabel Aragón, van dur a terme gairebé tota la seva formació musical al costat de Conxita Badia. Ferran Gimeno va estudiar tota la carrera amb ella i això li va permetre poder mantenir una relació molt estreta amb la cantatriu fins al dia de la seva mort. "Vaig començar a treballar amb ella des del primer any que es va incorporar al Conservatori Municipal de Barcelona i pràcticament diria que fins que va morir, perquè evidentment després d'acabar la carrera no vaig perdre mai el contacte amb ella; anava a casa seva i repassàvem o treballàvem qualse-

Amun grup de deixebles en actitud divertida

vol peça que en aquell moment m'interessés fer amb ella. Va ser gràcies a Conxita Badia que vaig aconseguir una beca per poder estudiar al Mozarteum de Salzburg. Sempre feia tot el que podia pels seus deixebles, sempre trobava la manera d'accentuar allò que feien millor, sempre ressaltava allò més positiu, sense oblidar, però, tot el que s'havia de corregir. Tenia una manera de fer les coses i de parlar tan afectuosa, tan amanyagadora, que es feia estimar moltíssim. Per a nosaltres ha estat una persona importantíssima, en la nostra vida."

La soprano granadina Isabel Aragón va conèixer Conxita Badia de ben joveneta gràcies a la televisió. "Vaig quedar tan fascinada per la seva personalitat que immediatament vaig decidir

d'anar a estudiar cant a Barcelona amb ella. Jo era molt jove com perquè els meus pares em deixessin marxar tota sola i per això ella va voler que em quedés a viure a casa seva durant les temporades que estudiava amb ella. Tenia una personalitat excepcional; una vitalitat fora del que és corrent. Jo la vaig conèixer els últims anys de la seva vida, però mantenia una força i una humanitat úniques. Em feia classes al Conservatori i a casa seva, i també vaig arribar a anar amb ella als cursos de Santiago de Compostel·la. Sempre volia que els alumnes donessin el millor d'ells mateixos i sempre els acompanyava al piano, era una pianista excel·lent!"

Ferran Gimeno subratlla el fet que "el seu coneixement del repertori, tant l'operístic com

del lied era amplíssim, amb ella es podia treballar qualsevol compositor, qualsevol peça, tenia una capacitat de treball impressionant, t'obligava a treballar moltíssim, i cada obra li suposava el descobriment de tot un ventall de matisos diferents de sentir la música. Donava molta importància a la musicalitat i a la dicció, a la manera de comunicar l'obra, de transmetre-la; cada paraula, cada nota tenia el seu valor, fins i tot frases que aparentment podia semblar que no eren tan importants com d'altres dins d'una mateixa obra. Era molt perfeccionista. I moltes vegades, quan estic fent classes, m'adono que remarco o que insisteixo en coses que ella també feia i de les quals jo llavors no era tan conscient com ara."

El fet de poder viure a casa seva va fer que Isabel Aragón pogués observar de ben a prop la dimensió més quotidiana de Conxita Badia. "Ho abastava tot. Tot li agradava ben fet, des de les classes fins a la cuina, on també gaudia molt preparant-se els seus plats. El fet d'estar a casa seva em va permetre conèixer totes les grans figures del món musical d'aquell moment: Mompou, Montsalvatge, Rosa Sabater, Alicia de Larrocha, també Joan Alavedra, que l'anava a veure molt sovint, sobretot quan va estar escrivint la seva biografia Conxita Badia: una vida d'artista. Es creaven sessions úniques, tardes històriques per als qui teníem el privilegi de poder viure-ho de prop. Es podia estar hores i hores cantant i tocant el piano, per a ella la música ho era tot; la música i la família, que era l'altra cosa més important en la seva vida. Sempre es va mostrar absolutament abocada en cos i ànima al seu art i a la gent que estimava. Va ser una persona importantíssima en la divulgació de la música i en la recuperació de moltíssima obra que sense el seu ensenyament no hauria arribat a les noves generacions."

Conxita Badia també es troba present en la carrera de Montserrat Caballé, concretament en els seus inicis, quan la família Bertrand li va demanar que escoltés l'excepcional veu d'aquella noia que tot just començava a créixer en l'art del cant. Bona mostra del mestratge que va suposar Conxita Badia per a la mundialment famosa soprano és l'escrit que Caballé va fer el 1988 en record seu: "Només amb vocació podia compensar-te i, encara que la tingui, m'ha semblat sempre que era poca cosa davant del teu record, de les hores viscudes al costat de les teves ensenyances, de les hores passades al costat de la teva dolça ànima, que em va ensenyar a estimar la música."

Audenis

Quatre generacions al servei del piano

per MONTSERRAT PUIG

A les sales de concerts de prestigi tenen el costum de tenir en estoc dos o tres pianos de concert. Així, cada pianista que ha d'actuar té la possibilitat de triar amb quin instrument farà el recital. Aquests pianos cal renovar-los molt sovint, cada cinc o sis anys, perquè no és el mateix un piano de concert que un piano d'estudi o familiar.

El 3 de desembre, al Palau de la Música Catalana (amb una actuació a càrrec de Josep Colom i Carmen Deleito, en el cicle Palau 100) s'estrena, oficialment, un piano, un Steinway & Sons de cua, un piano per a concert. Procedeix d'Hamburg, on aquesta firma té la fàbrica a Europa, representada a la Península per la casa Hazen de Madrid.

El món dels instruments musicals és molt especialitzat, sotmès als vaivens dels temps. Qui ha fet possible que el nou Steinway arribi al Palau de la Música ha estat Josep Audenis i Masjoan, que té la delegació catalana de l'esmentada casa Hazen. Amb ell hem volgut conversar sobre aquest món desconegut per al gran públic i sobre les persones que vetllen pel funcionament perfecte dels instruments musicals, entre ells el piano, que destaca, d'entrada, per damunt dels altres.

— Vostè és la tercera generació que es dedica a la venda i posada a punt de pianos. Com van començar l'ofici en els seus avantpassats?

— El meu avi, Pere Audenis i Domènech, treballava a la fàbrica Chassaigne-Frères de pianos, a Barcelona, d'on va arri-

bar a ser encarregat. Era l'any 1890 i per aquella època hi havia a Barcelona catorze fàbriques. Per tant, era una ciutat capdavantera en la construcció de pianos. El meu pare, d'ofici afinador, es va establir pel seu compte l'any 1928, al carrer de Balmes, 116, a l'antiga Casa Tubau Germans, constructora de pianos. Era més un taller que una botiga. S'hi reparaven pianos i, fins i tot, se'n va construir algun exemplar, com el piano i l'harmòniom presentats a la Fira de Mostres de l'any 1943. Jo em vaig trobar molt jove al capdavant del negoci per la mort del meu pare. Tenia 18 anys i estudiava peritatge elèctric, encara que ja havia fet d'aprenent en l'ofici del pare. Anys més tard vaig ampliar l'activitat comercial amb la venda de tota mena d'instruments i col·laborant en els cursos de mestres per a la introducció de la música a les escoles. Vaig ser un dels primers importadors de flautes de bec Möeck. Eren els anys seixanta i era el moment en què començava a introduir-se l'ensenyament de la música a les escoles. Després ens vam traslladar al carrer de València i vam diversificar la feina per oferir tots els serveis que podem, per exemple, la venda de tots els accessoris, que són importantíssims per als instruments de vent i de corda.

— Des de l'època del seu avi i del seu pare, què diria que ha canviat en l'ofici d'afinador?

— Abans hi havia més especialistes: els qui treballaven la fusta, els tablers, que feien les tapes harmòniques; els encordadors, els egalisadors, els finisors, etc. Totes aquestes tasques ara les fa

FOTO: EVA GUILLAMET

una sola persona. Fixem-nos que part de la terminologia ve del francès, per tant, jo penso que els francesos van contribuir a introduir l'ofici al nostre país. He assistit a algunes reunions europees de mestres afinadors i he copsat que en alguns països aquest ofici té un reconeixement social que aquí no té. Jo, amb els anys, em sento molt orgullós del meu ofici d'afinador.

— D'on han sortit les últimes fornades d'afinadors preparats?

— Després de la guerra civil van tancar la majoria de fàbriques de pianos, entre les quals Chassaigne i Cussó. Els últims pianos Cussó es van construir al taller de Lluís Camps, a Gràcia, on van fer l'aprenentatge molts afinadors joves de l'actualitat.

Les dependències actuals de la botiga Audenis són amples, modernes i espaioses. Els instruments de metall i fusta reposen atractius a les vitrines. Al fons, una gran sala acull l'exposició de pianos: verticals, de cua i de mitja cua.

N'hi ha de luxosos i de sobris... Però aquesta és només la primera planta. Al soterrani és on batega l'activitat. Clients de totes les edats, dones i homes demanen partitures a la Maria Prat i la Maria Isabel, esposa i filla de Josep Audenis. "Aquesta és la secció de la casa on tenim un diàleg constant amb el públic", ens comenta Maria Isabel

FOTO: EVA GUILLAMET

En aquesta pàgina i a l'anterior, Josep Audenis amb els seus fills Maria Isabel i Josep

Audenis. "Actualment tenim trenta-dos mil títols d'obres musicals classificats i a punt per ser venuts. Tenim clients que vénen de València que es passen el dia aquí a baix buscant partitures. D'altres vénen de Saragossa... Porta molta feina, però entre la mare i jo ho fem molt de gust. La mare va a les fires internacionals, i ens satisfà molt poder atendre, per exemple, un catedràtic del Conservatori o qualsevol músic jove que fins ara no havia trobat aquella partitura que buscava." Tot això ens ho explica amb satisfacció i plenament integrada a una feina que exigeix moltes hores.

Josep Audenis i Prat és un jove que s'interessa per tot allò que és nou, incloent-hi Internet, perquè pot ajudar-lo en el seu ofici. Té estudis musicals i ha completat la seva formació a l'estranger.

— Creu que actualment es pot parlar de vocació, en aquesta professió?

— En el meu cas jo no diria "vocació"... però ja puges des de petit sentint parlar de pianos. Respira un ambient concret. Per tant, diria que més que una vocació és una situació que te la trobes i et dius: per què no continuar?

— Concretament, de què t'en-

carregues?

— De l'afinació de pianos i de tot l'apartat d'instruments, juntament amb el meu pare.

— Com s'aprèn a tractar aquests mobles tan valuosos com són els pianos de concert?

— Primer he après amb el meu pare i després vaig fer algunes estades de treball a fàbriques alemanyes com Euterpe i Schimmel. Recordo que a la casa Euterpe vaig ser tot un mes dins una cabina insonoritzada afinant. Penso que després valors la utilitat d'aquests cursets intensius. També he fet el de Steinway. Però no sóc l'únic. També hi ha anat en Joaquim Salamanca, que és l'afinador del Palau de la Música, i, per tant, la persona que tindrà cura del nou piano Steinway del Palau. Tant ell com jo tenim diplomes que acrediten que hem fets aquestes estades i que estem autoritzats per tenir cura d'aquests pianos de concert, perquè estiguin en condicions òptimes i els concertistes en puguin treure tot el partit possible.

— Sembla que torna a haver-hi força estudiants de música. S'ha notat això respecte a l'increment en la venda d'instruments?

— Sí. Però si diem que a final de segle hi havia a Barcelona

unes catorze fàbriques de pianos, ara no n'hi ha cap. Hi ha moltes botigues dedicades a la venda d'instruments. Per tant, la diferència és que ara no som productors, sinó distribuïdors dels pianos que importem.

— Què significa per a vostè vendre un piano de cua Steinway? És el mateix que vendre un altre instrument?

— No, és clar que no. De pianos verticals, en pots vendre durant tot l'any, mentre que un piano de concert esdevé un fet especial. Romànticament parlant, saps que un piano de cua és un instrument destinat a virtuoses i perquè l'escolti molta gent. És d'aquelles satisfaccions que et fan sentir content de fer aquest ofici, tot i que la seva posada a punt és d'una gran responsabilitat.

Hem conversat amb quatre persones: Josep Audenis, Maria Prat i Maria Isabel i Josep Audenis Prat, sobre els instruments i la literatura musical; amb quatre persones que esdevenen una mena d'ajudants de cambra perquè els músics ho tinguin tot a punt.

El 3 de desembre, en el cicle Palau 100, el primer intèrpret que posarà les mans damunt el teclat blanc i negre d'aquest nou Steinway serà Josep Colom, que amb Carmen Deleito, oferiran un programa a quatre mans i a dos pianos amb obres de Brahms. El piano ens parlarà amb l'únic llenguatge que coneix, el del seu so, i aleshores sabrem si li agrada aquesta nova casa.

Amb motiu de la inauguració del nou piano Steinway del Palau de la Música Catalana, Audenis, concessionari de la firma Steinway & Sons a Barcelona, presenta del 10 al 15 de desembre una exposició de pianos d'aquesta firma en la qual es poden provar els diferents models i aprofitar una oferta especial.

200 aniversari del naixement de
H. E. Steinway

Fer el millor piano possible

per TERESA MARTÍNEZ

La frase "*Fer el millor piano possible*" és i ha estat des de fa més de 140 anys la filosofia i la raó de ser d'una de les empreses de fabricació de pianos més importants del món: Steinway & Sons. Parlar dels pianos Steinway és com parlar dels violins Stradivarius. Es tracta d'uns instruments d'altíssima qualitat a tots els nivells, ja siguin de cua (aquest article es referirà als pianos de cua quan es parli d'una manera genèrica), mitja cua o verticals, d'un producte que avui dia combina la tecnologia amb un alt percentatge (el 80%) de pura artesania. I és que no hi ha dos Steinway iguals. Cada piano té el seu esperit, únic i irrepetible.

El Sistema Steinway

Des de l'any 1853, any en què es fundà l'empresa Steinway & Sons a Nova York, fins avui, s'han escampat pel món més de mig milió de pianos Steinway. I també des de l'any 1853 aquesta empresa ha revolucionat la construcció de pianos amb més de cent patents; els seus dissenys bàsics han marcat la pauta actual en la construcció de pianos de cua i verticals. Així, l'*Steinway System* marca la pauta: ús de materials i elements que afavoreixin el so, treballar la fusta sota tensió i fer totes les unions amb elements de fusta. Els Steinway només estan fets amb fustes massisses, seleccionades amb cura per experts, tallades a mida i emmagatzemades —per assecar-les i fer-les ma-

Henry E. Steinway

durar— durant uns dos anys. La mateixa cura es té amb els altres materials: ferro, feltre, cola i cuir. La construcció de l'instrument pot trigar ben bé un any. Per tant, el temps que un sol Steinway necessita per sortir de fàbrica són gairebé tres anys.

Tècnicament, i a grans trets, les parts d'un Steinway tenen les següents característiques. *La taula harmònica* (patent núm. 2051633, 18.8.1936): la caixa de ressonància està construïda segons el principi d'una membrana que afavoreix la propagació de les vibracions per tota la caixa gràcies al seu aprimament especial cap als extrems. *El pont* (patent núm. 233710, 26.10.1880): és de làmines verticals encolades per transmetre el procés de vibració de la millor manera possible. *La mecànica* (patent núm. 93647, 10.8.1869): transmet la pulsació individual en el teclat directament a les cordes i pràcticament sense fal-

sejar, per això és essencial el bastidor mecànic amb els tubs farcits de fusta. Així, el pianista pot dosificar i controlar la pulsació. *La planxa de fundició* (patent núm. 127383, 28.5.1872): recolza sobre tacs de fusta, sense tocar la taula harmònica i és lleugerament bombada; també absorbeix les forces de tracció de les cordes, que arriben fins a 20 tones. *La caixa* (patent núm. 314742, 31.3.1885): les caixes interior i exterior es formen en un procés que inclou fins a divuit capes de fusta endurida amb veta horitzontal; gràcies al procediment especial de torcejat, sense calor ni humitat, l'estabilització permanent està garantida. *El claviller* (patent núm. 3091149, 25.5.1963): té sis capes de fusta dura encolades amb les vetes alternades en un angle de 45°; així es garanteix un afinat més durador. *L'escala dúplex* (patent núm. 126848, 14.5.1872): element inventat per Steinway, consisteix en el següent: a més a més de la corda colpejada, també sonen les parts del davant i del darrere de la corda amb una oscil·lació lliure, fet que dona més riquesa de tons concomitants.

Totes aquestes característiques de les més de mil peces que configuren els Steinway, en fan uns pianos amb àmplies gammes de registres, aptes per a qualsevol estil musical.

El naixement d'un mite

Mite i realitat no són termes antagònics en aquest cas. Heinrich Engelhard Steinweg va néi-

Dedicació artesana per a cada piano Steinway

xer el 22 de febrer de 1797 a Wolfshagen, un poble de les muntanyes Harz, a Alemanya. Fou el dotzè fill d'un guardabosc, Heinrich Zacharias Steinweg i de la seva primera esposa Rosine Elisabeth. Als 15 anys el jove Heinrich va perdre tota la seva família. La seva afició per la música ja era palesa des de ben jovenet. Després de servir a l'exèrcit (va guanyar una medalla a la batalla de Waterloo, el 1815), va començar a treballar al taller d'un constructor d'orgues a Goslar, molt a prop de

Seesen. Aviat, l'any 1820, va instal·lar-se pel seu compte a Seesen. Cinc anys més tard es casa amb Julianne Thiemen. Al cap de nou mesos neix el primer dels seus deu fills. De professió mestre fuster i fabricant de pianos, a la cuina de casa seva va construir el primer piano, un Tafelklavier. Era l'any 1836 i aquest piano va ser el primer dels 482 que va fabricar a Alemanya abans de fer les Amèriques.

Hi treballava tota la família, en la construcció de pianos.

Steinweg, molt perfeccionista i estricte, va començar una carrera que molt aviat va ser reconeguda —només tres anys després del primer piano— a l'exhibició de Braunschweig, on va guanyar una medalla. L'any 1850, als 53 anys, Heinrich E. Steinweg i la seva família arribaven a Nova York des d'Hamburg. Així començà el mite.

Steinway & Sons

Heinrich E. Steinweg va americanitzar el seu nom amb la intenció d'integrar-se plenament a la societat novaiorquesa. El dia 5 de març de l'any 1853 Henry E. Steinway fundava, al número 82 de Walker Street, Steinway & Sons. La producció de pianos va començar amb el número 483. Molt aviat, en una exhibició al Crystal Palace de Nova York, va guanyar una medalla d'or per la gran qualitat de so i la claredat del to dels seus instruments. Així, uns perfeccionistes alemanys constructors de pianos van destacar-se de tots els altres fabricants. El nom Steinway era en boca de tothom.

El creixement fou imparable. Només sis anys més tard, a Steinway & Sons eren capaços de fabricar i vendre 500 pianos l'any. L'any 1860 es va construir una nova fàbrica entre els carrers 52 i 53 de la ciutat (actualment Park Avenue), amb una plantilla de 350 treballadors. I tot això sense deixar d'innovar, investigar i millorar el seu producte. L'any 1875 es construeix la filial a Londres. L'any 1880 apareix la fàbrica de la Schanzenstrasse d'Hamburg, destinada a abastir la creixent demanda a Europa. L'any 1903 es va construir el piano número 100.000, que fou regalat a la Casa Blanca. Entre l'any 1923 i 1928 es construí l'actual fàbrica de Rondenbarg a Hamburg-Bahrenfeld. Tota aquesta expansió ja va ser obra dels fills, hereus de Henry E. Steinway. El fundador va morir el febrer de 1871, a l'edat de 73 anys.

El segon Piano de la Casa Blanca, el núm. 300.000, amb àligues d'or que el subjecten

La tradició continua

Més de mil treballadors a Nova York i Hamburg continuen la tradició i la precisió dels pianos Steinway de cua i verticals, que —com hem dit— contenen més de mil peces diferents. Les dues fàbriques produeixen cada any uns 3.000 pianos de cua i 600 verticals. Des de Nova York s'abasteix tot el continent americà, i des d'Hamburg la resta del món. Com que a ambdues fàbriques se segueix el mateix sistema de numeració, se sap que uns 537.000 Steinway han estat construïts des d'aquell primer que va néixer en una cuina de Seesen.

Fa dos anys Steinway & Sons va fusionar-se amb l'empresa Selmer (clarinets, flautes, flautins, trompetes, cornetes, trombons, saxòfons i oboès). Amb un total de 2.000 treballadors i un volum de vendes de 250 milions de dòlars, aquest grup empresarial esdevé el major productor d'instruments musicals als Estats Units, amb un ampli ventall de producció: des dels instruments de metall, fusta, corda fins als de percussió. Altres companyies formen part del

grup empresarial Steinway & Sons: Ludwig & Musser (instruments de percussió), Glaesel (violins, violes, violoncels i contrabaixos) i Vincent Bach, Signet i Bundy (les tres produeixen instruments de vent-fusta). Sota la denominació moderna Steinway Musical Instruments, Inc., les accions de la companyia cotitzen, des de l'any passat, a la borsa de Nova York.

Per celebrar el 200 aniversari del naixement de Henry E. Steinway s'ha reproduït aquell primer piano de Seesen i es pot contemplar al Metropolitan Museum of Art de Nova York.

Instruments com a obres d'art

Molts Steinway poden ser —i de fet ho són— veritables obres d'art. Seria llarg parlar només dels que poden destacar-se més. Malgrat tot, n'hem escollit quatre. El primer és el piano que l'any 1912 es va construir per a l'ambaixada xinesa de París. La caixa de l'instrument, de fusta de caoba, està gravada, pintada i vernissada amb laca i cromats, i esdevé un magnífic exemple de l'art xinès de final del segle XIX.

El piano número 300.000, regalat l'any 1938 al president nord-americà Franklin D. Roosevelt, el famós White House Piano, està muntat sobre tres àligues d'or. El tercer que destaquem és el que l'any 1971 va pintar Salvador Dalí per encàrrec de l'editor Pierre Argillet. La pintura, a l'interior de la tapa de la caixa, es titula *Mozart Angel* i ha estat exhibit a diferents ciutats del món.

Finalment, destaquem el piano que popularment és conegut com el "Colorao", un instrument únic i íntimament lligat a la vida musical espanyola. El Colorao, sobrenom motivat pel color especial de la seva fusta de palissandre, va arribar a Espanya l'any 1923 des d'Hamburg, amb el número 220.058, amb destinació Madrid per ser utilitzat per Los Artistas de Steinway, per a tots aquells artistes i entitats que poguessin sol·licitar-lo. El 1932 va passar a mans de la família Hazen amb la mateixa finalitat —actualment l'empresa Hazen és la representant oficial dels pianos Steinway a l'Estat espanyol. El Colorao va patir físicament els efectes de les guerres civil espanyola i la segona mundial. La dificultat per importar peces en va fer difícil la reparació i això va provocar que molts pianistes es trobessin en situacions complicades per aquest motiu. L'any 1992 va ser restaurat definitivament i actualment es pot veure a la col·lecció de pianos de la Fundación Hazen Hosseschruders, amb gairebé un centenar de pianos extraordinaris de diferents marques. El Colorao, en els seus trenta anys de vida musical, va ser tocat per més de cinquanta pianistes, entre els quals Alicia de Larrocha i l'enyorada Rosa Sabater.

Per últim, només cal afegir que centenars de pianistes i músics (i no músics!) de tot el món, i de tots els estils musicals, han manifestat públicament la seva preferència per un piano Steinway, des de Richard Wagner fins a Elton John.

MIKROKOSMOS

Record de mossèn
Pere Ribot

La mort de mossèn Pere Ribot, el dia 24 d'agost d'enguany, posà en relleu públicament —de forma efímera, tanmateix— la vida i l'obra d'un sacerdot exemplar, un líric d'alta volada i un patriota de soca-rel.

L'espai de llibertat creat per mossèn Pere Ribot a Riells del Montseny propicià encontres dels responsables d'àmbits múltiples que, al seu recer, posaren les bases d'iniciatives plurals o hi organitzaren manifestacions d'un relleu fora del comú. I sota el disseny del recobriment cultural i cívic en una època incerta, mossèn Pere tingué també reiterats contactes amb el món musical. En reporto alguns.

La lenta represa de l'activitat coral a la nostra postguerra havia tingut una de les primeres manifestacions massives públiques el 1956, arran del romiatge dels orfeons a Montserrat. Des d'aleshores, Felix Millet i Maristany maldà per crear un organisme que aglutinés tants esforços dispersos. I fou justament a Riells del Montseny on tingué lloc, el 1957, la primera reunió per a la constitució d'un projecte associatiu que desembocaria tres anys després en la creació del Secretariat dels Orfeons de Catalunya, precedent de l'actual Moviment Coral Català.

El mateix 1957 s'iniciaren també a Riells uns "Concerts de Primavera", que culminaren el 18 de juny de 1961. Aquest dia, als boscos de can Marlet, l'Orquestra de Cambra Solistes de Barcelona que dirigia Domènec Ponsa interpretà obres de Respighi, Bach, Mozart, Grieg i Enric Casals; a la segona part, sota l'epígraf "El cantor del Montseny i els nostres músics", tingué lloc l'estrena —per la mezzosoprano Anna Ricci— d'un breu cicle de cançons sobre textos de mossèn Pere, musicats per diversos compositors: X. Montsalvatge (*Paisatge del Montseny*), L.M. Millet (*Esglesiola del Montseny*), R. Lamote de Grignon (*Vent del Montseny*), M. Blancafort (*L'aire del Montseny*) i E. Toldrà (*Aquarel·la del Montseny*).

No puc deixar d'esmentar, tampoc, la fonda vinculació de mossèn Pere amb l'entorn de l'Orfeó, tant del familiar del mestre Lluís M. Millet, com del Cor, del qual assumí durant una desena d'anys funcions de consiliari, en les sortides peninsulars i a l'estranger.

Arran de l'estrena europea d'*El Pessebre*, qui subscriu no podrà oblidar mai la unció amb què mossèn Pere celebrà l'Eucaristia a la Basílica de Sant Francesc d'Assís, ni *El cant dels ocells* interpretat al violoncel per Pau Casals al moment de l'elevació...

"Sort que Déu és un bon home!..." L'aparent *boutade* amb què sovint mossèn Pere resumia un comentari a les febleses humanes haurà tingut un ple acompliment... I segur que Aquell "bon home" ha acollit al seu si el sacerdot, poeta i patriota —tot d'una peça— mossèn Pere Ribot.

Pere Artís

Jesús Rodríguez-Picó

Estrenes de diferents
compositors catalans

El compositor Xavier Benguerel va estrenar el passat 14 de setembre la *Missa Spirensis* a la ciutat alemanya de Speyer. L'obra ha estat un encàrrec de la catedral d'aquesta ciutat. A l'estrena, hi van assistir més de deu mil persones. També el passat setembre, i dins el marc del Congrés Internacional de Saxòfon celebrat a València, es va estrenar *Sepharad*, obra per a saxòfon, soprano i guitarra preparada, de Carles Guinovart.

Per la seva banda, el passat novembre, el grup instrumental Vol ad Libitum va estrenar les obres *Keobs* de David Padrós i *Imatge de Siau Go* de Jesús Rodríguez-Picó en un concert que portà per títol *Del Llibre dels Canvis*.

D'altra banda, el passat octubre l'Orquestra de RTVE va interpretar l'obra *Derivations* d'Albert Llanas, obra guanyadora de la darrera edició del Premi Reina Sofia. ■

Història del clavicordi
al Museu de la Música

Fins a aquest 21 de desembre es pot veure al Museu de la Música, a Barcelona, una mostra sobre l'evolució del clavicordi —un instrument molt arrelat a la nostra tradició musical des del segle XIV, senzill, de gran musicalitat i antecessor d'altres instruments, com el clavicèmbal i el piano— per mitjà d'una important documentació iconogràfica i amb escrits de l'època. La mostra es complementa amb tres clavicordis originals propietat del Museu.

D'altra banda, aquesta mostra va acollir el passat octubre la conferència de Nelly Van Ree Bernard, *Evolució del clavicordi en set passos* (títol de la mostra), especialista en música ibèrica del segle XVI i investigadora d'instruments antics. ■

Recitals i master class de
Miquel Farré a Boston

El pianista terrassenc Miquel Farré va ser convidat recentment a oferir dos recitals i una master class a la ciutat nord-americana de Boston.

Els recitals van tenir lloc al Museu Fine Arts i a la Dunster Library de Harvard, amb un programa compost d'obres d'autors espanyols i Brahms. Els destinataris de la master class van ser els alumnes del conservatori de New England.

Aquests recitals van obtenir un èxit molt important i destacat. Tant és així, que el pianista tornarà l'any vinent a realitzar una gira de concerts a diversos punts dels Estats Units.

D'altra banda, Miquel Farré va intervenir el passat octubre a la sèrie de tres concerts dedicats a Brahms juntament amb Ramon Coll. Els dos intèrprets van actuar junts en el darrer recital amb un programa de piano a quatre mans. Els concerts van tenir lloc al Casal del Metge de Barcelona. ■

El Conservatori de Liceu
presenta un disc compacte

El Conservatori del Liceu va presentar el passat novembre el disc compacte que conté la gravació en directe de la gala lírica —del passat 29 d'abril— que va organitzar per festejar el 160è aniversari del centre. A l'acte, que va tenir lloc als magatzems El Corte Inglés, hi van assistir alguns dels cantants que van intervenir a la gala, entre els quals Jaume Aragall, Joan Pons i Manuel Ausensi. Durant la presentació també es va donar a conèixer la creació del Concurs de Cant Manuel Ausensi que organitzen i patrocinen els esmentats magatzems.

El mateix dia de la presentació del disc compacte també es va oferir un sopar d'homenatge al bariton Manuel Ausensi, organitzat per la Fundació Conservatori del Liceu, amb motiu del 50è aniversari del seu debut al Gran Teatre del Liceu. ■

CATALUNYA MÚSICA,
SEMPRE EN CONCERT.

CATALUNYA
MÚSICA

CATALUNYA
RADIO

Montserrat Torrent va obrir el Cicle de Música Antiga a Badalona

Un concert a càrrec de l'organista barcelonina Montserrat Torrent va obrir el passat 6 de novembre el titulat Primer Cicle de Música Antiga, promogut per l'Ajuntament de Badalona. Aquest concert va tenir lloc a l'església de Santa Maria. L'organista va interpretar obres de Sweelinck, Buxtehude, Telemann i Bach.

El segon concert va celebrar-se a la Divina Providència i va ser a càrrec del Trio Unda Maris, format per Joan Vives, Eduard Martínez i Jordi Comellas, que va oferir un programa integrat per obres de Francesco Mancini, Bernardo Storace, Tobias Hume, Cesare Negri, Marin Marais i Pignolet de Montclair.

El tercer concert va tenir lloc a la Cripta de Sant Josep el dia 20 de novembre i va ser a càrrec del Trio In Canto amb un programa integrat

per obres de Purcell, Blow, Händel, Kapsberger, Monteverdi i Luigi Rossi. El Trio In Canto és format per la soprano Alexandrina Polo, la mezzosoprano Margarida Lladó i el tiorba Ferran Quiroga.

Finalment, el quart concert, que va tenir lloc Als Padres, va ser a càrrec del duo format per Enrico Gatti, violí barroc, i Jan Willem Jansen, clavecí. El programa que va oferir aquesta formació estava integrat per obres de Tarquinio Merula, Francesco Rognoni, Girolamo Frescobaldi, Antonio Pandolfi, Francesco M. Veracini i Johan Sebastian Bach. ■

Nou espai de dansa a Barcelona

A partir del passat 17 d'octubre la ciutat de Barcelona compta amb un nou espai dedicat a la dansa i amb una programació continuada fins al proper mes de maig, els divendres a les 22 h. Es tracta de l'Auditori de les Corts (carrer de Masferrer, 33-35, telèfons: 291.64.63 i 291.64.62).

Així, sota la proposta Dansa a les Corts, aquest projecte ha estat impulsat pel Districte d'aquest barri barceloní amb la col·laboració de l'Institut de Cultura i l'Associació de Professionals de la Dansa de Catalunya. Dansa a les Corts preveu la cessió gratuïta de l'espai a companyies que no disposin de local propi i la programació d'espectacles de dansa en cicles trimestrals durant tot l'any.

Aquest auditori, que va entrar en funcionament fa un any i mig, també està disponible per als assajos dels grups que hi actuen durant el dia.

Els passats octubre i novembre van actuar-hi les companyies Arsis, La Companyia, Companyia de Dansa Avelina Argüelles, Grup de Dansa Sunhai i Color Dansa Espanyola. Aquest desembre hi actuen La Companyia, amb el muntatge Nit clàssica: Coppelia, Giselle, Don Quijote... i Alma Mare, amb el muntatge Alma. El preu de les entrades és de 600 pessetes. ■

Secció de música catalana contemporània al Conservatori Municipal de Barcelona

Gràcies a la idea i als esforços de M. Rosa Ribas, compositora i professora de piano del Conservatori Superior Municipal de Música de Barcelona, la música pianística dels nostres creadors té un espai exclusiu a la biblioteca d'aquest centre. Aquesta iniciativa, que indubtablement contribuirà a la difusió de la producció musical dels compositors catalans, se centra, de moment, en obres de piano, editades o no.

La secció, anomenada Piano Català Contemporani, s'ha classificat de manera que orienti sobre el nivell tècnic de cada obra tant a estudiants com a professors.

Malgrat estar en una fase inicial, el recull d'obres ja ha assolit una xifra que supera les 300 partitures, d'estètiques i nivells de dificultat ben diversos, pertanyents a gairebé un centenar de compositors, la majoria de les quals han estat cedides per ells mateixos i per les editorials. Igualment, ja s'han organitzat algunes audicions d'alumnes per donar a conèixer les obres d'aquest fons.

L'arxiu està obert al públic. De les partitures no editades és possible obtenir-ne la corresponent fotocòpia. Respecte a les editades, només n'està permesa la consulta. La nova secció ja s'està ampliant amb obres de música de cambra. ■

Josep Carreras, condecorat a França

El tenor català Josep Carreras va rebre el passat octubre la Creu de Cavaller de la Legió d'Honor, un dels màxims guardons que atorga el govern francès, pel seu art i la seva dedicació a una causa humanitària per mitjà de la seva fundació dedicada a la lluita contra la leucèmia.

Josep Carreras, que va rebre el guardó de mans del president del Consell Constitucional del govern francès, Roland Dumas, va anunciar que serà dels primers artistes que actuaran al nou Gran Teatre del Liceu de Barcelona després de la seva inauguració. ■

L'OCE, de gira per Mèxic

L'Orquestra de Cambra de l'Empordà (OCE), que dirigeix Carles Coll, va realitzar entre el 27 d'octubre i el 6 de novembre passats una gira per Mèxic, concretament a la regió del Yucatán i a la capital del país, convidats per l'Orfeó Català de Mèxic, el Gobierno del Yucatán i l'Institut Cultural de Mérida.

La gira, de sis concerts, va consistir en la interpretació d'obres del repertori internacional i de compositors catalans, com ja és habitual en la formació, com Vivaldi, *Les quatre estacions*; Montsalvatge, *Tres postals il·luminades*; Txaiovski, *Serenata per a cordes*; Narcís Bonet, *Tramuntana*; Servais, *Souvenir de Spa*; Delfi Colomé, *Scherzo over Beethoven*, i Pau Casals, *El cant dels ocells*. Van actuar-hi com a solistes els membres de l'OCE José Luis Chan i François Ragot.

Aquesta gira, la primera per terres americanes, ha comptat amb el suport i la col·laboració de diverses institucions públiques catalanes i estatals i d'Hidroelèctrica de l'Empordà, empresa que patrocina l'OCE. ■

Un jove compositor fincat a Barcelona guanya el Premi Reina Sofia

El compositor Francisco José Martín Jaime, malagueny de 26 anys i fincat a Barcelona, va ser el guanyador de la 15a edició del Premi Reina Sofia de composició musical —dotat amb 2.500.000 de pessetes— amb un concert per a piano, a partir d'un tema dodecafònic, de vint minuts de durada.

El jurat d'aquest premi, al qual van concórrer 47 obres més, estava format per Claudio Prieto, Francisco Cano, Carlos Cruz de Castro, Alberto Llamas i Miguel Ángel Corra. L'obra guanyadora serà estrenada d'aquí a un any. ■

TANGENTS

Plusquamperfet

En sortir d'una representació d'òpera precisament no gaire reeixida, un espectador no gaire afeccionat em preguntava: "Què és el que li trobeu, a l'òpera?"

— L'òpera és la recerca de l'absolut. Només és reeixida quan és bona i tot funciona: l'orquestra és ben dirigida, el cor és de qualitat, tots els cantants, del paper principal al comprimari més modest, ho fan bé, la direcció d'escena ajuda a comunicar l'esperit —que sol anar acompanyat amb bastant de lletra— del compositor. Això fa que la major part de les vegades un surti amb sentiments barrejats, tot gaudint d'un cantant que ho ha fet bé i lamentant la part que no ha estat prou a l'alçada. Hi ha molts afeccionats, que jo en diria fragmentaris, que duen l'òpera que van a veure al cap i gaudeixen només quan en una ària determinada un cantant —i sol ser amb veu potent i apassionada, les finors no "venen"— ho fa exactament com ells recorden.

"Així, cerqueu una perfecció formal", em va respondre sense —em va semblar— haver-me còpsat del tot. Tot seguit, però, vaig pensar que l'antiga filosofia ens deia que forma i essència vénen a ser el mateix. Si era així, hi estava d'acord.

Després, mentre tornava a casa anava pensant en quantes representacions havia trobat aquesta perfecció total. No gaires, però Déu n'hi do. Per il·lustrar-ho n'esmento algunes de les vistes al Liceu en l'etapa del Consorci, des de la temporada 81-82: *Capriccio* (Mund-Schaaf-Reinhardt 1991), *L'Orfeo* (Savall-Deflo-Orlandi 1993), *Mathis der Maler* (Mund-Friedrich-Sykora 1994), *Jenufa* (Neumann-Gas-Grande 1990), *Elektra* (Mund-Espert-Frigerio 1990), *Pique Dame* (Ermmler-Deflo-Orlandi 1992), *Die Meistersinger von Nürnberg* (Mund-Riber-Mestres Cabanes 1989), *Lulu* (Cerha-Weber 1987), *La clemenza di Tito* (Mund-Patané 1988), *Tosca* (Gandolfi-Faggioni-Benois 1985), *The Turn of the Screw* (Pons-Hampe 1996)...

És qüestió de pensar que el pròxim títol serà un com aquests, digne d'ingressar en el palauet d'or privilegiat de la memòria. L'esperança és també el motoret dels afeccionats a l'òpera.

Jordi Maluquer

Nou cicle de jazz a l'Hivernacle

Arran de l'excel·lent acollida que l'estiu passat va tenir el cicle Jazz a l'Hivernacle, organitzat per Parcs i Jardins de l'Ajuntament de Barcelona i dedicat al jazz tradicional, aquest desembre comença un nou cicle que acabarà el proper abril.

Així, amb la voluntat de complementar l'oferta estiuenca i de satisfer la demanda del públic, cada dimecres a les 22,30 h (excepte la setmana de Nadal i de Cap d'Any, que serà els dimarts) fins a les 23,45 h, a l'Hivernacle del Parc de la Ciutadella (amb calefacció), diferents músics ja consagrats dins el panorama jazzístic barceloní oferiran un ampli ventall dels diferents estils, des del dixieland a la música brasilera passant pel jazz clàssic, el jazz fusion, el jazz modern, el latin jazz, el blues i el be-bop.

Els grups i intèrprets previstos per aquest desembre i el proper gener són: Aiguaviva Quartet (jazz clàssic), Mikel Andueza Quartet (jazz modern i hard-bop), Groove Fantasy (jazz fusion i blues), Acelino de Paula Quartet (música brasilera), Hot Snappers (dixieland), Riqui Sabatés Blues Quartet (blues), Rino Dixi Band (dixieland) i Víctor de Diego Quartet (jazz modern, hard-bop).

Les entrades tenen un preu de 500 pessetes (sense consumició). ■

Premi ex-aequo, per segon any, al cicle El Primer Palau

La pianista Mariona Vicens i el clarinetista Josep Sancho van ser els guanyadors *ex-aequo* del Premi El Primer Palau —premi que s'atorga al participant més destacat del cicle El Primer Palau, que organitza la Fundació Orfeo Català-Palau de la Música Catalana, enguany en la seva segona edició—, amb una dotació de 100.000 pessetes per a cada un d'ells. També van rebre una Menció Honorífica la violoncel·lista Anna Colàs i el Trio Kronos, format per Carles Pertegaz, José Mor i Jordi Torrent.

El jurat d'aquesta segona edició del cicle, en el qual van debutar tretze joves intèrprets al Palau de la Música el passat octubre, va ser format per Albert Atenelle, Jordi Cervelló, Joan-Lluís Moraleda, Carles Trepà i Lluís Millet.

El lliurament dels premis i les mencions, com també dels diplomes de participació al cicle de la resta d'intèrprets, va tenir lloc el passat 20 de novembre en el transcurs de la Festa de la Música, al Palau de la Música. ■

CONVOCATÒRIES

CONCURSOS INTERNACIONALS D'INTERPRETACIÓ DE CLAVICÈMBAL I DE PIANO. Dins el marc del 35è Festival de Música Antiga de Bruges (Bèlgica), que se celebrarà entre el 24 de juliol i el 8 d'agost de 1998 en aquesta ciutat, es convoquen la 12a edició del Concurs de Clavicèmbal i la 6a edició del Concurs de Piano. Hi poden participar tots els intèrprets d'aquests instruments nascuts després del 31 de desembre de 1965. S'atorgaran premis per valor d'un milió de francs belgues, essent els primers premis de 150.000 francs belgues per al Concurs de Clavicèmbal i de 100.000 francs belgues per al Concurs de Piano. El jurat d'ambdós concursos estarà format per Françoise Lengellé, Wolfgang Brunner, Jesper Christensen, Johan Huys, Gustav Leonhardt, Davitt Moroney i Ludger Rémy. La data límit d'inscripció és el dia 15 d'abril de 1998. Per a més informació: Festival van Vlaanderen Brugge 1998. Sekretariat Festival. Mansionstraat 30. 8000 Brugge. Belgium. Tel.: +50/33.22.83. Fax: +50/34.52.04.

CONCURS INTERNACIONAL DE GUITARRA CLÀSSICA. Convocat per l'associació Printemps de la Guitare, la sisena edició d'aquest concurs, de caràcter biennal, tindrà lloc a Walcourt-Namur (Bèlgica) entre els dies 21 de setembre i 2 d'octubre de 1998. Hi poden participar tots els solistes de guitarra amb un límit d'edat de 32 anys (nascuts a partir del 30 de setembre de 1966). S'atorgaran 10 premis, des de 200.000 a 10.000 francs belgues, més dos premis especials de 20.000 i 15.000 francs belgues. Els quatre primers premiats participaran en dos concerts que se celebraran a Charleroi i Namur entre els dies 5 i 11 d'octubre de 1998. Els membres del jurat seran René Bartoli, Óscar Cáceres, Álvaro Company, Alexander Frauchi, Josep Henríquez, Rafael Iturri i Raphaella Smits. La data límit d'inscripció és el dia 30 de juny de 1998. Per a més informació: Printemps de la Guitare, a.s.b.l. Place du Chef-Lieu, 9. 6040 Charleroi Jumet. Belgium. Tel.: +32/71 - 35.04.48. Fax: +32/71 - 35.53.20.

Carta al director

Sr. Director

Sóc la Montse Caparrós Tatjé, subscriptora núm. 1440. Ja deu fer un any que rebo la vostra revista a casa. Estic satisfeta amb els continguts i els temes que s'hi tracten. Resulten interessants els monogràfics musicals i les crítiques dels concerts que se celebren a casa nostra. Trobo molt positiu que es potenciïn els joves intèrprets. Tot i això, m'adreço a vostè amb la intenció de fer-li un suggeriment. Jo sóc una estudiant de saxò-

fon. Sempre cerco en la vostra revista per si trobo algun tema relacionat amb aquest instrument i no n'hi trobo mai. Reconec que en ser un instrument relativament modern, no té tanta història ni música escrita com, per exemple, el piano. Però s'està component molta música contemporània per a saxòfon. Crec que seria interessant incloure en la programació de Catalunya Música algunes obres per a saxo.

Aprofito l'avinentsa per informar-lo que entre els dies 27 i 30 de setembre s'efectua a València l'XI Congrés Mundial del Saxòfon. Fou una cita molt important per a tots els saxofonistes. Vin-

gueren els més grans saxofonistes de tot el món. Foren quatre dies amb un atapeït programa de concerts i conferències al voltant d'aquest instrument. Crec que és un acte prou important perquè se'n parli a la "Revista Musical Catalana". No cada dia es fa un congrés mundial d'aquestes característiques.

Així doncs, m'agradaria que es tinguessin en compte, una miqueta, els saxofonistes. Aprofito per saludar-lo i animar-lo a continuar treballant per al món de la música.

Montse Caparrós Tatjé
Santpedor

Del seu affm.

Sr. Manuel Blancafort

Il·lustre compositor català, en l'avinentsa del centenari del seu naixement

Estimat amic:

No voldria pertorbar la pau de què gaudeix en el lloc indefinible dels elegits on es troba amb tota seguretat. Una pau que imagino que en els darrers mesos ha estat estroncada sovintejadament, atès el protagonisme que ha viscut, en el nostre món rasant, com a conseqüència d'haver-se complert enguany el centenari del seu naixement.

Una de les darreres vegades en què s'ha produït això va ser el dia 23 d'octubre en un acte institucional en el qual es va posar fi, formalment, a aquest any força dens en protagonisme públic seu. Sobretot si considerem el més aviat discret que va tenir al llarg de parts dilatades de la seva carrera creativa.

I sobre això m'agradaria conversar amb vostè, en una imaginària comunicació entre els nostres mons..., tan distants, que fins i tot els monstruosament accelerats avenços tecnològics no albiren possibilitats de posar solució al tema. Cosa que, segons com es miri, no deixa de resultar tranquil·litzador.

Penso, estimat amic, que vostè personifica de manera molt clara l'eterna i irresolta dialèctica de l'ofici de creador. De creador genuí i autèntic com ha estat vostè i com hem tingut oportunitat de ratificar de manera plena en el molt gratificant reviscolament de la presència de la seva obra als nostres programes que ha afavorit la commemoració esmentada abans. I fem vots que l'envelada continuï i que, per tant, el gaudi de la seva creativitat esdevingui un fet natural i no excepcional com ha estat massa fins ara.

El seu anhel artístic genuí va topar, en un dia ja llunyà, amb la dura i crua realitat del *primum vivere* davant del qual s'han estavellat històricament tants i tants col·legues seus del gremi de la creació —no sols musical. Vostè va poder constatar cruament —i també la seva esposa, que era una excel·lent violinista— que el legítim dret a procrear i mantenir una família —en el seu cas, a més, nombrosa— esdevenia un afer impossible amb el solitari aixopluc material de l'exercici de la seva vocació més genuïna. I va haver d'optar per la secundarització en benefici d'un quefer professional no creatiu, en el sentit artístic, però sí subsistencialment més rendible. Ja sé que no és un consol, però vostè no ha estat el primer ni serà el darrer protagonista d'aquest tipus d'història. Exemples com el seu són en realitat més definitoris que no pas excepcions.

I aquí no puc evitar el recordatori d'una conversa que vaig tenir temps enrere amb un industrial poderós que es dolia que gràcies al seu esforç en el camp de l'economia productiva, gràcies als impostos que generava, podien mantenir-se una munió d'iniciatives culturals estrictament deficitàries en termes ele-

mentalment econòmics i, per extensió, els seus protagonistes. I es lamentava, també, en un discurs tan tòpic com implacable des de la seva lògica, que ell arriscava capital, que no dormia les hores que volia, que els inspectors d'Hisenda no li'n perdonaven ni una i que bancs i caixes d'estalvi el tractaven amb una invulnerable voracitat requisitiva.

Reconec que entre l'allau d'arguments que va aportar i el to imperatiu amb què els abocava —to tan propi dels membres del gremi—, en principi vaig restar atut i incapaç de respondre-li de manera adient. Perquè en el fons el seu era un tipus d'ideari arrelat que, si més no, tenia el mèrit de ser dominant.

I aquest em sembla que és el fet medul·lar de la qüestió. Hi ha una línia de pensament que es perd en els orígens de la història de la humanitat, que ha establert un ordre de prioritats que encapçalen de manera destacada els valors que afecten la dimensió material sobre els que es refereixen als de l'esperit. Tanmateix, determinades èpoques, determinats moments històrics excepcionals i privilegiats, determinades societats en èpoques concretes, han aconseguit matisar i ponderar aquesta realitat —fins i tot substancialment— i crear, d'aquesta manera, referències aïllades d'una plenitud extraordinària.

Des d'aquest context, la seva peripècia, o, si em permet, el seu drama personal, em serveix aquí per posar a debat aquest aspecte i preguntar-me, amb tota la intensitat que mereix la qüestió, fins a quin punt no és possible, en el nostre àmbit, ni que sigui a l'illa específica del nostre país, endegar de forma convençuda, profunda i autèntica, un esforç de subversió i de reequilibri d'una realitat que, no cal ser un geni de la diagnosi, està profundament descompensada. Sóc conscient, estimat amic, que no demano poc. En tot cas, la utopia mai no és impossible. I sobretot mai no és renunciable d'antuvi. I per descomptat, no és evitant la consideració del tema, sinó tot el contrari, que s'ajudarà a assolir-la.

I en aquest sentit, lamento que a l'acte esmentat la seva figura fos objecte d'un tractament més formal i perifèric que no profund i que, una vegada més en aquest tipus de manifestacions, es fes més perceptible l'afany de complir el tràmit que el d'estar a l'alçada de les circumstàncies. Amb el cos ben fet a aquesta realitat que durant anys va sofrir amb resignació elegant i discreta, fet que no l'impedí de crear una obra substanciosa i fins i tot àmplia, el fet li haurà merescut, n'estic segur, una generosa i alhora serena indulgència.

Del seu affm.
Jaume Comellas ●

Joan Pons recrea *Falstaff* a la Scala 17 anys després del seu gran èxit

per ÀLEX COLÀS (corresponsal)

El passat 7 de novembre el baríton menorquí Joan Pons va tornar a recrear el personatge de Falstaff a la Scala de Milà, just 17 anys després que aquesta interpretació, també a la Scala, marqués un abans i un després molt definit en la seva carrera professional.

Basant-se en la mateixa proposta dramàtica de Giorgio Strheler, amb vestuari de Franca Squarciapino i escenografia d'Ezio Frigerio, Joan Pons ha tornat a demostrar que la seva versió del darrer personatge creat per Verdi –i probablement el més reeixit–, ara com ara continua essent insuperable.

Dies abans de la representació, la premsa es va fer ressò de l'efemèride i en unes declaracions fetes a "Il Giorno", Pons remarcava la importància que va tenir per a la seva trajectòria la interpretació el dia 7 de desembre de 1980 de l'òpera de Verdi, que li va servir per projectar-lo als teatres operístics més importants del món, fins a convertir-se en un dels dos o tres barítons del repertori italo-francès més estimats. Pons va recordar el treball intens de preparació que va fer amb Strheler, treball que segons assenyalà li va servir no sols per a aquesta òpera, sinó també per a altres òperes i per a altres versions del mateix personatge.

Joan Pons va ser juntament amb el director artístic de la Scala, Riccardo Muti, el gran triomfador de la vetllada. La unanimitat de les crítiques fou poc menys que absoluta. Així, "Il Giornale", que titula Muti i

FOTO: ANDREA TAMONI

Joan Pons en el paper de Falstaff

Joan Pons redescobreixen el veritable Falstaff, assenyalà: "Des del primer compàs Joan Pons deixa clar que la seva versió falstaffiana ocupa un lloc entre les grandioses, pel que fa al timbre capaç i amb cos com pel que respecta a la penetració psicològica del personatge: a ell es deu l'accent particularment vibrant i indignat del monòleg de l'honor."

Per la seva part, "La Repubblica" esmenta en avantítol: *Pons, gran protagonista de l'òpera de Verdi a la Scala, mentre que el títol és: Falstaff amb Muti graciós i modern. En el comentari es refereix a Pons indi-*

cant que "el magnífic darrer protagonista verdità pot ésser el millor intèrpret imaginable; en el gest i en el cant, en l'accent i en la saga introspecció espiritual. Poques interpretacions donen tanta joia com la que continua eixamplant aquest Falstaff..."

En la seva crítica, "Il Giorno" en parlar de Joan Pons indica que "encara canta la tendra seducció senil de Falstaff amb una veu que, reduït el volum i la potència, es manté atenta i en línia fins i tot en les dificultats. L'atenció de Muti en el fraseig l'ha tonificat i Pons va ser el més aplaudit de tots."

També el treball de direcció

de Riccardo Muti és destacat de manera unànime, mentre que pel que fa a la resta de repartiment, es remarca molt positivament el debut del tenor sud-americà Juan Diego Flórez en el paper de Fenton, entre un conjunt de veus del qual també emergeixen Elisabeth Norberg-Schultz, Nancy Gustafson i Bernadette Manca di Nissa.

Verdi fa que s'ajornin les obres de reforma de la Scala

El projecte de reforma del teatre de la Scala tindrà un retard sobre el calendari previst. Ben altrament del que s'havia anunciat amb luxe informatiu (vegeu CM/RMC del mes de maig 96). La Scala veurà el canvi de centúria sense que les importants obres de reforma hagin començat. D'aquesta manera podrà celebrar el centenari de la mort de Giuseppe Verdi, que s'escau el 2001, amb tota la pompa que un esdeveniment d'aquesta magnitud mereix al *sancta sanctorum* milanès. Serà l'any següent quan comenci, doncs, la vasta reforma prevista del teatre operístic més emblemàtic d'Itàlia. Tanmateix, es procurarà aprofitar algun buit temporal per iniciar tasques preparatòries.

Com és sabut, mentre duri la reforma del teatre, la vida operística milanesa s'instal·larà al nou teatre que s'integra dins el projecte Bicoca, que esdevindrà d'aquesta manera un espai substitutori i provisional durant el període de temps de l'obligat exili, segons que ja vàrem informar en l'esmentat article.

Creació d'una escola de cant per al repertori italià

En un altre ordre de coses, el teatre milanès ha creat una acadèmia de cant destinada a

joves cantants perquè puguin perfeccionar la seva tècnica. L'intendent de la Scala, Carlo Fontana, ha fet unes manifestacions en el sentit que en aquests moments la demanda de veus supera l'oferta, fet que segons ell justifica aquesta iniciativa. Per la seva part, Riccardo Muti, en declaracions recollides per "La Repubblica", remarca que molts cantants de fora d'Itàlia i també italians mostren una gravíssima descurança de les lleis del fraseig en el repertori italià. Muti ha assenyalat, també —referint-se a la creació d'una escola—, que creu que aquesta és una obligació moral de la Scala *"perquè crec que aquest teatre pot donar una nova sava a una escola italiana de cant. No penso que hagi d'existir un sol estil interpretatiu, però entre tantes maneres possibles de cantar bé, n'hi ha unes de vàlides i d'altres totalment negatives. Ningú no posseeix la veritat —insisteix Muti—, però a la base d'aquesta acadèmia hi ha un intent de recuperar el sentit de la noblesa musical en el si del repertori italià. Tanmateix, hi ha molts cantants que, en nom d'un fantasma «jo ho sento així», estrañen el sentit dramàtic de la frase musical."* Tot seguit es pregunta què passaria si això s'esdevingués interpretant Schubert o Chopin.

És per això que la Scala ha obert una acadèmia de cant per preparar joves intèrprets per mitjà de cursos amb una durada biennal, que va començar la seva activitat el passat mes de novembre. El curs comença amb catorze joves cantants entre 21 i 29 anys, la meitat dels quals són italians. El programa d'estudis ha estat coordinat per Giovanna Caneti i és previst que hi intervinguin figures tan importants com Luigi Alva, Carlo Bergonzi, Sesto Bruscantini, Magda Olivero, Hermann Prey, Renata Scotto, Elisabeth Schwarzkopf, Renata Tebaldi, Giulietta Simionatto, Mirella Freni, Leyla Gencer i Christa Ludwig.

1r CICLE DE CONCERTS

Orquestres Juvenils
Centre d'Educació Musical

DIAULA

Orquestra de Corda
Orquestra de Vent
Orquestra Simfònica

director:
Alfons Reverté

Solistes:
Ma. Lluïsa Beltran
Anna Carro
Narcís Llongueras
Cristina Montull
Imma Santacreu
Eulàlia Solà

Amb la col·laboració dels Grups de Cambra:

Sextet de flautes
Quartet de clarinets
Quartet de saxos
Quartet de guitarres
Quintet de vent

Auditori E. Toldrà
Bruc, 110
21 h.

28 octubre: Orquestra de Corda
24 febrer: Orquestra Simfònica
24 març: Orquestra de Vent

Parròquia de Sta. Anna
Rivadeneira, 3
21,30 h.

11 novembre: Orquestra de Vent
20 gener: Grup de Cambra
18 març: Orquestra de Corda

Parròquia de La Bonanova
Pl. de La Bonanova, 12
21,30 h.

23 desembre: Orquestra Simfònica

Palau de la Música Catalana
St. Francesc de Paula, 2
17 h.

23 maig: Orquestra Simfònica i
Cor Jove de l'Orfeó Català

DIAULA
Centre d'Educació Musical
c/ Ballester, 45 • Barcelona
Tel. 211.47.91

Peter Schreier

Barbara Bonney

Marjana Lipovsek

Ruth Ziesak

Thomas Allen

Schreier, Bonney, Lipovsek, Ziesak i Allen al cicle Lied al Palau

per RRM

Un recital a càrrec de la mezzosoprano Marjana Lipovsek va obrir el passat 22 de novembre una nova edició, la segona, del cicle Lied al Palau, que enguany promou i patrocina la Fundació Caja de Madrid amb la col·laboració de la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana.

Com a l'edició anterior, aquest cicle fa una proposta en la qual s'ofereix el liederisme en el nivell màxim de la seva expressió interpretativa. Al llarg dels cinc recitals desfilaran, respectivament, grans figures del liederisme internacional.

En aquesta ocasió, i juntament amb quatre noms reconegudíssims, cal remarcar la inclusió d'un nou valor, la soprano alemanya Ruth Ziesak, una jove cantant que en aquests moments constitueix una de les artistes líriques emergents més destacades.

Marjana Lipovsek és una cantant de prestigi reconegut. El seu recital va tenir com a pianista acompanyant Anthony Spiri i va oferir un programa dedicat a lieder de Franz Schubert —el compositor més interpretat del cicle—, Alban Berg i Johannes Brahms.

El segon recital tindrà lloc el 27 de gener i el protagonista serà el veterà i il·lustre tenor alemany Peter Schreier. Figura

polifacètica, darrerament força involucrat en el camp de la direcció, la seva trajectòria com a liederista el situa entre els especialistes més destacats de la seva generació. Interpretarà el bellíssim cicle *Winterreise* de Schubert, acompanyat al piano per Walter Olbertz.

El tercer concert serà a càrrec de l'esmentada Ruth Ziesak, una cantant de trenta-quatre anys que va començar la carrera professional fa tan sols nou anys i que ben aviat va destacar de manera molt contundent, sobretot d'ençà del seu debut al Festival de Salzburg amb la interpretació del paper de Pamina de *La flauta màgica* de Mozart, sota la batuta del recentment traspasat Georg Solti. Aquest paper va ser com una carta de presentació que la va llançar al gran món internacional. Ha cantat als principals teatres d'òpera europeus: Berlín, Viena, la Bastilla, i ha estat dirigida, entre d'altres, per Bernard Haitink, Dohnanyi i Janowski. També s'ha dedicat intensament al lied i en aquest sentit cal fer esment del disc titulat *Das italienische liederbuch*, entre d'altres enregistraments importants. El programa que oferirà el 7 de març compta amb dues parts ben diferenciades. La primera l'ocupen els *Lieder nach Texten von J.W. Goethe* de Franz Schubert i la segona està integrada totalment per cançons d'Hugo Wolf. L'acompanyarà al

piano Helmuth Deutsch.

Un altre al·licient destacat del cicle és la presència de la soprano nord-americana Barbara Bonney, una artista consagrada internacionalment i molt escassament coneguda a casa nostra. És també una extraordinària especialista en el lied. Artista de gran prestigi, ha estat dirigida per Abbado, Pinnock, Harnoncourt, Gardiner, Previn, etc. i ha fet lieder juntament amb Vladimir Ashkenazy. Actuarà el 19 d'abril.

El cicle el clourà el 29 d'abril el baríton Thomas Allen, un artista conegut a casa nostra, amb un llarg historial, tant en el camp del lied com en el de l'òpera. Ha actuat als escenaris més rellevants del món —ja siguin operístics o concertístics— i ha estat protagonista d'esdeveniments d'un extraordinari relleu i interès. Guardonat l'any 1986 amb el Premi Lawrence Olivier per la seva interpretació de *Doctor Faustus*, de Busoni, és també Comanador de l'Imperi Britànic. Actuarà acompanyat al piano per Malcom Martineau i el programa estarà dedicat a Robert Schumann, de qui interpretarà *Dichterliebe*, a Hugo Wolf, de qui oferirà *Das Italienische liederbuch* i, finalment, a Richard Strauss, amb quatre de les seves *Deu cançons*.

Cal fer esment dels preus de les localitats, força assequibles: la més cara, 3.500 pessetes; la més barata, 1.500 pessetes.

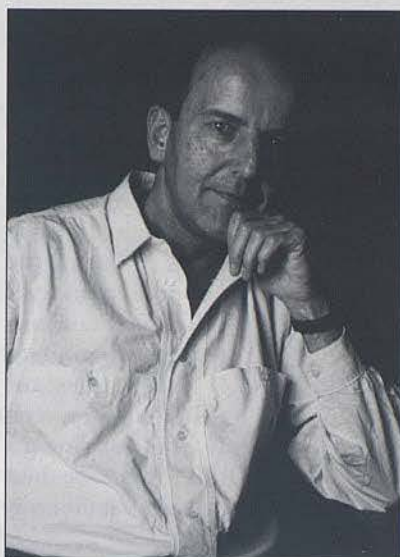
La Simfònica del Vallès protagonitza el cicle Concerts Simfònics al Palau

per RRM

Un total de quatre concerts configuren la programació de la segona edició del cicle Concerts Simfònics al Palau que protagonitza l'Orquestra Simfònica del Vallès. Com en la primera edició, aquests concerts tenen lloc en sessions de dissabte al matí, a les 12 h al Palau de la Música Catalana, a Barcelona, els dies 29 de novembre, 20 de desembre, 24 de gener de 1998 i 9 de maig. Amb aquest cicle, l'esmentada formació simfònica trenca el seu habitual marc de projecció comarcal per entrar ben directament en el món barceloní. I, a més, ho fa amb una oferta de característiques variades i alhora ben atractives.

Així, el primer concert es va dedicar a homenatjar tres figures de la música de les quals enguany s'han commemorat sengles aniversaris. Es tracta del català Manuel Blancafort, l'austriac Franz Schubert i l'alemany Johannes Brahms; un programa enormement atractiu i d'un interès indiscutible. La direcció va ser a càrrec de Jordi Mora, fins a la temporada anterior titular d'aquesta orquestra.

El segon concert correspon a un model que com més va té més predicament i que es localitza d'una manera molt específica a les festes nadalenques. El seu títol *Valsos i danses* ho diu tot, i s'hi ofereix un repertori en el qual juntament amb partitures molt agraïdes de Rossini, Offenbach i Delibes, hi dominen els bells i tan coneguts valsos de Johann Strauss. La direcció serà a càrrec de Salvador Brotons, ac-

Laszlo Heltay

tual titular de la formació. No cal rebutjar tampoc la incorporació de components lúdics que acostumen a ser molt ben rebuts pel públic.

El tercer concert torna al que podríem anomenar serietat i rigor musical de la mà de dos compositors tan distants geogràficament com —en certs aspectes— formalment pròxims. Ens referim al català Enric Granados i al nòrdic Edward Grieg. Del primer s'oferirà el conegut intermedi de l'òpera *Goyescas* i *Cinc peces sobre temes populars espanyols*, i del segon el *Concert en La menor per a piano i orquestra* i una selecció de *Peer Gynt*. La part solista serà a càrrec de la pianista japonesa fincada a casa nostra Hisako Hiseki. Es tracta d'un programa d'un considerable atractiu per la riquesa melòdica i també per la categoria intrínseca de la música que s'hi oferirà.

Clourà el cicle un concert de característiques poc habituals fora del marc operístic. Ens referim al titulat *Preludis i cors d'ò-*

Hisako Hiseki

pera d'Alemanya i Itàlia, que comptarà amb la presència de l'Orfeó Català (que patrocina la Fundació Caixa Penedès) i que interpretarà esplèndids cors d'òpera, com *El caçador furtiu* de Carl M. von Weber, *Tannhäuser* ("Cor de pelegrins"), *Madama Butterfly* ("Coral a boca closa") i, finalment, el més popularitzat dels cors operístics, el "Va pensiero" de *Nabucco* de Verdi. Enmig, i intercalant-s'hi, obertures d'òperes com *L'empresari teatral* de Mozart, la "Marxa nupcial" de *Lohengrin*, el preludi d'*Els mestres cantaires*, l'obertura de *Guillem Tell* i l'obertura de *La Traviata*. Un autèntic regal per a les oïdes. La direcció serà a càrrec de l'hungarobritànic Laszlo Heltay, un expertíssim especialista en el repertori simfonícoral.

Els preus de les localitats són de caràcter popular, amb els més cars a 2.500 pessetes, i 3.500 pessetes al darrer concert, mentre que els més barats oscil·len entre les 800 i les 1.500 pessetes.

FOTO: A. BOFILL

La Simfònica de Balears compleix 50 anys

per CARLES MOLL I MARQUÈS

El nivell de la vida musical a Mallorca és prou satisfactori comparant-lo amb altres contrades de demografia similar. Palma, com a capital, concentra, òbviament, el percentatge més gran de l'activitat melòmana, però a la "Part Forana" (nom amb el qual es defineix aquí tot el que no és la capital) també s'ha despertat amb força. En canvi, el que es fa aquí no transcendeix fora de l'illa, exceptuant potser els Encontres de Compositors.

En comptes de fer una llista més o manco exhaustiva de les diferents facetes de l'activitat musical, que seria il·lustrativa però potser també avorrida, em concentraré avui en l'Orquestra Simfònica de Balears "Ciutat de Palma". Aquest nom tan llarg (encara que no tant com la denominació actual de l'Orquestra de Barcelona) exigia una simplificació, i per això els que l'estimem l'anomenem Sa Simfònica. La seva història ja és un poc llarga: acaba de complir cinquanta anys, plens de dificultats, que han estat superades gràcies a l'idealisme dels músics i la fidelitat del públic. Fou creada l'any 1947 com a Orquestra Simfònica de Mallorca, dependent del Cercle de Belles Arts i sostinguda únicament amb les quotes dels socis, que arribaren als dos mil. El seu primer director va ser el coreà Ekitay Ahn, també compositor, deixeble de Richard Strauss. Més tard en foren responsables les batutes del nord-americà Anthony Morss i el valencià Gerard Pérez-Busquier. En crisi per manca de finançament, l'assumí l'Ajuntament de Palma amb el nom d'Orquestra Simfònica Ciutat de Palma, i confiant-ne la direcció al també valencià Juli Ribelles, que dirigia igualment la Banda Municipal. En ambdós casos la majoria de músics exer-

cien altres professions i la seva responsabilitat de dedicació a l'orquestra era molt limitada.

Amb l'arribada de l'autonomia, i escoltant la demanda unànime del públic i dels experts, tres institucions decidiren de fer un esforç econòmic per convertir-la en orquestra professional. El Govern Balear, el Consell de Mallorca i l'Ajuntament de Palma crearen la Fundació Pública de Balears per a la Música, que de moment té com a principal funció la de gestionar el conjunt simfònic. Conservant aproximadament un 30% dels músics anteriors, les oposicions donaren com a resultat una orquestra ben cosmopolita, on es troben representades setze nacionalitats.

L'apartat de direcció no fou gaire afortunat. Després de sis anys amb el director Luis Remartínez (període en el qual el 60% dels músics, i no precisament els pitjors, varen buscar feina en altres orquestres), els tres anys amb el francès Philippe Bender suposaren una millora en l'aspecte tècnic. Aquest any hom ha encomanat la batuta a Salvador Brotons i el resultat dels dos primers concerts és altament esperançador: els músics fan més música, l'equilibri entre les cordes ha millorat moltíssim i el contacte humà entre director i músics ha creat un bon clima de treball.

El fet de l'existència de l'orquestra ha possibilitat la creació de dues orquestres de cambra, els Solistes de Mallorca i la Camerata de Sa Nostra (dependent de la Caixa d'Estalvis de Balears Sa Nostra), i de diferents conjunts de cambra.

Els responsables del conjunt simfònic han programat moltes obres de compositors mallorquins (Torrandell, Samper, Thomàs, Mas Porcel, Matheu, Alís, Artigues, Ensenyat, Julià) i han considerat com un acte de servei important de donar oportunitat de presentar-se en públic

a molts d'artistes joves mallorquins. Joan Company, Agustí Aguiló i Carles Ponseti en la direcció, i una llista que es faria llarguíssima de solistes de piano, cant, guitarra, violí i d'instrumentistes de la mateixa orquestra.

La seva activitat no es redueix al cicle de catorze concerts de temporada a l'Auditori. També col·labora cada any en els Encontres de Compositors, en alguns festivals d'estiu, en la temporada d'òpera del Teatre Principal i realitza diversos concerts fora d'abonament i alguna audició per a escolars. A més d'actuacions a Menorca i Eivissa ha sortit a Barcelona, Andorra i Perpinyà.

Artistes catalans han col·laborat sovint amb Sa Simfònica. Ja l'any 1949 fou estrenada aquí l'òpera *Nuredduna* del pare Massana, basada en *La deixa del geni grec* de Costa i Llobera, i més tard *La vaca cega* de Narcís Bonet. En els Encontres de Compositors, l'orquestra ha interpretat obres de Montsalvatge, Homs, Benet Casablanques, Balsach, Mestres Quadreny, Balada, Soler, Guinjoan, Xavier Carbonell i potser algun altre. El passat mes d'octubre l'Orfeó Català ens oferí una vibrant versió dels *Carmina Burana*. Pich Santasusanna, Ros Marbà i els Salvadors Mas i Brotons en l'apartat de direcció, així com també Àlícia de Larrocha, Josep Colom, Eulàlia Soler, Miquel Farré, Lluís Claret, Jaume Aragall i Anna Ricci entre els solistes han deixat constància entre nosaltres del magnífic nivell de la música catalana.

Perfecció, distància i magnificència

Palau 100. Orquestra Filharmònica de Berlín. Direcció: Claudio Abbado. *Simfonia núm. 3* de J. Brahms i *Simfonia núm. 9, "la Gran"* de F. Schubert. Palau de la Música Catalana. 14 d'octubre de 1997.

per F. TAVERNA-BECH

El Palau s'ompli de gom a gom. Poder escoltar en viu l'Orquestra Filharmònica de Berlín era un privilegi del qual no sempre es pot gaudir. És, sense discussió, un dels conjunts de trajectòria més impressionant, tant per la seva implicació en la història de la música, com per l'alta qualitat que ha mantingut al llarg dels anys. Naturalment, un altre dels al·licients el constituïa la presència de Claudio Abbado, el seu director titular, per oferir la interpretació de les simfonies *Tercera* de Brahms i *Novena, "la Gran"* de Schubert.

Certament, la centúria simfònica berlinesa continua sent un conjunt d'admirable perfecció. L'equilibri entre les diverses famílies instrumentals que el formen té una qualitat extraordinària, tant pel que fa a l'encaix de la sonoritat com per la transparència tímbrica que s'assoleix en l'emissió del discurs musical —precís al màxim en la gradació del matís com també en la puntuació i l'atac de les frases. En definitiva, en escoltar i veure com toquen els músics berlinesos es percep com cadascun realitza la seva feina amb l'esperit d'un veritable solista, però sense sobrepassar-se mai del que exigeix l'esperit de la disciplina col·lectiva. Tot això dóna com a resultat una lectura de les obres que impressiona per la seva magnificència en la ductilitat i potència del so, en l'agilitat del fraseig i, entre altres virtuts, la riquesa del matís colorista, tant en ca-

pacitat per al contrast com en la diferenciació de textures de la sonoritat simfònica. Tanmateix, aquestes qualitats que, fins a cert punt, depenen de qüestions que afecten el vessant estrictament tècnic, adquireixen la seva significació artística per la profunda expressió que imprimeixen als textos, ja que cada un dels components de la Filharmònica de Berlín és conscient de com la música és primordialment un llenguatge que comunica emocions, sensacions i impressions.

Realment, s'ha de reconèixer que amb una orquestra d'aquesta qualitat, són possibles una extensa gamma d'interpretacions i ajustar-les exactament a la idea sonora de qui la dirigeixi. I també cal posar en relleu que amb un nivell semblant, excepcional, el conjunt alemany posseeix un "estàndard interpretatiu" que li permet salvar sense problemes i amb èxit notori qualsevol dificultat produïda per factors externs, com poden ser el cansament d'una gira, la manca de temps per adaptar-se a les característiques de la sala o bé altres causes o incidències que ara no vénen al cas.

Per la seva banda, Claudio Abbado ha estat reconegut com un dels directors amb més personalitat del moment i les seves interpretacions destaquen per la tensió expressiva i el control que el director excerceix sobre tots els paràmetres musicals. Més que poeta i, per tant, inclinat a la fantasia, Abbado és el director equànime que se situa davant de la

FOTO: A. BOFILL

La Filharmònica de Berlín i Abbado donaren la talla

partitura amb una rigorosa actitud analítica per ressaltar-ne amb veritable perspectiva allò que és essència del discurs i adequar els altres elements al que exigeix el fil conductor de l'obra. Dificilment, doncs, Abbado pot impactar l'auditor amb una lectura visceral i arravatada apassionada, com tampoc de caràcter fantàstic, sinó que més aviat el suggestionarà per l'elegància de la dicció i un eclecticisme que, sense deixar de posseir l'emoció necessària, ens permet assaborir sense dificultats el desenvolupament arquitectònic de l'obra.

En resum, no deixà d'impressionar-nos fortament la serena bellesa que mostrà la *Simfonia en Fa major* de Brahms, exposada amb diàfana, memorable i espectacular mag-

nificència sonora, però el seu curs líric sempre ens va arribar quelcom mancat del seu accent humanístic. Quant a la *Simfonia en Do major núm. 9* de Schubert, a causa de la seva concepció cíclica, en què els temes són llargament i genialment reiterats durant els seus quatre moviments, es va incórrer en un cert mecanisme expositiu, el qual si no desfigurava la línia de tensions i distensions de la construcció schubertiana, sí feia minvar la seva intencionalitat expressiva i l'alè vital que manifesta la seva música. Tot i així, el concert va ésser memorable i el públic l'acollí amb una ovació potser no entusiasta però sí manifestant l'admiració que van suscitar els músics alemanys i el director italià.

FOTO: A. BURGUIS (ARXIU)

Brillant versió de la Tercera Simfonia de Mahler

Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Corals Càrmina, Infants de l'Escola Pia Balmes, L'Esquell-rine i Cor Vivaldi-IPSI de Barcelona. Doris Söffel, mezzosoprano. Direcció: Eliahu Inbal. Palau de la Música Catalana. 1 de novembre de 1997.

per F. T.-B.

Les quasi dues hores d'audició que suposa la lectura, així com la proximitat d'expressions i caràcters del contrastant discurs que dona forma a la *Tercera Simfonia* mahleriana, van suposar una veritable prova de foc per a l'orquestra i les corals. Tanmateix cal reconèixer que l'èxit els va acompanyar en donar eficaç resposta al que exigia Eliahu Inbal per vertebrar una interpretació viva i multicolor de la música de Mahler, pura vivència del seu existir sempre sensible a tot el que l'envoltava, ja fossin idees, paisatges o sentiments. Potser per aquesta raó la seva música passa sense solució de continuïtat i amb aparents incoherències de l'exclamació plebeia a l'expressió més elevada, i en aquest trànsit ens corprèn la bellesa en estat pur, tal com ho va assolir en la interpretació altament expressiva la mezzo-

soprano Doris Söffel, a la qual els grups corals van donar una excel·lent rèplica.

Igualment, Eliahu Inbal va contribuir a aquest moment poètic amb acurats detalls orquestrals. Com en altres passatges d'aquesta extensa partitura mahleriana, va crear mons sonors angoixosos i tràgics amb la col·laboració puntual i emotiva de l'orquestra. Perdre el fil del llarg desenvolupament d'aquesta obra pot resultar fàcil i cal haver-se aprofundit absolutament en el seu text, tan heterogeni en intencions i idees, per evitar caure en una traducció altisonant i efectista. No va ésser aquest el cas d'Eliahu Inbal, que en tot moment va controlar el caràcter i la tensió per infondre sentit i poder comunicatiu al discurs i arribar a un final apoteòsic i de gran força emotiva, el qual va provocar l'entusiasme dels melòmans que omplien el Palau.

Interessant concert flamencocatalà

Collegium Instrumentale Brugense, Gents Madrigalkoor (direcció: Johan Duijck) i Coral Cantiga (direcció: Josep Prats). Catherine Vandeveld i Hilde Coppé, sopranos; Salvador Parron, tenor; Pau Bordas, baix. Director: Laszlo Heltay. *Alma de la música* (text de Fray Luis de León) de J. Duijck -estrena- i *Missa en Do menor*, K. 427 de Mozart. Palau de la Música Catalana. 1 de novembre de 1997.

Josép Prats

per F. T.-B.

Comptant amb la col·laboració d'institucions i entitats tant catalanes com flamenques, Tarragona, Vic i Barcelona (després es faran tres audicions més a Bèlgica) han acollit un concert força interessant, ja que alhora que s'estrenava mundialment una obra simfonicocoral d'un autor flamenc, Johan Duijck, ha constituït també el primer d'una sèrie d'intercanvis que ha iniciat el Gents Madrigalkoor amb cors d'altres països.

El concert, a més de l'estrena d'*Alma de la música* de Duijck, oferia l'audició de la *Missa en Do menor*, K. 427 de Mozart. Programa atractiu, doncs, en el qual el Cor Madrigal de Gant i la Coral Cantiga dels Lluïsos de Gràcia actuaven agermanats al costat del grup orquestral Collegium Instrumentale Brugense i un quartet de solistes vocals, sota la direcció de Laszlo Heltay, artista ben conegut del nostre món coral i del públic català.

Certament, Johan Duijck és compositor de personalitat eclèctica i, per tant, sense prejudicis a fer ús de procediments creatius de variada procedència, i encara que tots ells estan emparentats amb la

tradició estètica del neopressionisme i del neoclassicisme, a vegades fan trontollar la desitjable unitat formal del discurs musical. La seva obra, d'excel·lent factura en el vessant coral i manifestant un bon domini de la paleta orquestral, va destacar pel fantasiós desenvolupament que aplica en el tractament del text, ja que estableix una mena de flux en onades o anelles que avançant i retrocedint va incorporant progressivament les paraules al marge del seu sentit literari. Igualment, el vessant líric de l'obra de Duijck evidència aspectes molt positius, tant en la construcció de la melodia com en el seu tractament harmònic. La partitura, dedicada a Laszlo Heltay, va beneficiar-se d'una excel·lent versió, tant per part del conjunt instrumental com també de la Coral Cantiga, que actuà en un nivell elevat de qualitat, versió que el públic acollí amb llargs aplaudiments.

Acollida semblant va merèixer la plausible versió de la *Missa en Do menor* de Mozart, en la qual cal assenyalar la col·laboració del quartet vocal solista en unes intervencions no exemptes de dificultats que els cantants van superar amb la deguda correcció.

Aplaudiment a Sabine Meyer

Palau 100. Orquestra Simfònica d'Indianapolis. Sabine Meyer, clarinet. Dir.: Raymond Leppard. Txaikovski, Mahler, Copland. Palau de la Música Catalana, 23 d'octubre de 1997.

FOTO: G. POCH

per X.CASANOVAS-DANÈS

Segona convocatòria del cicle Palau 100 per certificar l'excel·lència d'una clarinetista i el resultat de la tasca —deu anys— d'un director solvent i tot terreny com és Raymond Leppard amb una orquestra americana de segona fila, tasca que se'n proposa com a model de coherència i de potencialitat.

Però si Sabine Meyer astorava des de la primera nota, aquest no era el cas d'orquestra i director, que oferiren un "Adagietto" de la *Cinquena Simfonia* de Mahler entès com l'intermedi d'una òpera verista —error de tria i d'accent interpretatiu— i una *Quarta* de Txaikovski concebuda de manera efectista. A molts llocs ho deuen trobar garratibant, però aquí és lícit considerar-ho d'una ingènua i sorprenent superficialitat. Leppard s'encastella en la literalitat de la partitura amb plantejaments que no van gaire més enllà dels contrastos sobtats, del màxim esclat sonor i d'un virtuosisme orquestral que només va ser categòric en el darrer moviment.

Aplaudiment a Meyer

per tornar (no ho feia des de l'any 1989) amb un concert infreqüent, el d'Aaron Copland, escrit l'any 1948 i estrenat pel seu dedicatari, Benny Goodman. És una obra de tall neoclàssic en dos moviments que comença per una cadenciosa cançó de bressol amanida amb tocs jazzístics i acaba amb una descarada instal·lació en el més pur estil mexicanista del compositor.

És un concert extenuant perquè l'orquestra força el clarinet a sonar amb un escreix de potència. Meyer dosifica molt bé un *fiato* que li permet frases llarguíssimes sense minya en la qualitat sonora. Cal destacar la solidesa rítmica, la permanent tensió expressiva i la limpidesa dels atacs en els registres problemàtics. En contrapartida, el registre greu no és especialment opulent i algunes frases crec que podrien sonar més meloses en el temps lent, encara que faci de mal dir. Només els dos *Preludis* de Gershwin encadenats com una *suíte* a tall de propina la consagrien com una dels clarinetistes més brillants, versàtils i resistents (!) del moment.

Sira Hernández, un nom que cal tenir en compte

Clàssics a l'Ateneu. Sira Hernández, piano. Scarlatti, Bach, Chopin i Albéniz. Ateneu Barcelonès, 25 d'octubre de 1997.

per X.C.-D.

Sira Hernández, diplomada a Torí, ha perfeccionat estudis amb Miquel Farré, Eulàlia Solé i Alicia de Larrocha. La seva manera de construir dues pàgines d'*Ibèria* palesa l'empremta personalíssima d'Alicia, en el ritme, la presència de la mà esquerra i en el toc esperitós molt perceptible en els acabaments.

El programa (enregistrat en compacte) encadena tres *Sonates* de Scarlatti, tot enllaçant amb oportunitat d'estil la tercera (la *k.43-L.40* embaïllada d'abstraccions, bellíssima en el seu embolcall en Sol menor) amb la magna *Partita* núm. 1 de Bach. El Bach sapientís-

sim de Sira és un cosmos en què s'opera la integració de contraris. La seva línia va tenir moments d'una puresa excepcional, i problemes puntuals en passatges d'una gran densitat harmònica res no tenien a veure amb la tècnica.

Em va convèncer el seu Chopin rubatíssim i arpeggiadíssim, senyorívol de forma i de tarannà evocador. En aquesta ocasió treia magistralment profit —per la via d'alliar-les— de la vetustesa de l'instrument amb la conseqüència d'un plus d'intimisme.

La *Gymnopedie* núm. 3 de Satie reblava el clau d'aquesta òptima impressió en demostrar com l'interpret copsa la sacralitat continguda en aquesta peça, brevíssima i, alhora, profunda.

Joaquim Bonal, una carrera ben enfocada

Ribermúsica Festival de Tardor-97. Joaquim Bonal, piano. Schumann i Mompou. Espai Blanc de Barcelona, 11 d'octubre de 1997.

per X.C.-D.

El mes d'octubre Barcelona esclatava de música amb una oferta als barris que depassava els cantants tradicionals. Música a Gràcia, a la Ribera, tothora, en llocs insòlits, en convocatòries gratuïtes, breus, múltiples, fent confiança a la gent jove. Benvinguda saturació, que cal agrair als organitzadors.

Joaquim Bonal és un pianista que s'està fabricant una carrera sòlida i tranquil·la començada força tard i que compagina amb la pedagogia. Amb estudis ampliats a París, va aconseguir que es parlés bé d'ell arran d'un dels enyorats concerts a l'Hospital de Sant Pau.

En aquesta ocasió va interpretar les *Impressions íntimes* de Mompou i les *Escenes d'infants* de Schumann. I, a més d'una musicalitat que provoca l'empatia immediata de l'oient, Bonal va demostrar

que exerceix un control total sobre la capacitat de concentració, perquè, en estar situat el piano de la galeria d'art on tocava pràcticament sobre la vorera, en tot moment va tenir vianants convertits en públic ocasional comentant a dos pams d'ell l'imprevist espectacle.

De Mompou va tocar l'*Op. 1* com a legítim deutor de la influència chopiniana, amb un estil que recordava la jovialitat que Rosa Sabater aplicava al compositor. A continuació espremia a consciència la càrrega narrativa del recull de Schumann. Bonal té una manera tranquil·la i naturalíssima de tocar el piano. Fomenta la narrativitat i el fil melòdic tant com potència la densitat harmònica. Tant de bo apliqui aquestes característiques a la música contemporània, tan mancada de valors i tan sobrada d'interprets que hi veuen un mer seguit d'efectes al seu servei.

catàloga música

158

revista musical catalana

FOTO: A. BURGOS

Mariona Vicens, guanyadora ex-aequo del Premi El Primer Palau

Trio de corda i duo pianístic

El Primer Palau. Trio Kronos (C. Pertegaz, violí; José Mor, violoncel, i Jordi Torrent, piano) i Eulàlia i Ester Vela (duo de pianos). Brahms, Balsach, Olaf-Sabater i Milhaud. Palau de la Música Catalana. 22 d'octubre de 1997.

F. T.-B.

Si ens atenim a les dues sessions del cicle El Primer Palau a què hem assistit, podem dir de manera global que actualment tenim unes joves generacions de músics d'estimable nivell, les quals, a mesura que s'identifiquin profundament amb el repertori, poden contribuir a l'interès i la brillantor de les nostres temporades de concerts.

Veritablement, són severs en la lectura de la partitura i la seva tasca evidencia l'afany per assumir en profunditat el contingut de les obres. Amb tot, a vegades aquesta actitud de respecte vers els pentagrames és la causa que a la interpretació li manqui aquell esperit viencial, que és el que, en definitiva, atorga validesa a l'obra musical.

Fins a cert punt, la versió del *Trio en La menor*, op. 114 de Brahms va estar ben concebuda pel

Trio Kronos, tant en fraseig, com en joc de contrastos i *tempi*, per bé que, a la música, hi va mancar una certa dosi de poder comunicatiu en estar dominada per una actitud excessivament vigilant per evitar possibles descontrols.

L'actuació d'Eulàlia i Ester Vela va tenir més vitalitat. Potser les obres de Balsach, Olaf-Sabater i Milhaud, a causa de tenir com a principal motivació el virtuosisme instrumental i el sentit propi del *divertimento*, van contribuir a aconseguir un clima més comunicatiu. Identificades amb l'esperit de les obres i amb una tècnica pianística de primer ordre, les germanes Vela van donar vida a la música desenfadada de la imaginativa *Gran copa especial* de Llorenç Balsach, a l'estil jazzístic de les *Cinc sorpreses* d'Antoni Olaf-Sabater i a la rutilant policromia sonora de *Scaramouche* de Milhaud.

Virtuosisme concertístic

El Primer Palau. Concert núm. 2: Anna Colàs, violoncel. Ana Menéndez, piano. Mariona Vicens, piano. Concert núm. 3: Patricia de No, flauta. Josep Sancho, clarinet. Pablo Sainz, guitarra. Orquestra Simfònica del Vallès. Dir.: Albert Argudo. Mozart, Weber, Liszt, Debussy, Shostakòvitx, Rodrigo. Palau de la Música Catalana. 8 i 15 d'octubre de 1997.

per X.C.-D.

En aquesta segona edició del cicle El Primer Palau han destacat precisament aquests dos concerts perquè s'hi van escoltar els dos guanyadors del concurs inherent a la convocatòria. En el primer va centrar poderosament l'atenció la maduresa de la jove pianista gironina Mariona Vicens. Ha guanyat diversos concursos i es va presentar amb el recull *Arc d'atraccions* de Blancafort i en *Après une lecture de Dante*, que va defensar amb pianismes absolutament adequats a les característiques tan diferents de les obres, Blancafort a mig camí entre Debussy i Mompou. És seguríssima i resulta impossible a l'edat de vint anys tocar millor aquest Liszt tan impressionant. El que hi manca d'amargor ja vindrà. Un excel·lent primer premi.

Molt bon paper va fer la violoncel·lista barcelonina Anna Colàs, formada a l'Escola Reina Sofia i, actualment, a Basilea amb Ivan Monighetti. Va demostrar que la immensa *Sonata per a violoncel i piano* de Shostakòvitx encara li ve gran i que no convé al seu arquet més refinat que potent. Els sarcasmes de l'obra, sobretot la immediatesa del seu expressionisme —qui la hi va aconsellar?— van quedar inèdits. Molt millor va estar en la *Sonata* de Debussy perquè l'elaboració més treballada del fraseig convé al seu tarannà d'interpret. L'a-

companyant Ana Menéndez li va fer de suport rítmic en la primera obra i de coixí sonor suficient en la segona.

El tercer dia el protagonista absolut —i guanyador— va ser el clarinetista de les Cases (Tarragona) Josep Sancho. Va convertir el *Concert núm. 1* de Weber, amb serena valoració de tots els riscos, en uns focs d'artifici, àvid de demostrar unes esplèndides condicions i una enorme fruïció musical. La impressió que causa la seva rotunditat recorda la d'un guardonat de l'any passat, el violoncel·lista Arnau Tomás. A Sancho, actual deixeble del gran Joan-Enric Lluna, l'espera un futur brillantíssim, perquè hi ha pocs artistes joves que provoquin tanta empatia en el públic.

Patricia de No és una flautista dotada d'una exquisida musicalitat, però el *Concert núm. 1* de Mozart reclama un *punch* que encara no té. Adaptava cautelosa el temps a la seva conveniència i es va mostrar condicionada per una escrupolositat excessiva per la literalitat de la partitura que tenia davant.

I massa nervis els del guitarrista logronyès Pablo Sainz, que hauria causat millor impressió si no hagués debutat en solitari i ni més ni menys que amb el *Concierto de Aranjuez* de Rodrigo.

Un Albert Argudo amant en els acompanyaments i una OSV desimbolta i en molt bona forma van col·laborar en aquest concert.

CATALUNYA MÚSICA **Programació mes de desembre**

DILLUNS, 1 DE DESEMBRE DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

BERWALD: Simfonia Capritxosa (n. 2). Orquestra Simfònica de Gotenborg. Dir.: N. Järvi. (28m). SCHUBERT: Trio per a pianoforte, violí i violoncel. Op. XVI n. 1. Luciano Sgrizzi, pianoforte. Chiara Banchini, violí. Philipp Bosbach, violoncel. (15m). HANDEL: O be joyful in the Lord, Anthem Chandos n. 1. Lynne Dawson, soprano. Ian Partridge, tenor. Michael Georg, baix. Cor i Orquestra The Sixteen. Dir.: Harry Christophers. (20m). J.F. STRAUSS: Aquarellen, Vals op. 258. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Claudio Abbado. (8m). BOCCHERINI: Simfonia op. 12 n. 1. New Philharmonia Orchestra. Dir.: Raymond Leppard. (25m). BEETHOVEN: Concert per a violí, op. 61. Itzhak Perlman. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Daniel Barenboim. (44m). ROGER: Per a Lilliana. Ruth Lluis, piano. (10m). BIBER: Sonata n. 5. Fidinium Sacro-Profanum. Cantilena. Dir.: Adrian Shepherd. (10m).

13.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

POULENC: Figure humaine, cantata per a doble cor mixt a cappella. Ensemble vocal de Provence. Dir.: Helene Guy. (17m). XOSTAKOVITX: Concert per a piano, trompeta i corda n. 1, op. 35. Ronald Brautigam. Peter Masseurs. Reial Orquestra del Concertgebouw. Dir.: Riccardo Chailly. (22m). CHAVEZ: Simfonia India. New York Studium Symphony Orchestra. Dir.: Carlos Chávez. (11m). BERIO: Nocturn (Quartet de corda n. 3). Quartet Alban Berg. (23m). BARTOK: Música per a corda, percussió i celesta. Orquestra de corda Anglesa. Dir.: Yehudi Menuhin. (27m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

HAYDN: Simfonia n. 34. Aca-

demy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (24m). ELGAR: The Black Knight, simfonia per a cor i orquestra, op. 25. Liverpool Philharmonic Choir. Royal Liverpool Philharmonic Orchestra. Dir.: Charles Groves. (36m). SCHMELZER: Balletto a 4 en Sol M. "Escuela d'esgrima". Musica Antiqua de Colònia. Dir.: Reinhard Goebel. (9m). CHOPIN: Sonata per a piano op. 35 (marxa fúnebre). John Bingham, piano. (25m). BALAKIREV: Obertura sobre tres temes russos. The Philharmonia. Dir.: Ievgeny Svetlanov. (9m). CASTELNUOVO-TEDESCO: Concert per a guitarra n. 1, op. 99. Kazuhito Yamashita. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Leonard Slatkin. (19m). DANZI: Quintet de vent op. 68 n. 1. Quintet de vent Acadèmia. (17m). COPLAND: Billy the Kid, suite de ballet. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Aaron Copland. (20m).

18.00 GRANS INTEGRALS

CANTATES DE BACH "Ach Herr, mich armen Sünder" (Oh, Senyor, jo, pobre pecador), cantata BWV 135. René Jacobs. Marius van Altena. Max van Egmond. Cor de nens de Hannover. Collegium Vocale. Leonhardt-Consort. Dir.: Gustav Leonhardt. (14m). "Erforsche mich, Gott, und erfahre mein Herz" (Déu meu, penetreu els meus secrets, per conèixer el meu cor), cantata BWV 136. Alan Bergius. Paul Esswood. Kurt Equiluz. Robert Holl. Walter Heldwein. Cor de nens de Bad Tölz. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (17m). "Lobe den Herren, den mächtigen König der Ehren" (Lloeu el Senyor, el poderós rei de la glòria), cantata BWV 137. Alan Bergius. Paul Esswood. Kurt Equiluz. Robert Holl. Albert Hartinger. Cor de nens de Bad Tölz. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (14m).

19.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviuire els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 CATALUNYA MÚSICA: RECURS DE 10 ANYS D'HISTÒRIA

Revisió dels programes, espais i concerts més significatius. PEN-TAGRAMA: "ESPECIAL NADAL" (1994)

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 TEMPORADA DE L'OBC

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 28 de novembre de 1997 al Palau de la Música Catalana de Barcelona. SCHUBERT: Simfonia n. 3, D 200. BENJAMIN: Fantasia romàntica per a violí i viola. GRIEG: Peer Gynt, suite n. 1 i n. 2. Angel Jesús García, violí. Enriqué Santiago, viola. Orquestra Simfònica de Barcelona i nacional de Catalunya. Dir.: Jun'ichi Hirokami.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 2 DE DESEMBRE DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

VAUGHAN WILLIAMS: Simfonia Antàrtica, Norma Burrowes, soprano. Cor Filharmònic de Londres. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Adrian Boult. (42m). BOCCHERINI: Simfonia op. 12 n. 6, G 508. Deutsche Kammerakademie Neuss. Dir.: Johannes Goritzki. (23m). FAURE: Trio op. 120 (versió per a clarinet, violoncel i piano). Patrick Cohen. Pascal Moraguès. Christophe Coin. (20m). TXAIKOVSKI: Romen i Julieta, fantasia obertura. Orquestra Simfònica de Torí de la RAI. Dir.: Sergiu Celibidache. (25m). BROUWER: Temes populars cubans. Philippe Lemaigne, guitarra. (7m). GEMINIANI: El bosc encantat. Orquestra Barroca Italiana. Dir.: Ryo Terakado. (34m). RODRIGO: Sonata a l'espanyola. Marc Jean-Bernard, guitarra. (9m).

13.00 MOMENTS LÍRICS

LOEWE: Brigadoon, musical. (Selecció) Brent Barret. Rebecca Luker. Judy Kaye. John Mark Ainsley. Frank Middlemass. Ambrosian Chorus. London Sinfonietta. Dir.: John McGlinn. (29m). DVORAK: El Rei i el carboner, òpera còmica en tres actes. René Tuček. Viktor Koci. Dalibor Jedlicka. Draho-mira Drobková. Cor i Orquestra

del Teatre Nacional de Praga. Dir.: Josef Chaloupka. (70m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

TUBIN: Suite del ballet Kratt. Orquestra Simfònica de Bamberg. Dir.: Neeme Järvi. (24m). BEETHOVEN: Sis variacions per a piano, op. 34. Rudolf Buchbinder. (15m). HANDEL: Concert per a arpa op. 4 n. 6. U. Holliger. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (14m). MAHLER: Simfonia n. 1. Orquestra Filharmònica d'Israel. Dir.: Zubin Mehta. (51m). DONIZETTI: Teresa e Gianfaldoni. Zehava Gal, mezzo-soprano. Bruce Brewer, tenor. Jeff Cohen, piano. (30m). M.HAYDN: Divertimento en Mi b M per a viola, violoncel i contrabaix. Salzburger Hofmusik. Dir.: Wolfgang Brunner. (15m). FUX: Sonata à 4. Musicalische Compagny. (8m).

18.00 GRANS INTEGRALS

CANTATES DE BACH "Warum betrübst du dich, mein Herz?" (Per què t'entristeixes, cor meu?), cantata BWV 138. Alan Bergius. Stefan Rampf. Paul Esswood. Kurt Equiluz. Robert Holl. Cor de nens de Bad Tölz. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (18m). "Wohl dem, der sich auf seinen Gott" (Feliç aquell que s'en va amb el seu Déu), cantata BWV 139. Alan Bergius. Paul Esswood. Kurt Equiluz. Robert Holl. Cor de nens de Bad Tölz. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (19m). "Wachet auf, ruft uns die Stimme" (Desperteu-vos, ens crida la veu), cantata BWV 140. Alan Bergius. Kurt Equiluz. Thomas Hampson. Cor de nens de Bad Tölz. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (28m).

19.00 GRANS INTÈRPRETS

SVIATOSLAV RICHTER RAKHMANINOV: Concert per a piano i orquestra n. 2, op. 18. Sviatoslav Richter. Orquestra Filharmònica de Varsòvia. Dir.: Stanislaw Wislocki. (35m). SCHUBERT: Quatre Lieder, D 715, D 832, D 772 i D 565. Dietrich Fischer-Dieskau, bariton. Sviatoslav Richter, piano. (10m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.10 PERFILS

Raimon Colomer conversa amb un compositor al voltant de la seva obra.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 11 d'abril de 1997 al Teatre "La Faràndula" de Sabadell. **LISZT:** Hamlet. **MARTINU:** Concert per a violoncel i orquestra. **BEETHOVEN:** Simfonia n. 5, op. 67. Roman Boyer, violoncel. Orquestra Simfònica del Vallès. Dir.: Salvador Brotons. (76m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 3 DE DESEMBRE DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

DELIUS: París, la cançó d'una gran ciutat. Orquestra Simfònica de Bournemouth. Dir.: Richard Hickox. (21m). **BIBER:** Sonata "La Pastorella". Romanesca. (5m). **SAINT-SAËNS:** Fragment de concert per a arpa i orquestra, op. 154. Catherine Michel. Orquestra de Ràdio Luxemburg. Dir.: Louis de Froment. (13m). **CILEA:** Cor i ballet de l'òpera Adriana Lecouvreur. Cor Nacional de Bulgària "Svetoslav Obrenetov". Orquestra Filharmònica de Sofia. Dir.: Georgi Robev. (7m). **BACH:** Concert per a flauta, violí, clavicel, corda i baix continu "Triple Concert", BWV 1044. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (22m). **SCHUMANN:** Kreisleriana, op. 16. Karl Engel, piano. (36m). **SATIE:** Parade, ballet. Nova Orquestra de Londres. Dir.: Ronald Corp. (15m). **ELGAR:** Quartet de corda, op. 83. Chilingirian String Quartet. (30m). **SCHEIDT:** Suite per a 10 instruments de vent. German Brass. Dir.: Enrique Crespo. (10m).

13.00 MÚSICA VOCAL

GURIDI: 2 cançons castellanes. Teresa Berganza. Félix Lavilla. (6m). **BELLINI:** La Sonnambula, extractes. Mariella Devia. Luca Canonici. Alessandro Verducci. Cor de la Ciutat de Como. Orquestra Simfònica de Piacen-

za. Dir.: Marcello Viotti. (51m). **PURCELL:** Música pel funeral de la Reina Mary. Solistes vocals. Cor del King's Consort. Cor del New College, Oxford. The King's Consort. Dir.: Robert King. (21m). **R. STRAUSS:** Quatre últims lieder. Felicity Lott, soprano. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (21m). **BRITTEN:** Himne a Santa Cecília, op. 27. King's College Choir, Cambridge. (10m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

STANFORD: Serenata (Nonet) en Fa M, op. 95. Capricorn. (29m). **HÄNDEL:** The Gods a-Begging Suite (Arranjament de Beecham). Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Yehudi Menuhin. (20m). **COPLAND:** Four piano blues. Michel Legrand. (6m). **CHAUSSON:** Chanson Perpétuelle, op. 37. Jessye Norman, soprano. Michel Dalberto, piano. Ronald Patterson, violí. Salvatore Sansalone, violí. Jean-Pierre Pigerre, viola. Lane Anderson, violoncel. (7m). **HAYDN:** Trio per a dues flautes i violoncel Hob. IV:2 "Londres". Barthold Kuijken. Marc Hantaï. Wieland Kuijken. (7m). **RACHMANINOV:** Simfonia n. 3, op. 44. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Lorin Maazel. (36m). **CHOPIN:** Dos valsos, op. 34. Mikhail Pletnev, piano. (11m). **BRAHMS:** Sextet de corda op. 36. Quartet de corda Albernhi. (40m).

18.00 GRANS INTEGRALS

CANTATES DE BACH "Lobe den Herrn, meine Seele", cantata BWV 143. Eva Csapó. Adalbert Kraus. Wolfgang Schöne. Frankfurter Kantorei. Bach-Collegium Stuttgart. Dir.: Helmuth Rilling. (13m). "Nimm, was dein ist, und gehe hin" (Pren el que és teu i vés-te'n), cantata BWV 144. Ansgar Pfeiffer. Paul Esswood. Kurt Equiluz. Cor de nens de Hannover. Collegium Vocale. Leonhardt-Consort. Dir.: Gustav Leonhardt. (13m). "Ich lebe, mein Herze, zu deinem Ergötzen" (Visc, cor meu, en el teu delit), cantata BWV 145. C. Cuccaro. M. Georg. A. Kraus. A. Schmidt. R. Friedrich. Gächinger Kantorei Stuttgart. Württembergisches Kammerorchester Heilbronn. Bach-Ensemble. Dir.: Helmut Rilling. (10m). "Wir Müssen durch viel Trübsal" (Per moltes tribulacions hem d'entrar al Regne de Déu), cantata BWV 146. Alan Bergius. Paul Esswood. Kurt Equiluz. Thomas Hampson. Cor de nens de Bad Tölz. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (38m).

19.00 NOUS INTÈRPRETS

KODALY: Sonata per a violoncel sol, op. 8. Arnau Tomàs. (31m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 MENDELSSOHN: 150 ANYS

5 lieder. Victòria dels Angels, soprano. Dietrich Fischer-Dieskau, baríton. Gerald Moore, piano. (10m). Capriccio i Fuga per a quartet de corda. Quartet Artis de Viena. (11m). Romanes sense paraules, llibre VI op. 67. Luba Edlina, piano. (15m). Simfonia per a corda n. 6. Collegium Instrumentale Brugense. Dir.: Patrick Peire. (13m). Dos Salmos op. 78 (n.2). Cor del King's College, Cambridge. Dir.: Stephen Cleobury. (4m). Sonata per a orgue op. 65 n. 6. Peter Hurford. (14m). Salm 42 op. 42. Solistes vocals. La Chapelle Royale. Collegium Vocale. Ensemble Orchestral de Paris. Dir.: Philippe Herreweghe. (25m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 4 de juliol de 1997 al Teatre Adrià Gual de Barcelona. **FESTIVAL D'ESTIU GREC 97. ÒPERES DE CAMBRA.** VALLS: Cal 33-33 o el bon samarità. **MESTRES QUADRENY:** Acció musical I per a Joan Miró. Júlia Arnó, soprano. Emili Rosés, tenor. Ignasi Campà, baix. Anna Ricci, mezzosoprano. Biel Mesquida, recitador. Ester Gómez, Carme Olivella, Esther Vela i Eulàlia Vela, piano. Grup Instrumental Vol ad Libitum. Dir.: Jordi Rossinyol. (57m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIJOUS, 4 DE DESEMBRE DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

TXAIKOVSKI: Serenata per orquestra de corda, Op. 48. New American Chamber Orchestra. (29m). **RAMEAU:** In convertendo. Solistes, Cor i Orquestra de la Capella Reial de París. Dir.: P. Herreweghe. (24m). **CAS-TELNUOVO-TEDESCO:** 10 peces sobre "Platero y yo". Andrés Segovia, guitarra. (38m). **WEBER:** Quintet amb clarinet, op. 34. Melos Ensemble. (24m). **MOZART:** 12 Variacions sobre "Ah, vous dirai-je Maman", KV 265. Rolf-Dieter Arens, piano. (9m). **ARRIAGA:** Nada y mucho, octet per a corda, guitarra i trompa. Orquestra Simfònica de Bilbao. Dir.: Jesús López Cobos. (9m). **BARBER:** Concert per a violí i orquestra, op. 14. Hu Kun. Orquestra de corda anglesa. Dir.: William Boughton. (23m). **BRUCKNER:** Pange lingua, motet. Conjunt Vocal Filharmonia Stuttgart. Dir.: Hans Zanotelli. (4m).

13.00 MÚSICA ANTIGA

JENKINS: Fantasies n. 4, 5, 6 i 7. Hespèrion XX. (22m). **ANÒNIM:** Carmina Burana (Carmina Lusorum). Clemencie Consort. Dir.: René Clemencie. (19m). **ENCINA:** Una sañosa porfia. Hespèrion XX. Dir.: Jordi Savall. (7m). **USATO:** Danses del renaixement. New London Consort. Dir.: Philip Pickett. (24m). **LE ROUX:** Suite per a dos clavecins n. 5. William Christie. Arthur Haas. (17m). **MONTEVERDI:** Lament d'Ariadna. Collegium Vocale de Colònia. Dir.: Wolfgang Fromme. (15m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

XOSTAKOVITX: Simfonia n. 14. J. Varády, soprano. D. Fischer-Dieskau, baríton. Orquestra del Concertgebouw, Amsterdam. Dir.: Bernard Haitink. (50m). **SCHUMANN:** Novelletes n. 7 i 8, op. 21. /Karl Engel, piano. (17m). **WALDTEUFEL:** Espanya, vals op. 236. Orquestra Filharmònica Eslovaca de Kosice. Dir.: Alfred Walter. (6m). **C. Ph. E. BACH:** Sonata per a flauta, violí i baix continu, H 570. Les Adieux. (13m). **MENDELSSOHN - HENSEL:** Nachtreigen. Cor Madrigal de Heidelberg. Dir.: Gerald Kegelmann. (6m). **VIVALDI:** Concert per a guitarra i orquestra, RV 425, (arr.: José de Azpiazu). László Szendrey-Karper. Orquestra de Cambra Hongaresa. Dir.: Vilmos Tátrai. (15m). **TURINA:** Mujeres españolas (serie 1), op. 17; Tres retratos. Antonio Soria, piano. (20m). **MOZART:** Quintet de corda, KV

515. Ensemble 415. (33m).

18.00 GRANS INTEGRALS
CANTATES DE BACH "Herz und Mund und Tat und Leben". (El cor, la boca, l'acció i la vida). Cantata BWV 147. Conjunt Bach. Dir.: Helmut Rilling. (31m) "Bringet dem Herrn Ehre seines Namens" (Porteu al Senyor la glòria del seu nom), cantata BWV 148. Allan Bergius. Stefan Rampf. Solista del cor de nens de Bad Tölz. Paul Esswood. Kurt Equiluz. Thomas Hampson. Cor de nens de Bad Tölz. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (18m).

19.00 PENTAGRAMA
 Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE..."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 5 de setembre de 1997 a la Basílica de Montserrat. CONCERTS D'ESTIU. ROMANCES SEFARDITES: Melodies anònimes i Textos dels segles XIII-XVI. Ensemble Eccentus de Viena. (52m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 5 DE DESEMBRE DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA
 ENESCO: Suite orquestral n. 3, op. 27 "Villageoise". Orquestra de la Ràdio Nacional Romanesa.

Dir.: Horia Andreescu. (29m). BRAHMS: Rapsòdia per a contralt, op. 53. Anne Sofie von Otter, mezzo-soprano. Cor Arnold Schönberg. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: James Levine. (13m). BOCCHERINI: Concert per a violoncel i orquestra en Si b m, G 482. Ofra Harnoy. I Solisti Veneti. Dir.: Claudio Scimone. (20m). BIZET: La Jolie Fille de Perth, Suite. Orquestra Filharmònica de la Ciutat de Mèxic. Dir.: Enrique Bátiz. (13m). PIAZZOLLA: Història del Tango. Patrick Gallois, flauta. Göran Söllscher, guitarra. (20m). TELLEMAN: Suite per a flauta de bec, en la m. Peter Holtslag. The Parley of Instruments. Dir.: Roy Goodman. (30m). DVORAK: Danses esclaves, op. 46. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Rafael Kubelik. (35m).

13.00 MÚSICS DE CATALUNYA

MOZART: Sonata per a piano, KV 331. Alicia de Larrocha. (22m). FALLA: Concert per a clavicèmbal, flauta, oboè, clarinet, violí i violoncel. Lluís Vidal. Orquestra de Cambra Teatre Lliure. Dir.: Josep Pons. (14m). DVORAK: Concert per a violoncel i orquestra, op. 104. Gaspar Cassadó. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Hans Schmidt-Isserstedt. (37m). MONT-SALVATGE: Tres divertiments, versió per a dos pianos. M. Lourdes i Lluís Pérez Molina. (6m). GARCÍA LORCA: Cançons espanyoles antigues. Ginesa Ortega, cantaoira. Orquestra de Cambra Teatre Lliure. Dir.: Josep Pons. (26m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.10 EL DIA DE L'OIENT
 Continuació del programa.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 CONCERT IMAGINARI
 Guió i selecció: Àlex Robles.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 6 DE DESEMBRE DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA PER A COBLA

PAULLÍ: Joves lleons. Cobla La Principal d'Amsterdam. (4m). LLUNELL: Estels de Nadal. Cobla Ciutat de Girona. (5m). DANSES TRADICIONALS CATALANES: El Patatuf del Camp de Tarragona. Ball de Majorales d'Ulldemolins. Cobla Sant Jordi. Dir.: Jordi León. (4m). GIL I MEMBRADO: Un dia a Montserrat, suite programàtica. Cobla La Principal de La Bisbal. Dir.: Francesc Cassú. (15m). MORALEDA: En Joan de Serrallonga, poema simfònic per a tres cobles. Enregistrament fet per Catalunya Música. Cobla La Principal de La Bisbal. Cobla Selvatana. Cobla Montgrins. Dir.: Joan Lluís Moraleda. (17m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.05 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.10 EL DIA DE L'OIENT
 Continuació del programa.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 L'AUDIOVISUAL
 Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 GRANS OBRES

BERLIOZ: Béatrice et Bénédicte. Janet Baker. Robert Tear. Christiane Eda-Pierre. Helen Watts. Thomas Allen. Cor John Alldis. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Colin Davis. (98m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 7 DE DESEMBRE DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA RELIGIOSA
 CHARPENTIER: Te Deum, H 146. Conjunt vocal i instrumental Les Arts Florissants. Dir.: William Christie. (23m). POULENC: Quatre petites pregàries de Sant Francesc d'Assís, per a cor d'homes a cappella. Ensemble vocal de Provence. Dir.: Helene Guy. (7m). VICTORIA: Ave Maria. Cor de la Catedral de Westminster. James O'Donnell, orgue. Dir.: David Hill. (3m). DURUFLE: Rèquiem (tercera versió). A. Murray, mezzo-soprano. T. Allen, baríton. T. Trotter, orgue. Corydon Singers. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: M. Best. (41m). HAYDN: Missa Sancti Nicolai. Solistes vocals. Elisabeth Ullmann. Cor i Orquestra de St. Agustí de Viena. Dir.: Friedrich Wolf. (27m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 AGENDA MUSICAL

12.35 APERITIU MUSICAL

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.08 "A LA MANERA DE..."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.10 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

HANDEL: Riccardo primo, Rè d'Inghilterra. Sara Mingardo. Sandrine Piau. Olivier Lallouette. Roberto Scaltriti. Claire Brua. Pascal Bertin. Les Talens Lyriques. Dir.: Christophe Rousset. (197m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.30 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.10 AGENDA MUSICAL

22.15 LA MÚSICA A DEBAT

Programa a l'entorn de temes musicals d'interès, realitzat amb la col·laboració del Consell Català de la Música.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

DILLUNS, 8 DE DESEMBRE DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

RODRIGO: Fantasia para un gentilhomme. Pepe Romero, guitarra. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (21m). BRAHMS: Quintet amb clarinet, op. 115. Thea King. Quartet Gabrieli. (38m). BIZET: Jocs d'infants. Orquestra Filharmònica de la Ràdio i Televisió Belga. Dir.: Alexander Rahbari. (11m). VIVALDI: Concert RV 544, "Il Proteo" Il Giardino Armonico. Dir.: Giovanni Antonini. (10m). GRANADOS: Goyescas (Los majos enamorados), segon llibre. Joaquín Achúcarro, piano. (21m). RUSSO: Street Music, un concert de blues. Corky Siegel, harmònica i piano. Orquestra Simfònica de San Francisco. Dir.: Seiji Ozawa. (32m). MOZART: Missa de la Coronació, KV 317. Solistes vocals. King's College Choir. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Stephen Cleobury. (27m).

13.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

POULENC: Concert Champêtre. Simon Preston, clavicèmbal. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: André Previn. (24m). CASELLA: Pupazzetti, cinc peces fàcils per a piano a quatre mans. Piero Barbarelli. Stefano Ragni. (7m). KHATXATURIAN: Simfonia n. 1. Orquestra Filharmònica d'Armènia. Dir.: Loris Tjeknavorian. (41m). CHAPPELL: Concert per a guitarra i orquestra n. 1 "Caribbean Concerto". Eduardo Fernández. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Barry Wordsworth. (22m). XOSTAKOVITX: Sàtires, op. 109 Brígida Sulcová, soprano. Zorka Zichová, piano. (16m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

ADAM: Giselle, ballet (extraetes) Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: H. von Karajan. (60m). ASCARLATTI: Già lusingato appieno dai Zeffiri, cantata. Christine Brandes, soprano. Arcadian Academy. Dir.: Nicholas McGegan. (15m). HAYDN: Quartet de corda op. 20 n. 6, Hob. III:36. Quartet Hagen. (17m). FRANCK: Les

Eòlides, poema simfònic. Orquestra Simfònica de Basilea. Dir.: Armin Jordan. (11m). TXAIKOVSKI: Pot-pourri sobre temes de l'òpera "Voievoda". Viktoria Postnikova, piano. (14m). CHERUBINI: Marxa religiosa. Orquestra Philharmonia. Dir.: Riccardo Muti. (6m). LINDPAINTNER: Simfonia concertant per a quintet de vent i orquestra op. 44. Quintet de vent Aulos. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Stuttgart. Dir.: Bernhard Güller. (18m). DANZI: Concert per a flauta i orquestra n. 3, op. 42. András Adorján. Orquestra de Cambra de Munic. Dir.: Hans Stadlmair. (17m).

18.00 GRANS INTEGRALS

CANTATES DE BACH "Man singet mit Freuden vom Sieg" (Cantem amb la joia del triomf), cantata BWV 149. Solista del Cor de nens de Hannover. Paul Esswood, contralt. Kurt Equiluz, tenor. Max van Egmond, baix. Cor de nens de Hannover. Collegium Vocale. Leonhardt-Consort. Dir.: Gustav Leonhardt. (19m). "Nach dir, Herr, verlanget mich" (a vós elevo la meua ànima, Jahvé), cantata BWV 150. Soprano solista del Cor de nens de Hannover. Paul Esswood, contralt. Kurt Equiluz, tenor. Max van Egmond, baix. Cor de nens de Hannover. Collegium Vocale. Leonhardt-Consort. Dir.: Gustav Leonhardt. (15m). "Süsser Trost, mein Jesus kömmt" (Dolç consol, el meu Jesús arriba), cantata BWV 151. Solista del Cor de nens de Hannover. Paul Esswood, contralt. Kurt Equiluz, tenor. Max van Egmond, baix. Cor de nens de Hannover. Collegium Vocale. Leonhardt-Consort. Dir.: Gustav Leonhardt. (16m).

19.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i revivir els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 CATALUNYA MÚSICA: RECURS DE 10 ANYS D'HISTÒRIA

Revisió dels programes, espais i concerts més significatius. CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 7 de juny de 1991 al Palau de la Música Catalana. Concert de comiat a Oriol Martorell. Obres de MOZART, BRAHMS, HANDEL, PEREZ-MOYA, entre d'altres. Solistes vocals. Conjunt instrumental. Coral Sant Jordi. Dir.: Oriol Martorell. (102m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 4 de setembre de 1997 a la Carpa Municipal de Matadepera. XVII Festival Internacional de Música. Obres de ROTTA, MANCINI, HUPFELD, BARRY, MORERA, MILLET, entre d'altres. Banda Municipal de Barcelona. Dir.: Josep Mut. (86m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 9 DE DESEMBRE DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

SCHUBERT: Simfonia n. 1, D 82. Staatskapelle Dresden. Dir.: Colin Davis. (28m). SALIERI: Missa de l'Emperador. Cor de Nois de St. Florian. Orquestra Simfònica de Leonding. Dir.: Uwe Christian Harrer. (28m). GRIEG: Dia de noces a Trolldhaugen, op. 65. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (6m). BEETHOVEN: Tretzè quartet en Si B M, op. 130. Quartet Talich. (38m). LECUONA: 8 Valsos. Thomas Tirino, piano. (19m). PLATTI: Concert per a oboè, corda i continu en Sol M. Bruce Haynes. Membres de l'Orquestra del Segle XVIII. Dir.: Frans Brüggen. (15m). GARCIA MORANTE: Cinc cançons sefardites. Anna Ricci, mezzo-soprano. Jordi Russinyol, guitarra i cümbüs. Bernat Castillejo, flauta. Jaume Bragulat, percussió. (13m). DVORAK: Rapsòdia eslava, op. 45 n. 3. Orquestra Simfònica de Montréal. Dir.: Charles Dutoit. (13m).

13.00 MOMENTS LÍRICS

HANDEL: 2 àries de "Rodelinda". Lucia Popp, soprano. Leslie Pearson, orgue. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Georg Fischer. (10m). SULLIVAN: The Zoo, opereta. Meston Reid. Kenneth Sandford. John Ayl-

don. Julia Goss. The D'Oyly Carte Opera Chorus. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Royston Nash. (38m). RAKHMANINOV: Monna Vanna, òpera en un acte. Sherrill Milnes. Seth McCoy. Blythe Walker. Nickolas Karousatos. Jon Thorsteinsson. Cor de l'Òpera d'Islàndia. Orquestra Simfònica d'Islàndia. Dir.: Igor Buketoff. (43m). WAGNER: Tristany i Isolda. Preludi i mort d'Isolda. (enregistrament públic). Jessye Norman, soprano. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Herbert von Karajan. (19m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

GLAZUNOV: Concert per a violí i orquestra, op. 82. Itzhak Perlman. Orquestra Filharmònica d'Israel. Dir.: Zubin Mehta. (20m). FIELD: Nocturn en Si b M. Nocturn en Do M "El trobador". Ewa Poblocka, piano. (7m). RAMEAU: El naixement d'Osiris, suite. Capella Savaria. Dir.: Mary Térey-Smith. (29m). S. WAGNER: Simfonia en Do M. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Heinrich Hollreiser. (45m). MOZART: Quartet de corda en La M, KV 464. Quartet Melos. (32m). ROSSINI: Torvaldo e Dorliska, obertura. Parma Opera Ensemble. (8m). DEBUSSY: Children's corner. Alexis Weissenberg, piano. (15m).

18.00 GRANS INTEGRALS

CANTATES DE BACH "Tritt auf die Glaubensbahn" (Avança pel camí de la fe), cantata BWV 152. Christoph Wegmann. Thomas Hampson. Cor de nens de Bad Tölz. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (19m). "Schau, lieber Gott, wie meine Feind" (Mira, Déu estimat, com el meu enemic...), cantata BWV 153. Stefan Rampf. Kurt Equiluz. Thomas Hampson. Cor de nens de Bad Tölz. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (16m). "Mein liebster Jesus ist verloren" (El meu Jesús estimat està perdut), cantata BWV 154. Paul Esswood. Kurt Equiluz. Thomas Hampson. Cor de nens de Bad Tölz. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (16m).

19.00 GRANS INTÈRPRETS

SVIATOSLAV RICHTER CHO-PIN: Balada n. 1, op. 23. Sviatoslav Richter, piano. (8m). GRIEG: Concert per a piano i orquestra, op. 16. Sviatoslav Richter. Orquestra Simfònica de la Filharmònica de Moscou. Dir.: Kiril Kondrashin. (27m). BACH: Preludis i fugues n. 13,

14, 15 i 16 del Clavecí ben temperat, BWV 858 a 861. Sviatoslav Richter, piano. (17m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.10 PERFILS

Raimon Colomer conversa amb un compositor al voltant de la seva obra.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 28 de juliol de 1997 a la Basílica de Santa Maria de Mataró. ELS ORGUES DE CATALUNYA. Obres de BRUHNS, BACH, KREBS, BRAHMS I REGER. Miquel González, orgue. (54m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 10 DE DESEMBRE DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

GERSHWIN: Concert per a piano en Fa. Janis Vakarelis, piano. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Henry Lewis. (31m). GERVAISE: Si je m'en vois, pavane. Ensemble Musica Antiqua. Novus Brass Quartet. Dir.: Christian Mendoze. (5m). PUC-CINI: Preludi simfònic. Parma Opera Ensemble. (8m). LLUCH: Sonata per a flauta travessera. Ricardo Ramalho, flauta. Otilio Martins, fagot. Santiago Kastner, clavicèmbal. (13m). SAINT-SAËNS: El Carnaval dels Animals. The London Sinfonietta. Dir.: Charles Dutoit. (23m). HUMMEL: Concert per a trompeta en Mi b M. H. Hardenberger. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (18m). LISZT / CAS-SADÓ: Liebestraum (somni d'amor). Daniel Grosurín, violoncel. Eduardo Hubert, piano. (4m). TELEMANN: Obertura en Re M, de Darmstadt,

TWV:D15. Musica Antiqua de Colònia. Dir.: Reinhard Goebel. (21m). PROKOFIEV: Romeu i Julieta, ballet en 4 actes (2n. acte). Orquestra Simfònica de Boston. Dir.: Seiji Ozawa. (37m).

13.00 MÚSICA VOCAL

SCHUBERT: Claudine von Villa Bella, singspiel D 239 (fragments). Edith Mathis, Gabriele Sima. Heiner Hopfner, Robert Holl. Cor i Orquestra Simfònica de l'ORF. Dir.: Lothar Zagrosek. (31m). 5 Cançons angleses de la Cort dels Tudor. Emily Van Evera, soprano. Nancy Hadden. Andrew Lawrence-King. Christopher Wilson i Robert Meunier. (12m). BARTOK: El mandarí meravellós. Ambrosian Singers. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Claudio Abbado. (33m). WEILL: Els set pecats capitals. Brigitte Fassbaender. Karl-Heinz Brandt. Hans Sojer. Hidenori Komatsu. Ivan Urbas. Orquestra Filharmònica de la Ràdio de Hannover. Dir.: Cord Garben. (35m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

MASSENET: Concert per a piano i orquestra en Mi b M. Stephen Coombs. Orquestra Simfònica Escocesa BBC. Dir.: Jean-Yves Ossonce. (31m). CALDARA: Simfonia a quatre n. 9. Orquestra de Cambra Eslovaca. Dir.: Bohdan Warchal. (5m). C.Ph.E.BACH: Quartet en per a clavecí, flauta, viola i violoncel. Wq 94. T. Koopman. W. Hazelzet. W. Peeters. R. van der Meer. (13m). GLAZUNOV: Els ardits de l'amor, ballet op. 61. Orquestra Simfònica de la Ràdio de l'URSS. Dir.: Algis Ziuaitis. (53m). SCHUBERT: Rondo en La M, op. 107, D. 951. "Gran Rondó". Imre Rohmann i András Schiff, duet de pianos. (13m). BERNSTEIN: Halil. Nocturn per a solo de flauta, orquestra de corda i percussió. Jean-Pierre Rampal. Orquestra Filharmònica d'Israel. Dir.: L. Bernstein. (16m). BEETHOVEN: Simfonia n. 1, op. 21. Orquestra de Cambra d'Europa. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (27m).

18.00 GRANS INTEGRALS

CANTATES DE BACH "Mein Gott, wie lang, ach lange" (Déu meu, quan temps, ai las, quant de temps?). cantata BWV 155. Allan Bergius. Paul Esswood. Kurt Equiluz. Thomas Hampson. Cor de nens de Bad Tölz. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (14m). "Ich steh mit einem Fuss im Grabe" (Estic amb un peu

dins la tomba), cantata BWV 156. Christoph Wegmann. Paul Esswood. Kurt Equiluz. Thomas Hampson. Cor de nens de Bad Tölz. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (16m). "Ich lasse dich nicht, du segnest mich denn" (No et deixaré, que no em beneïxis), cantata BWV 157. Kurt Equiluz. Max van Egmond. Cor de nens de Bad Tölz. Collegium Vocale. Leonhardt-Consort. Dir.: Gustav Leonhardt. (20m).

19.00 NOUS INTÈRPRETS

REICHA: Quintet n. 6, op. 91. Grups Instrumental de la Jove Orquestra Nacional d'Espanya. (25m). DIVERSOS AUTORS: Obres corals. Coral Tornaveu. Dir.: Albert Bardié. (27m).

20.13 MENDELSSOHN: 150 ANYS

Preludi i Fuga op. 37 n. 1, n. 2 i n. 3. Peter Hurford, orgue. (23m). Quartet de corda op. 44 n. 1. Quartet Melos. (26m). "Da Israel aus Aegypten zog", Salm n. 114, op. 51. Cor Simfònic i Orquestra Gulbenkian. Dir.: Michel Corboz. (13m). Simfonia n. 1, op. 11. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Claudio Abbado. (33m). Heilig, heilig. Coral Cantiga. Dir.: Josep Prats. (2m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 21 de juliol de 1997 al Claustre del Convent de Sant Agustí de Barcelona. FESTIVAL D'ESTIU GREC 97. UN SEGLE DE LIED CATALÀ. Obres de TURULL, GRÈBOL, SARDÀ, MESTRES QUADRENY, CHARLES, ROGER, MONTSALVATGE i SALVADOR. Anna Moreno-Lasalle, soprano. Marta Fiol, soprano. Montserrat Torruella, mezzosoprano. Marisa Martins, mezzosoprano. Anna Ricci, mezzosoprano. Josep Ferrer, baix. Carles Puig, piano. Teresa Ribas, piano. Matilde Salvador, piano. (66m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIJOUS, 11 DE DESEMBRE DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

DELIBES: Suite del ballet Coppélia. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Heinz Fricke. (23m). C.STAMITZ: Simfonia concertant per a violí i viola en Re M. Richard Friedman. Roger Best. London Festival Orchestra. Dir.: Ross Pople. (17m). RESPIGHI: Els ocells. Orquestra Simfònica d'Atlanta. Dir.: Louis Lane. (18m). TURINA: Homenatge a Lope de Vega, op. 90. Manuel Cid, tenor. Ricardo Requejo, piano. (7m). R.STRAUSS: Una vida d'heroi, poema simfònic op. 40. Staatskapelle de Dresden. Dir.: Herbert Blomstedt. (46m). BARBER: Adagio per a corda op. 11. Orquestra de Cambra d'Israel. Dir.: Yoav Talmi. (8m). G.SAM-MARTIN: Concert en Fa M per a flauta de bec, corda i baix continu. Frans Brüggen, flauta de bec. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt i Frans Brüggen. (14m). AU-BERT: Feuille d'Images, cinc peces infantils. Staatsphilharmonie Rheinland-Pfalz. Dir.: Leif Segerstam. (16m). MERTZ: Lieder de Schubert. László Szendrey-Karper, guitarra. (11m).

13.00 MÚSICA ANTIGA

SAINTE COLOMBE: Concert per a dues violes n. 27. Wieland Kuijken i Jordi Savall, baix de viola. (8m). MONTEVERDI: Lettera amorosa. Montserrat Figueras, soprano. Ton Koopman, clavicèmbal i orgue. Andrew Lawrence King, arpa. Rolf Lilevand, tiorba. Paolo Pandolfo, baix de viola. Lorenz Duftschmid, violone. (9m). MÚSICA ARABIGO-ANDALUSA. Atrium Musicae de Madrid. Dir.: Gregorio Paniagua. (11m). BAKFARK: 4 peces per a llaüt. Daniel Benkö. (15m). MARENZIO: Giunto a la tomba, madrigal. Concerto vocale. Dir.: René Jacobs. (9m). FIOCCO: Primera Suite per a clavecí. Ton Koopman. (41m). CARVER: Magnificat. The Sixteen. Dir.: Harry Christophers. (14m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

FAURE: Fantasia per a piano i orquestra, op. 111. Alicia de Larrocha. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Rafael Frühbeck de Burgos. (15m). MUS-

SOROSKI: El somni d'un jove, de La Fira de Sorochintsy. Solistes vocals. Capella i Orquestra Simfònica Estatal Russa. Dir.: Valéry Polyansky. (12m). **PAGANINI:** Concert per a violí n. 1, op. 6. Yehudi Menuhin. Royal Philharmonic Orchestra. Dir. Alberto Erede. (33m). **HÄNDEL:** Trio per a dues flutes de bec i continu, en Fa M. Camera-ta de Colònia. (5m). **ELGAR:** Nursery suite. Orquestra de l'Ulster. Dir. B. Thomson. (25m). **MOZART:** Simfonia n. 40, KV 550. Orquestra Reial del Concertgebouw. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (33m). **BRAHMS:** Simfonia n. 4, op. 98 (versió original per a piano a quatre mans). Duo Crommelynk. (35m).

18.00 GRANS INTEGRALS
CANTATES DE BACH "Der Friede sei mit dir" (Que la pau sigui amb tu), cantata BWV 158. Christoph Wegman. Max van Egmond. Cor de nens de Bad Tölz. Collegium Vocale. Leonhardt-Consort. Dir.: Gustav Leonhardt. (12m). "Sehet, wir gehn hinauf gen Jerusalem" (Mireu, ara pugem a Jerusalem), cantata BWV 159. Janet Baker. Robert Tear. John Shirley-Quirk. St. Antoni Singers. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (17m). **BACH / TELEMANN:** Jauchzet dem Herrn, alle Welt, motet BWV 160. Alsfelder Vokalensemble. Dir.: Wolfgang Hel-bich. (13m).

19.00 PENTAGRAMA
Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Bu-rés i Àlex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ-CIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE..."

Un convidat ens proposa i co-menta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vi-ves. Producció de Dolors Bus-quets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CON-CERTS
CONCERT enregistrat per Cata-lunya Música el dia 18 de juliol de 1997 a l'Església Parroquial de Torroella de Montgrí. XVIIè FESTIVAL INTERNACIONAL DE MÚSICA DE TORROELLA DE MONTGRÍ. **BLANCA-FORT:** El rapte de les sabines. Matí de festa a Puig-graciós. **MAHLER:** Simfonia n. 1, "Tità". Jove Orquestra Nacio-nal d'Espanya. Dir.: Joan Gri-malt. (78m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Pre-sentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 12 DE DESEMBRE DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Re-cull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ-CIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes nove-tats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ-CIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

BIZET: L'Arlésienne, música d'escena. Consort of Voices. Consort of London. Dir.: Robert Haydon Clark. (41m) **GIULIA-NI:** Rossiniana n. 3, op. 121. Bruno Giuffredì, guitarra. (15m) **CHOPIN:** Concert per a piano i orquestra n. 2, op. 21. Bella Davidovitch. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Ne-ville Marriner. (33m). **FASCH:** Sonata per a dos oboès i fagot en Fa M. Burkhardt Glaetzer i Ingo Goritzki, oboès. Thomas Reinhardt, fagot. (13m). **WAG-NER:** Tannhäuser, obertura. Orquestra del Concertgebouw. Dir.: Edo de Waart. (22m). **DE-VIENNE:** Simfonia concertant per a flauta, oboè, fagot, trompa i orquestra n. 2. Bernard Cha-pron, flauta. Jean-Michel Pe-not, oboè. Gilbert Audin, fagot. Daniel Catalanotti, trompa. Or-questra de Cambra Bernard Calmel. Dir.: Bernard Calmel. (24m). **WALTON:** Suite de la Batalla d'Anglaterra. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Colin Davis. (12m).

13.00 MÚSICS DE CATALU-NYA

CASSADÓ: Requiebros. Gaspar Cassadó, violoncel. Gérald Moo-re, piano. (5m). **BALSACH:** Vi-sions grotesques. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacio-nal de Catalunya. Dir.: Isaac Karabtschky. (20m). **BEET-HOVEN:** Simfonia n. 3, op. 55 "Heroica". Le Concert des Na-tions. Dir.: Jordi Savall. (44m) **MOZART:** Concert per a flauta i orquestra, KV 313. Claudi Ari-many. Orquestra de Cambra de Moscou. Dir.: Misha Rach-lewsky. (26m). **BRAHMS:** Wa-rum ist das Licht Gegeben, op. 74. Coral Cantiga. Dir.: Josep Prats. (11m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ-CIES I AGENDA MUSICAL

15.13 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ-CIES I AGENDA MUSICAL

20.10 EL DIA DE L'OIENT

Continuació del programa.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 CONCERT IMAGINARI
Guió i selecció: Àlex Robles.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presen-tació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 13 DE DE-SEMBRE DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Re-cull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ-CIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA PER A CO-BLA

HAVART: Colors, per a tenora i orgue. Josep Gispert. Lydie Rifa. (12m). **CABRISAS:** Cap de Creus. Cobla La Principal d'Amsterdam. (5m). **JOSEP SE-RRA:** El capeador, vals. La ciga-rrera, polka. Cobla Sant Jordi. Dir.: Jordi León. (7m). **BER-NAT:** "Bressolant", "Quasi un àngel", "Dedicatòria", "Juve-nil", sardanes. Cobla Juvenil de Bellpuig. Dir.: Jesús Ventura. (21m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.05 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ-CIES I AGENDA MUSICAL

15.10 EL DIA DE L'OIENT

Continuació del programa.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ-CIES I AGENDA MUSICAL

20.13 L'ÀUDIOVISUAL

Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 GRANS OBRES

MERCADANTE: La Vestale, tragèdia lírica en tres actes.

Constantin Cepreaga. Ratomir Kliskic. Giancarlo Boldrini. Fil-ka Dimitrova. Cor i Orquestra del Teatre Nacional Croata de Spalato. Dir.: Vjekoslav Sutej. (105m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Pre-sentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 14 DE DE-SEMBRE DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Re-cull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ-CIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA RELIGIOSA

SALAS: Cantada: "Tú, mi dios, entre galas". Monjes Benedic-tins de Silos. Cor Exaudi de Cuba. Dir.: María Felicia Pérez. (6m). **WALTON:** Te Deum de la Coronació. Cor Bach. Orques-tra Philharmonia. Dir.: David Willcocks. (9m). **BERTONI:** Mi-serere, per a dues sopranos, cor i orquestra. Patricia Schuman. Margarita Zimmermann. Cor de la Ràdio d'Estocolm. I Solisti Veneti. Dir.: Claudio Scimone. (32m). **TURINA:** Evangeli, op. 12. Orquestra Ciudad de Grana-da. Dir.: Juan de Udaeta. (13m). **HANDEL:** As pants the heart for cooling streams, Anthem Chan-dos n. 6. Lynne Dawson, sopra-no. Ian Partridge, tenor. Cor i Orquestra The Sixteen. Dir.: Harry Christophers. (20m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DI-RECTE DE LA MISSA CON-VENTUAL DES DEL MONES-TIR DE MONTSERRAT

12.30 AGENDA MUSICAL

12.35 APERITIU MUSICAL

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ-CIES

15.08 "A LA MANERA DE..."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.10 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

GLINKA: La vida pel tsar (Ivan Susanin), òpera en quatre actes. Boris Martinovich. Alexandrina Pendachanska. Chris Merritt. Stefania Toczyska. Cor de l'Òpera Nacional de Sofia. Or-questra del Festival de Sofia. Dir.: Emil Tchakarov. (210m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ-CIES I AGENDA MUSICAL

20.45 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de

jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.10 AGENDA MUSICAL

22.45 LA MÚSICA A DEBAT
Programa a l'entorn de temes musicals d'interès, realitzat amb la col·laboració del Consell Català de la Música.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

DILLUNS, 15 DE DESEMBRE DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendas musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

POULENC: Glòria, per a soprano cor i orquestra. Kathleen Battle. Cor del Festival de Tanglewood. Orquestra Simfònica de Boston. Dir.: Seiji Ozawa. (24m). BACH: Ricercare a 6 (Ofrena musical), orquestrada per Webern. Orquestra Reial Concertgebouw. Dir.: Riccardo Chailly. (8m). VILLA-LOBOS: Concert per a guitarra i petita orquestra. Pepe Romero, guitarra. The Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (19m). MYSLIVECEK: Simfonia a quatre veus. Orquestra de Cambra Suk. Dir.: Josef Vlach. (15m). TURINA: Mujeres de Sevilla, op. 89. Antonio Soria, piano. (14m). SCHUBERT: Quartet per a pianoforte, dos violins i violoncel, Op. XIV n. 1. Luciano Sgrizzi, pianoforte. Chiara Banchini i Véronique Méjean, violins. Philipp Bosbach, violoncel. (10m). CARRISSIMI: "Il mio core è un mar di pianti". Duet. Concerto Vocale. Dir.: René Jacobs. (6m). BIZET: Suite Roma. Orquestra de la Ràdio de Munic. Dir.: Lamberto Gardelli. (33m). J.M.WEBER: Septet en Mi M "De la meva vida". Consortium Classicum. (31m).

13.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

VAUGHAN WILLIAMS: Concert per a tuba baixa i orquestra en fa m. Patrick Harrild. Orquestra Simfònica de Londres.

Dir.: Bryden Thomson. (13m). BRITTEN: 4 Interludis marins i Passacaglia, op. 33 (Peter Grimes). The London Philharmonic. Dir.: Leonard Slatkin. (24m). BERNSTEIN: Salms de Chichester. Dominic Martelli, nen soprano. Rachel Masters, arpa. Gary Kettel, percussió. Thomas Trotter, orgue. Corydon Singers. Dir.: Matthew Best. (19m). J.SOLER: Concert per a clavecí i cinc instruments. London Sinfonietta. Dir.: David Atherton. (12m). KODALY: Quartet de corda n. 1, op. 2. Quartet Kodaly. (38m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

HAYDN: Missa Nelson. Solistes, Cor Simfònic de Londres. City of London Sinfonia. Dir.: Richard Hickok. (42m). CHABRIER: Suite pastorale. Orquestra de l'Ulster. Dir.: Yan Pascal Tortelier. (19m). ROSSINI: Serenata per a petit conjunt, en Mi b M. Nova Orquestra de Cambra de Berlín. Dir.: Michael Erxleben. (6m). BOYCE: Concerto grosso en mi m. Cantilena. Dir.: Adrian Shepherd. (11m). C.SCHUMANN: Variacions sobre un tema de Robert Schumann, op. 20. Hélène Boschi, piano. (11m). REXACH: Sonata en Fa M. Diatessaron. (9m). MERCADANTE: Concert per a clarinet en Si b. Thomas Friedli. Orquestra de Cambra del Sud-est d'Alemanya Pforzheim. Dir.: Paul Angerer. (15m). MOZART: Serenata KV 320, "Corn de Postilló". Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: James Levine. (45m).

18.00 GRANS INTEGRALS

CANTATES DE BACH "Komm, du süsse Todesstunde" (Vine, dolça hora de la mort), cantata BWV 161. Paul Esswood. Kurt Equiluz. Cor de nens de Bad Tölz. Concentus musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (18m). "Ach, ich sehe, itzt, da ich zur Hochzeit gehe" (Ah! Ara veig que vaig a les nocces), cantata BWV 162. Tobias Eiwanger. Paul Esswood. Kurt Equiluz. Robert Holl. Cor de nens de Bad Tölz. Concentus musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (17m). "Nur jedem das Seine!" (A cadascú el seu!), cantata BWV 163. Tobias Eiwanger. Panito Iconomou. Kurt Equiluz. Robert Holl. Cor de nens de Bad Tölz. Concentus musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (15m).

19.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviu els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 CATALUNYA MÚSICA: RECURR DE 10 ANYS D'HISTÒRIA

Revisió dels programes, espais i concerts més significatius. "A la manera de ...JOAN ALAVEDRA". CONVIDATS: Montserrat Albet, Montserrat Munné.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 TEMPORADA DE L'OBC

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 13 de desembre de 1997 al Palau de la Música Catalana de Barcelona. CASABLANCAS: Postludi. SIBELIUS: Concert per a violí i orquestra, op. 47. SCHUBERT: Simfonia n. 2, D 125. Gil Shaham, violí. Orquestra Ciutat de Barcelona i nacional de Catalunya. Dir.: Lawrence Foster.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 16 DE DESEMBRE DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendas musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

R. STRAUSS: Don Quixot, op. 35. Raphael Wallfisch, violoncel. John Harrington, viola. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (44m). HAYDN: Concert per a piano i orquestra, Hob. XVIII:3. Ilse Von Alpenheim. Orquestra Simfònica de Bamberg. Dir.: Antal Dorati. (19m). RODRIGO: Pastoral. Invocació i dansa. Marc Jean-Bernard, guitarra. (12m). SIBELIUS: Karelia, suite op. 11. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: H. von Karajan. (17m). PUCCINI: Requiem a tres veus, viola i orgue. Elisa Ardinghi, viola. Marco Tomei, orgue. Cappella Musicale Santa Cecilia. Dir.: Gianfranco Cosmi. (8m). LECLAIR: Sonata en trio op. 13 n. 3. The

Purcell Quartet. (15m). BERNERS: El triomf de Neptú, suite. Royal Liverpool Philharmonic Orchestra. Dir.: Barry Wordsworth. (22m). KROMMER: Concert per a oboè i orquestra, op. 37. Ingo Goritzki, oboè. Orquestra Filharmònica de Cambra polonesa. Dir.: Wojciech Rajski. (22m).

13.00 MOMENTS LÍRICS

SUPPE: Bocaccio, opereta (extractes). Solistes vocals. Cor del Teatre de Gärtnerplatz, Munic. Orquestra Simfònica Graunke. Dir.: Carl Michalski. (21m). LECUONA: Rosa la china, sarsuela cubana. Dolores Pérez. Luis Sagi-Vela. Luisa de Córdoba. Maño López. Cor i Orquestra de Cambra de Madrid. Dir.: Félix Guerrero. (39m). PERGOLESI: La serva padrona, intermezzo en dos actes. Maddalena Bonifaccio. Siegmund Nimsger. Collegium Aureum. (49m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

RAVEL: Le Tombeau de Couperin. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (17m). W.F.BACH: Concert per a dos teclats, F 10. Christopher Hogwood i Christophe Rousset, clavicordis. (19m). J.A.BENDA: Simfonia n. 4. Orquestra de Cambra Salieri. Dir.: Tamás Pal. (7m). VILLA-LOBOS: Bachianas Brasileiras n. 5, per a soprano i 8 violoncelles. Victòria dels Angels. Orquestra Nacional de la Radiodifusió Francesa. Dir.: Heitor Villa-Lobos. (11m). DAVID: Concertino per a trombó i orquestra en Mi b M, op. 4. Branimir Slokar. Orquestra de Cambra de Lausana. Dir.: Jean-Marie Auberson. (15m). CHOPIN: Les Sílides, suite de ballet (orquestració de Roy Douglas). Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Heinz Fricke. (29m). BABELL: Sonata per a oboè i baix continu n. 1, en Si b M. Paul Dombrecht, oboè. Wieland Kuijken, violoncel. Robert Kohnen, clavecí. (5m). TXAIKOVSKI: Simfonia n. 3, "Polonesa". Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: H. von Karajan. (47m). DEBUSSY: Dues arabesques. Maria Graf, arpa. (8m).

18.00 GRANS INTEGRALS

CANTATES DE BACH "Ihr, die ihr euch von Christo nennet" (Vosaltres, que us anomeu del Crist), cantata BWV 164. Paul Esswood. Kurt Equiluz. Max van Egmond. Solistes i Cor de nens de Bad Tölz. Collegium Vocale. Leonhardt-Consort. Dir.: Gustav Leonhardt. (16m). "O heiliges Geist und Wasserbad"

(Oh, bany d'aigua i bany espiritual), cantata BWV 165. Paul Esswood. Kurt Equiluz. Max van Egmond. Solistes i Cor de nens de Bad Tölz. Collegium Vocale. Leonhardt-Consort. Dir.: Gustav Leonhardt. (12m). "Wo gehest du hin?" (A on vas?), cantata BWV 166. Paul Esswood. Kurt Equiluz. Max van Egmond. Cor de nens de Bad Tölz. Collegium Vocale. Leonhardt-Consort. Dir.: Gustav Leonhardt. (18m).

19.00 GRANS INTERPRETS
SVIATOSLAV RICHTER PRO-KOFIEV: Concert per a piano n. 5, Op. 55. S. Richter. Orquestra Filharmònica de Varsòvia. Dir.: W. Rowicki. (24m). BEETHOVEN: Sonata per a violoncel i piano n. 4, op. 102 n. 1. M. Rostropovitch. S. Richter. (14m). DEBUSSY: Estampes. Sviatoslav Richter, piano. (14m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.10 PERFILS

Raimon Colomer conversa amb un compositor al voltant de la seva obra.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 22 de desembre 1996 al Palau de la Música Catalana. Concert d'homenatge a Oriol Martorell. Obres de HANDEL, SCHÖNBERG, LLONGUERES, BRITTEN, entre d'altres. Francesc Garrigosa, tenor. Abel Castilla, piano. Coral Sant Jordi. L'Espurna. L'Esquix. Cor Llevant. Orquestra Simfònica de Barcelona i nacional de Catalunya. Dir.: Salvador Brotons. (77m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 17 DE DESEMBRE DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendas musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

STRAVINSKI: La consagració de la primavera. Orquestra Simfònica Alemanya de Berlín. Dir.: Vladimir Ashkenazy. (34m). BACH: Concert per a orgue i orquestra n. 8, BWV 1059. Orquestra Barroca d'Amsterdam. Solista i director: Ton Koopman. (12m). MOZART: Die Zauberflöte (La flauta màgica), versió per a instruments de vent. Nachtmusique. (38m). MOMPOU: Variacions sobre un tema de Chopin. Frederic Mompou, piano. (23m). ELGAR: Escenes de les terres altes bavareses, op. 27. Cor de l'Orquestra Simfònica de Bournemouth i The Bournemouth Sinfonietta. Dir.: Norman del Mar. (23m). BOCCHERINI: Simfonia op. 37 n. 3, G 517. Deutsche Kammerakademie Neuss. Dir.: Johannes Goertzki. (19m). PURCELL: Tres Fantasies per a tres violes. Hesperion XX. (10m).

13.00 MÚSICA VOCAL

LEKEU: Andròmeda, cantata. Dinah Bryant. Zeger Vanderstene. Philippe Huttenlocher. Jules Bastin. Cor Simfònic de Namur. Orquestra Filharmònica de Lieja. Dir.: Pierre Bartholomée. (45m). TURINA: Las Musas de Andalucía, op. 93. Quartet Sine Nomine. María Bayo, soprano. Ricardo Requejo, piano. (34m). SCHUMANN: 12 lieder, op. 35. Dietrich Fischer-Dieskau. Gerald Moore. (33m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

MENDELSSOHN: Concert per a violí i orquestra de corda (1822). Kyoko Takezawa. Orquestra Simfònica de Bamberg. Dir.: Claus Peter Flor. (23m). VIVALDI: Concert per a piccolo i orquestra n. 9, RV 445. Hans Wolfgang Dünschede. Philharmonia Quartet Berlin. Wolfgang Güttler, contrabaix. Miyuki Motoi, clavicèmbal. (11m). SATIE: 6 Gnossiennes. Jean-Joël Barbier, piano. (16m). MOZART: Petita cantata alemanya "Die ihr des unermesslichen weltalls schöpfer ehrt", KV. 619. Ana Maria Miranda, soprano. Christian Ivaldi, piano. (8m). SCRIBIN: Simfonia n. 3, op. 43 "El poema diví". Orquestra del Concertgebouw. Dir.: Kiril Kondrashin. (46m). BERTINI: Gran sextet per a piano, 2 violins, viola, violoncel i contrabaix, op. 90. Sestetto Classico. (30m). SCHOBERT: Concert per a clavecí o hammerflügel i orquestra. E. Selheim. Collegium Aureum. Dir.: F. Meier. (24m).

18.00 GRANS INTEGRALS

CANTATES DE BACH "Ihr Menschen, rühmet Gottes Liebe", (Homes, glorifiqueu l'amor de Déu), cantata BWV 167. Nen solista. Paul Esswood. Kurt Equiluz. Robert Holl. Cor de nens de Bad Tölz. Concentus musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (19m). "Tue Rechnung! Donnerwort" (Fes comptes, paraula retronant), cantata BWV 168. Nen solista. Paul Esswood. Kurt Equiluz. Robert Holl. Cor de nens de Bad Tölz. Concentus musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (13m). "Gott soll allein mein Herze haben" (Només Déu ha de tenir el meu cor), cantata BWV 169. Paul Esswood. Cor de nens de Bad Tölz. Concentus musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (24m).

19.00 NOUS INTERPRETS

BRAHMS: Simfonia n. 1, op. 68 (fragments). Jove Orquestra Simfònica de Catalunya. Dir.: Josep Pons. (37m). VALENTINI: Sonata per a violoncel i piano n. 10. Roberto Trainini. Alessandro Tormincasa. (14m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 MENDELSSOHN: 150 ANYS

Paulus, oratori op. 36. Gundula Janowitz. Rosemarie Lang. Hans Peter Blochwitz. Theo Adam. Gothart Stier. Hermann Christian Polster. Cor de la Ràdio de Leipzig. Cor de nens i Orquestra de la Gewandhaus de Leipzig. Dir.: Kurt Masur. (116m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 22 de juliol de 1997 a l'Església Catedral de Castelló d'Empúries. ELS ORGUES DE CATALUNYA (XVII CICLE). Obres de CORREA DE ARAUXO, ROBERDAY, SWEELINK, STORACE, SOLER, MARTINI, entre d'altres. Montserrat Torrent, orgue. (52m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIJOUS, 18 DE DESEMBRE DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendas musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

BLOW: Oda per la mort de Mr. Henry Purcell. Alfred Deller i Mark Deller, contratenors. Deller Consort. Orquestra de Cambra del Festival de Stour. Dir.: Alfred Deller. (23m). RAKHMANNINOV: Variacions sobre un tema de Corelli, op. 42. Kathryn Stott, piano. (16m). CIMAROSA: Concert per a dues flautes i orquestra en Sol M. A. Utogawa. D. Hunziker. Orquestra de Cambra Paul Kuentz. Dir.: P. Kuentz. (19m). MENDELSSOHN: Quartet de corda op. 80. Quartet de corda Coull. (26m). WOLF: Mörike - Lieder (quatre lieder) Dietrich Fischer-Dieskau, baríton. Gerald Moore, piano. (11m). RUBINSTEIN: Música de Ballet de l'òpera El Dimoni. Orquestra Filharmònica Eslovaca. Dir.: Michael Halász. (15m). FORSTER: Sonata per a oboè i baix continu en do m. Paul Dombrecht, oboè. Wieland Kuijken, violoncel. Robert Kohnen, clavecí. (8m). MAS-CAGNI: Cavalleria Rusticana. (Cor de l'òpera). Pauline Tinsley, soprano. Cor i Orquestra de la Royal Opera House, Covent Garden. Dir.: Lamberto Gardelli. (6m). RIMSKI-KORSAKOV: Quintet per a piano i instruments de vent. A. Nasedkine, piano. V. Vzerev, flauta. V. Sokolov, clarinet. S. Krassavin, fagot. A. Demin, trompa. (36m).

13.00 MÚSICA ANTIGA

G. GABRIELI: Sonata n. 20. Conjunt de metall Ludvig Güttler. (6m). CANÇONER DEL DUC DE CALÀBRIA. Villancets amatoris (Morir d'amor). Capella de Ministrers. (11m). CORREA DE ARAUXO: Tiento y Dircurso de segundo tono, II. Bernard Focroulle, orgue. (5m). MAZZOCCHI: Dialogo della Cantica. Nederlands Kamerkoor. Solistes vocals. Solistes instrumentals. Dir.: René Jacobs. (7m). ORTIZ: Recercadas sobre la cançó Douce Memoire. Jordi Savall, baix de viola. BRADE: Neue ausserlesene liebliche Branden, Intraden, Mascharaden, Balletten, All'manden... (1617). Hesperion XX. (49m). PALESTRINA: Magnificat. Cor del King's College, Cambridge. Dir.: David Willcocks. (6m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

BARTOK: Concert per a orquestra. Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Karel Ancerl. (39m). **VINCENT:** Sonata per a oboè i baix continu n. 2, en La M. Paul Dombrecht, oboè. Wieland Kuijken, violoncel. Robert Kohnen, clavecí. (9m). **SCHUBERT:** Fernando, singspiel D 220. Edith Mathis. Gabriele Sima. Heiner Hopfner. Robert Holl. Cor i Orquestra Simfònica de l'ORF. Dir.: Lothar Zagrosek. (23m). **GALUPPI:** Concerto a Quattro en Si b M. Quartet Aglàia. (9m). **MUSSORGSKI:** Una nit sobre la muntanya pelada. (Adaptació de Rimski-Korsakov). Orquestra Filharmònica de Los Angeles. Dir.: André Previn. (11m). **DEL ADALID:** Petits riens, 6 valsos. Patrick Cohen, piano. (12m). **SMETANA:** Simfonia Festiva. Orquestra Simfònica de la Ràdio Austríaca. Dir.: Lothar Zagrosek. (47m). **VACHON:** Quartet de corda, Op. 11 n. 4. Edouard Popa, violí (II). Trio de Corda de París. (7m).

18.00 GRANS INTEGRALS

CANTATES DE BACH "Vergnügte Ruh", beliebte Seelenlust", cantata BWV 170. Paul Esswood. Cor de nens de Hannover. Collegium Vocale. Leonhardt-Consort. Dir.: Gustav Leonhardt. (23m). "Gott, wie dein Name, so ist auch dein Ruhm" (Déu, com el teu nom, així és la teva glòria), cantata BWV 171. Helmut Wittek. Panito Iconomou. Kurt Equiluz. Robert Holl. Cor de nens de Bad Tölz. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (16m). "Erschallet, ihr Lieder" (Ressoneu, cants), cantata BWV 172. Matthias Echternach. Paul Esswood. Marius van Altena. Max van Egmond. Cor de nens de Hannover. Collegium Vocale. Leonhardt-Consort. Dir.: Gustav Leonhardt. (17m).

19.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE..."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 25 de juliol de 1997 a la Plaça del Rei de

Barcelona. **FESTIVAL D'ESTIU GREC 97. CAMPS I CIUTATS EN LA MÚSICA DE COBLA.** Obres de CASALS, GRIVÉ, MORERA, SERRA, PUJOL, entre d'altres. Cobla Sant Jordi. Cobla Ciutat de Barcelona. Dir.: Jordi León. (55m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 19 DE DESEMBRE DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendas musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

TXAIKOVSKI: Simfonia n. 2 op. 17 "Petita Rússia". Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Herbert von Karajan. (35m). **J.Ch. BACH:** Concert per a piano op. 13 n. 1. Ingrid Haebler. Cappella Academica Wien. Dir.: Eduard Melkus. (13m). **HOLST:** Suite Sant Paul, op. 29. Bourne-mouth Sinfonietta. Dir.: G. Hurst. (12m). **VIVALDI:** Trio per a violí, llaüt i baix continu, P. 85. Rudolf Breitschmid. Anton Stingl. Peter Buck. Martin Galling. (10m). **FAURE:** Requiem, op. 48. Barbara Bonney, soprano. Hakan Hagegard, baríton. Cor del festival de Tanglewood. Orquestra Simfònica de Boston. Dir.: Seiji Ozawa. (37m). **REJCHA:** Octet, op. 96. Consortium Classicum. (42m). **PONCHIELLI:** Elegia per a gran orquestra. Orquestra Filharmònica de Minsk. Dir.: Silvano Frontalini. (11m).

13.00 MÚSICS DE CATALUNYA

BLANCAFORT: Tres consejos de Turina. Antoni Besses, piano. (9m). **A.STAMITZ:** Simfonia concertant per a dues flautes i orquestra en Re M. Claudi Arimany. Denis Verroust. Leopoldinum, Orquestra de Cambra Wroclaw. Dir.: J.L. Moraleta. (19m). **HOMS:** Ocells perduts. Isabel Aragón, soprano. Àngel Soler, piano. (17m). **BACH:** Obertura (Suite) per a orquestra n. 3, BWV 1068. Fabio Bion-

di, violí. Le Concert des Nations. La Capella Reial de Catalunya. Dir.: Jordi Savall. (26m). **PAHISSA:** El record. Joan Cabero, tenor. Manel Cabero, piano. (6m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.10 EL DIA DE L'OIENT

Continuació del programa.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Àlex Robles.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 20 DE DESEMBRE DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA PER A COBLA

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 18 d'octubre de 1992 al Palau de la Música Catalana. **XXI CONCERT DE SARDANES I MÚSICA PER A COBLA (2ª part).** Obres de VILAMANYÀ i MARTINEZ COMÍN. Jaume Nonell, presentador. Cobla La Principal de La Bisbal. Cobla Montgrins. Dir.: Francesc Cassú. Martí Camús. (40m). **MAN:** Sardana? Cobla La Principal d'Amsterdam. (5m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.05 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.10 EL DIA DE L'OIENT

Continuació del programa.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 L'ÀUDIOVISUAL

Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 GRANS OBRES

SCHUMANN: Escenes del Faust de Goethe, per a solistes, cor i orquestra. Dietrich Fischer-Dieskau. Edith Mathis. Walter Berry. Nicolai Gedda. Cor del Musikvereins de Düsseldorf. Cor de nens de Bad Tölz. Orquestra Simfònica de Düsseldorf. Dir.: Bernard Klee. (110m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 21 DE DESEMBRE DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA RELIGIOSA

PURCELL: Te Deum i Jubilate Deo en Re, anthem Z.232. Solistes vocals. Cor del New College d'Oxford. The King's Consort. Dir.: Robert King. (23m). **CHE-RUBINI:** Missa de la Coronació del Rei Carles X. Cor i Orquestra Philharmonia. Dir.: Riccardo Muti. (50m). **PRAETORIUS:** Puer natus in Bethlem. Cor del Trinity College, Cambridge. Dir.: Richard Marlow. (8m). **BRITTEN:** Alegreu-vos en l'Anyell, op. 30. Corydon Singers. Cor de la Catedral de Westminster. Dir.: Matthew Best. (19m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 AGENDA MUSICAL

12.35 APERITIU MUSICAL

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.08 "A LA MANERA DE..."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.10 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

BIZET: Carmen, òpera en quatre actes. Irina Arkhipova, Mario Del Monaco. Cor i Orquestra del teatre Bolxoi. Dir.: Alexander Meliev. (145m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.10 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.10 AGENDA MUSICAL

22.15 LA MÚSICA A DEBAT
Programa a l'entorn de temes musicals d'interès, realitzat amb la col·laboració del Consell Català de la Música.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

DILLUNS, 22 DE DESEMBRE DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

BEETHOVEN: Simfonia n. 4, op. 60. Orquestra Revolucionària i Romàntica. Dir.: John Eliot Gardiner. (32m). MARAIS: Suite n. 1 per a flauta, baix de viola i clavecí. Leopold Stasny, Nikolaus Harnoncourt, Herbert Tachezi. (15m). SCHUMANN: Carnaval, Op. 9. Alicia de Larrocha, piano. (32m). VIOTTI: Concert per a violí i orquestra n. 13. Adelina Oprean. Orquestra de Cambra de la Comunitat Europea. Dir.: Jörg Faerber. (22m). DUES NADALES TRADICIONALS ANGELESSES. Academy and Chorus of St Martin in the Fields. Dir.: Neville Marriner. (4m). BRAHMS: Variacions sobre un tema de Haydn, op. 56 a. The Solti Orchestral Project at Carnegie Hall. Dir.: Georg Solti. (19m). HAYDN: Les Estacions (Hivern). Edith Mathis, Siegfried Jerusalem, Dietrich Fischer-Dieskau, Cor i Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (31m). BACH: Fuga sobre un tema de Tomaso Albinoni, BWV 951. Glenn Gould, piano. (5m).

13.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

STRAVINSKI: Octet. Membres de la London Sinfonietta. (16m). GARCIA ABRIL: Concierto aguediano per a guitarra i orquestra, op. 99. Ernesto Bitetti. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Enrique García Asensio. (31m). BRITTEN: A Ceremony of Carols. Sioned Williams, arpa. Cor de la Catedral de

Westminster. Dir.: David Hill. (24m). HINDEMITH: Der Schwanendreher, concert per a viola i petita orquestra sobre antics cants populars. László Bárony. Orquestra Estatal Hongaresa. Dir.: Miklós Erdélyi. (28m). MIRA: Caramelos para Zoe. Quartet Arditti. (9m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

LISZT: Concert per a piano i orquestra n. 1. Jorge Bolet. Orquestra Filharmònica de Rochester. Dir.: David Zinman. (20m). LULLY: Les Noces de Village. London Oboe Band. Marie-Ange Petit, percussió barroca. Dir.: Paul Goodwin. (15m). XOSTAKOVITX: Suite n. 1, per a Jazz Band. Orquestra Simfònica de la Ciutat de Birmingham. Dir.: Mark Elder. (9m). VIVALDI: Concert per a dues mandolines en Sol M. Christian Schneider, Danielle Meyer. Ensemble Instrumental de Grenoble. Dir.: Kurt Redel. (13m). FBENDA: Simfonia en Do M. Orquestra de Cambra Eslovaca. Dir.: Bohdan Warchal. (10m). RAMIREZ: Navidad en Verano. Josep Carreras. Coral Salve de Laredo. Sociedad Coral de Bilbao. Conjunt instrumental. Dir.: Damián Sánchez. (5m). GERHARD: Soiees de Barcelona, suite. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Edmon Colomer. (17m). TURQUIA: Música Sufi. (9m). GRIEG: El dia del casament a Trolldhaugen (Peces líriques). Roland Pöntinen, piano. (7m). MOZART: Simfonia en Re M, KV 248b (KV 250). The Academy of Ancient Music. Dir.: Ch. Hogwood. (39m). COPRARIO: Fantasies a tres parts, n. 8, 3 i 5. Jordi Savall. Christophe Coin. Sergi Casademunt. (9m).

18.00 GRANS INTEGRALS

CANTATES DE BACH "Erhöhetes Fleisch und Blut" (carn i sang exaltades), cantata BWV 173. Allan Bergius. Stefan Gienger. Christian Immler. Kurt Equiluz. Robert Holl. Cor de nens de Bad Tölz. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (14m). "Ich liebe den Höchsten von ganzem Gemüte" (Estimo l'Altíssim amb tota la meua ànima), cantata BWV 174. J. Hamari. A. Baldin. W. Schöne. Gächinger Kantorei Stuttgart. Württembergisches Kammerorchester Heilbronn. Bach-Ensemble. Dir.: Helmut Rilling. (22m). "Er ruft seinen Schafen mit Namen" (Crida les seves ovelles pel nom), cantata BWV 175. Solistes vocals. Cor de nens de Hannover. Collegium Vocale. Leonhardt-Consort.

Dir.: Gustav Leonhardt. (17m).

19.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i revivir els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 CATALUNYA MÚSICA: RECULL DE 10 ANYS D'HISTÒRIA

Revisió dels programes, espais i concerts més significatius. "A la manera de..." EL NADAL I LES SEVES TRADICIONS " CONVIDATS: Josep Me Ainaud de Lasarte i Oriol Martorell.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 TEMPORADA DE L'OBC

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 19 de desembre de 1997 al Palau de la Música Catalana de Barcelona. "50 ANIVERSARI DE LA CORAL SANT JORDI". CORELLI: Concerto grosso op. 6, n. 8 "Nit de Nadal". MOZART: Missa de la Coronació, KV 317. TXAIKOVSKI: Trencauous, 2on acte del ballet. Anna Cors, soprano. Marisa Martins, mezzosoprano. Joan Cabero, tenor. Markus Voltert, bariton. Coral Sant Jordi. Orquestra Simfònica de Barcelona i nacional de Catalunya. Dir.: Lawrence Foster.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Àlfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 23 DE DESEMBRE DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

LALO: Simfonia espanyola, op. 21. Anne-Sophie Mutter, violí. Orquestra Nacional de França. Dir.: Seiji Ozawa. (34m). MOZART: Quartet de corda KV 458 "La cadera". Quartet Mosaiques. (35m). BACH: Concert per a tres clavicèmbals i orques-

tra, BWV 1064. Ton Koopman. Tini Mathot. Patrizia Marisaldi. Orquestra Barroca d'Amsterdam. Dir.: Ton Koopman. (16m). TRADICIONAL: "What child is this?" (arr. per Gamley). Joan Sutherland, soprano. New Philharmonia Orchestra. Dir.: Richard Bonyng. (4m). GRANADOS: Allegro de concert. Alicia de Larrocha, piano. (8m). SAUGUET: Les Forains, ballet. Orquestra dels Concerts Lamoureux. Dir.: Henri Sauguet. (27m). DUSSEK: Concert per a arpa op. 15. Roberta Alessandrini. Orquestra de Mantua. Dir.: Vittorio Parisi. (25m). VIVALDI: Sonata de cambra per a oboè i baix continu, RV 53. Camerata de Colònia. (11m).

13.00 MOMENTS LÍRICS

HAYDN: La Canterina, intermezzo musical en dos actes. Ingrid Kertesi. Andrea Ulbrich. Antal Pataki. Jozsef Mukk. Capella Savaria. Dir.: Pál Németh. (46m). PORTER: Kiss me, Kate, musical. (Selecció) Lisa Kirk. Harold Long. Ann Miller. Alfred Drake. Patricia Morrison. Kathryn Grayson. Howard Keel. Edwin Clay. Charles Wood. Cors i Orquestres dirigides Robert Russell i André Previn. (54m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

BIZET: Simfonia n. 1 en Do M. Orquestra del Concertgebouw d'Amsterdam. Dir.: Bernard Haitink. (30m). ELLINGTON: The feeling of Jazz. Johan Coltrane: saxofon. Jimmy Garrison: baix. Aaron Bell: baix. Elvin Jones: bateria. Sam Woodard: bateria. (6m). TURINA: El poema de una sanluqueña, fantasia per a violí i piano. Joaquín Palomares. Michel Wagemans. (24m). HANDEL: Te Deum d'Utrecht. Solistes vocals. Cor Arnold Schönberg de Viena. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (24m). BOCCHERINI: Simfonia op. 21 n. 5, G 497. Deutsche Kammerakademie Neuss. Dir.: Johannes Goritzki. (13m). WEBER: 6 peces per a piano a quatre mans, op. 10. Lucia Marrucci. Maurizio Galli. (21m). GROFÉ: Suite del Gran Cañón. Orquestra Simfònica de Detroit. Dir.: Antal Dorati. (37m).

18.00 GRANS INTEGRALS

CANTATES DE BACH "Es ist ein trotzig und verzagt Ding" (Es una cosa insolenta i covarda), cantata BWV 176. Solistes vocals. Cor de nens de Hannover. Collegium Vocale. Leonhardt-Consort. Dir.: Gustav Leonhardt. (13m). "Ich ruf zu dir,

Herr Jesu Christ" (Clamo cap a tu, Senyor Jesucrist), cantata BWV 177. Solistes vocals. Cor de nens de Bad Tölz. Concentus Musicus de Viena. Dir: Nikolaus Harnoncourt. (25m). "Wo Gott der Herr nicht bei uns hält", (Si Jahvé no hagués estat a favor nostre), cantata BWV 178. Solistes vocals. Cor de nens de Bad Tölz. Concentus Musicus de Viena. Dir: Nikolaus Harnoncourt. (20m).

19.00 GRANS INTERPRETS
SVIATOSLAV RICHTER
TXAIKOVSKI: Concert per a piano i orquestra n. 1, op. 23. Sviatoslav Richter. Orquestra Filharmònica de Leningrad. Dir.: E. Mravinski. (34m). BACH: Suite francesa n. 4, BWV 815 a. Sviatoslav Richter, piano. (20m).

20.10 PERFILS
Raimon Colomer conversa amb un compositor al voltant de la seva obra.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS
CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 27 de juliol de 1997 al Palau de la Música Catalana. LISZT: Von der Wiege bis zum Grabe. DEBUSSY: La mer. STRAVINSKI: Petruixka. Jove Orquestra Simfònica de Catalunya. Dir.: Josep Pons. (74m).

23.30 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 24 DE DESEMBRE DE 1997

07.00 L'OBERTURA
Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS
Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA
HÄNDEL: "Eternal Source of Light Divine", Oda per a l'Aniversari de la Reina Anna. Gillian Fisher, soprano. James Bowman, contratenor. Michael George, baix. Cor del New College d'Oxford. The King's Consort. Dir.: Robert King. (29m).

R. STRAUSS: Així va parlar Zarathustra, op. 30. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Georg Solti. (33m). DVORAK: Quartet op. 96, "Americà". Quartet Talich. (24m). BAX: La vigília de Nadal. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Bryden Thomson. (18m). MILHAUD: Scaramouche, per a saxo i piano. Pekka Savijoki. Margit Rahkonen. (9m). BEETHOVEN: Simfonia n. 5 op. 67. Orquestra de Cambra d'Europa. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (37m). SORS: Divertimento op. 62. Jordi Codina i Josep M. Mangado, duet de guitarres. (11m).

13.00 MÚSICA VOCAL
CHARPENTIER: Missa de la vigília de Nadal. Alan Walker. Alistair Flutter. James Turnbull. Ben Cooper. Andrew Rupp. Cor del St. John's College de Cambridge. City of London Sinfonia. Dir.: George Guest. (30m). HAIRSTON/CULLEN: "Mary's boy child". Kiri Te Kanawa, soprano. London Voices. Philharmonia Orchestra. Dir.: Carl Davis. (4m). SCHELLE: Actus Musicus auf Weyh-Nachten. La Capella Ducale. Musica Fiata, Köln. (24m). BRITTEN: A boy was born, op. 3. Solistes vocals. Corydon singers. Coristes de la catedral de Westminster. Thomas Trotter, orgue. Dir.: Matthew Best. (29m). RESPIGHI: Lauda per a la Nativitat del Senyor. Patricia Rosario. Louise Winter. Lynton Atkinson. The Richard Hickox Singers. The City of London Sinfonia. Dir.: Richard Hickox. (25m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA
CORELLI: Concerto grosso op. 6 n. 8 "Per a la nit de Nadal". I Solisti Veneti. Dir.: Claudio Scimone. (15m). WEBER: Konzerstück per a piano i orquestra, op. 79. Alfred Brendel. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Claudio Abbado. (18m). MUSORGSKI: Quadres d'una exposició. (orquestració de Ravel). Orquestra Simfònica de Montreal. Dir.: Charles Dutoit. (33m). BEETHOVEN: Sextet de vent, op. 71. Ricercar Academy. (19m). PUCCINI: La Bohème (acte Ier). Mirella Freni. Luciano Pavarotti. Rolando Panerai. Elizabeth Harwood. Nicolai Ghiaurov. Gianni Maffeo. Schöneberger Sängerknaben. Cor de l'Opera de Berlín. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Herbert von Karajan. (35m). QUANTZ: Trio sonata per a flauta, oboè i clavecí en do m. Ensemble Baroque de Paris. (11m). RIMSKI-KORSAKOV:

La nit de Nadal, suite. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neme Järvi. (29m).

18.00 GRANS INTEGRALS
CANTATES DE BACH "Siehe zu, dass deine Gottesfurcht nicht Heuchelei sei" (Vigila que el temor de Déu no sigui hipòcrita), cantata BWV 179. Solistes vocals. Cor de nens de Bad Tölz. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (13m). "Schmücke dich, o liebe Seele" (Engalana't oh ànima estimada), cantata BWV 180. Barbara Schlick. Andreas Scholl. Christoph Pregardien. Gotthold Schwarz. Concerto Vocale de Leipzig. Ensemble Baroque de Limoges. Dir.: Christophe Coin. (22m). "Leichtgesinnte Flattergeister" (Esperits frívols i lleugers), cantata BWV 181. Alexander Raymann. Paul Esswood. Kurt Equiluz. Max van Egmond. Cor de nens de Hannover. Leonhardt-Consort. Dir.: Gustav Leonhardt. (13m).

19.00 NOUS INTERPRETS
DIVERSOS AUTORS: El poema de Nadal (obertura, cant I i cant II). Rosa M. Conesa. Carles Prats. Cor Infantil i grup instrumental de l'Escola Thau. Coral Thau. Jordi Radigales, piano. Josep Cuni i Rosa M. Oliu, lectors. Dir.: Josep M. Busquets. (35m). ALBINONI: Adagio en sol m. Alumnes dels Cursos del Festival Internacional de Música de Torroella de Montgrí. (9m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 MENDELSSOHN: 150 ANYS
Hark! The Herald Angels Sing. (nadala). Cor del Saint John College de Cambridge. Dir.: George Guest. (3m). Quatre peces per a quartet de corda op. 81. Quartet de corda Coull. (22m). Zwei geistliche Chöre für Männerstimmen, op. 115. Die Singphoniker. (4m). Obertura Ruy Blas. Orquestra Simfònica de Montréal. Dir.: Charles Dutoit. (7m). Simfonia per a corda n. 5. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: William Boughton. (11m). Hör mein Bitten. Cor del King's College, Cambridge. Dir.: Stephen Cleobury. (11m). Preludi i Fuga en do m. Marie Claire Alain, orgue. (8m). Kyrie per a cor i orquestra. Ensemble vocal i instrumental de Lausanne. Dir.: Michel Corboz. (8m). Variacions concertants per a violoncel i piano, op. 17. Henrik Brendstrup. Catherine Edwards. (10m). Quatre lieder per a quatre veus d'home, op. 120. Die Singphoniker. (8m).

22.00 "ESPECIAL NADAL"
SAINT-SAËNS: Oratori de Na-

dal. Dresdner Kreuzchor. Dresdner Philharmonie. Dir.: Martin Flämig. (37m).

23.00 MISSA DEL GALL
Transmissió en directe des del Monestir de Montserrat.

02.00 REPERTORI DE NIT
PORPORA: Dorindo, dormi ancor?, cantata per la nit de Nadal. Rosita Frisani. Marco Lazzara. Roberta Invernizzi. Alessandro Stradella Consort. Dir.: Estevan Velardi. (86m).

DIJOUS, 25 DE DESEMBRE DE 1997

PROGRAMACIÓ ESPECIAL DE NADAL

10.00
BACH: Oratori de Nadal, BWV 248. Hans Buchhierl. Andreas Stein. Theo Altmeyer. Barry McDaniel. Cor de nens de Bad Tölz. Collegium Aureum. Dir.: Gerhard Schmidt-Gaden. (163m).

13.00
NADAL A VIENA. Recital enregistrat en directe el 21 de desembre de 1993. Plácido Domingo. Dionne Warwick. Cor de nens "Mozart". Orquestra Simfònica de Viena. Dir.: Vjekoslav Sutej. (53m). TURINA: Navidad, op. 16. Orquestra Ciudad de Granada. Dir.: Juan de Udaeta. (16m). LISZT: Arbre de Nadal. Leslie Howard, piano. (33m). FERRER: Una nit de Nadal. Enregistrament fet per Catalunya Música. Orquestra Ciutat de Barcelona. Dir.: Albert Argudo. (24m).

15.00
MANFREDINI: Concerto grosso pel Santíssim Nadal, op. 3 n. 12. Membres de l'Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Herbert Von Karajan. (11m). MESSIAEN: La Vierge et l'Enfant (La Nativité du Seigneur). Olivier Messiaen, orgue. (5m). VALENTINI: Simfonia a tre, per il Santissimo Natale, op. 1 n. 12. Northwest Chamber Orchestra of Seattle. Dir.: Alun Francis. (10m). POULENC: Quatre motets pour le temps de noel, per a cor mixt a cappella. Ensemble vocal de Provence. Dir.: Helene Guy. (10m). GIL: Fum, fum, fum, glossa per a cobla. Cobla Montgrins. (5m). BOCCHERINI: Villancicos al Nacimiento de Nuestro Señor Jesu Christo, per a solistes, cor i orquestra. Solistes vocals. Capella Santa Cecilia de la Catedral de Lucca. Orquestra lírico-sinfònica del Teatre de Giglio. Dir.: Gianfranco Cosmi. (21m). RIMSKI-KORSAKOV: Polonesa de "La nit de Nadal". Orquestra Simfònica de l'Acadèmia de l'URSS. Dir.: Ev-

gueni Svetlânov. (5m). SCHÜTZ: Oratori de Nadal. R. Yakar, mezzo-soprano. H. Hopfner, tenor. Harald Stamm, baix. Cor de Motets de Munic. Residenzorchester de Munic. Dir.: Hans Rudolf Zöbele. (37m). SCHÖNBERG: Música de Nadal per a piano, harmonium, dos violins i violoncel. Camerata de Versalles. Dir.: Amaury du Closel. (4m). HOLST: Música pel Nadal. Christ Church Cathedral Choir. Dir.: Stephen Darlington. (35m). TORELLI: Concerto a 4, en forma de Pastoral pel Santíssim Nadal, op. 8 n. 6. Conjunt de vent de l'Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Herbert Von Karajan. (10m). DUES NADALES: "White Christmas" i "Santa Claus is coming to town". Bing Crosby. The Andrews Sisters. (6m).

19.00
SIS NADALES TRADICIONALS CATALANES. Orfeó Català. Dir.: Jordi Casas. (15m). WILLIAMS: 2 nadales gal·leses. Cor del Saint John College de Cambridge. Dir.: George Guest. (4m). DUES NADALES TRADICIONALS FRANCESES. Academy and Chorus of St Martin in the Fields. Dir.: Neville Marriner. (6m). BARTOK: Nades Romaneses per a piano. Dezso Ranki. (11m). 2 NADALES POPULARS ANGLESES. Cor del Saint John College de Cambridge. Dir.: George Guest. (7m).

20.13 "A LA MANERA DE...."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 26 de desembre de 1994 al Palau de la Música Catalana. CONCERT DE SANT ESTEVE. VIVALDI: Glòria, RV 589. OLTRA: Nades Arreu, Suite per a cor i cobla. CANÇONS TRADICIONALS. Solistes vocals. Cors Infants i Cor Jove de l'Orfeó Català. Conjunt instrumental. Cobla Sant Jordi. Orfeó Català. Dir.: Jordi Casas. (68m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 26 DE DESEMBRE DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

SUK: Azrael, simfonia per a gran orquestra, op. 27. Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Václav Neumann. (58m). C.Ph.E.BACH: Sonata per a clavicèmbal i violí, H 512. Les Adieux. (17m). SAINT-SAËNS: Concert per a piano i orquestra n. 5, op. 103. Pascal Rogé. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Ch. Dutoit. (30m). TRES NADALES. The Canadian Brass. The Canadian Brass Jazz All-Stars. (9m). DURANTE: "Fiero, acerbo destin" i "Qualor tento scoprire", dos duets de cambra. Judith Nelson, soprano. René Jacobs, contra-tenor. Concerto Vocale. (10m). WEBER: Simfonia n. 2. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: W. Sawallisch. (18m). DEVIENNE: Concert per a flauta n. 7 en Mi m. Alain Marion. Orquestra Filharmònica de la Ciutat de Niça. Dir.: Maximiano Valdés. (18m).

13.00 MÚSICS DE CATALUNYA

CASALS: El Pessebre. Ana Mª Sánchez. Raquel Pierotti. Joan Cabero. Enric Serra. Stefano Palatchi. Orfeó Català. Cor de Cambra del Palau. Orquestra Simfònica de Barcelona i nacional de Catalunya. Dir.: Lawrence Foster. (100m).

15.13 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

18.40 CONCERT DE SANT ESTEVE

Transmissió en directe des del Palau de la Música Catalana de Barcelona. Cors infants 1, 2, 3. Cor Jove. Orfeó Català. Dir.: Conxita García. Jordi Casas Bayer.

21.00 EL DIA DE L'OIENT

Continuació del programa.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Àlex Robles.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presen-

tació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 27 DE DESEMBRE DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA PER A COBLA

GIL I MEMBRADO: Glossa del Noi de la Mare. Cobla La Principal de La Bisbal. Dir.: Francesc Cassú. (4m). GRAAFF: Falanx-11. Cobla La Principal d'Amsterdam. (4m). OLTRA: Rapsòdia per a piano i cobla. Albert Guinovart. Cobla Mediterrània. Dir.: Jesús Ventura. (10m). SANTIAGO: Pessebres i sardanes. Cobla Ciutat de Girona. (5m). GIL I MEMBRADO: El comte Arnau, poema recitatiu. Sílvia Tarragona i Jordi Tenas, narradors. Cobla La Principal de La Bisbal. Dir.: Francesc Cassú. (18m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.05 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.10 EL DIA DE L'OIENT

Continuació del programa.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 L'ÀUDIOVISUAL

Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 GRANS OBRES

HANDEL: El Messies. Dorothea Röschmann. Susan Gritton. Bernarda Fink. Charles Daniels. Neal Davies. Gabrieli Consort & Players. Dir.: Paul McCreesh. (132m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 28 DE DESEMBRE DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA RELIGIOSA

BERLIOZ: La infantesa de Crist, trilogia sacra. Anne Sofie von Otter. Gilles Cachemaille. José Van Dam. Jules Bastin. Anthony Rolfe-Johnson. Cor Monteverdi. Orquestra de l'Òpera de Lió. Dir.: John Eliot Gardiner. (95m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 AGENDA MUSICAL

12.35 APERITIU MUSICAL

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.08 "A LA MANERA DE...."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.10 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

DONIZETTI: Lucia di Lammermoor, òpera en dues parts. Mariella Devia. Josep Carreras. Hans Helm. John Paul Bogart. Cor i Orquestra del Teatre Donizetti de Bergamo. Dir.: Lamber-to Gardelli. (121m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.10 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.10 AGENDA MUSICAL

22.15 LA MÚSICA A DEBAT

Programa a l'entorn de temes musicals d'interès, realitzat amb la col·laboració del Consell Català de la Música.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

DILLUNS, 29 DE DESEMBRE DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

ELGAR: Oda de la Coronació, op. 44. Solistes vocals. Societat Musical de la Universitat de Cambridge. Cor del King's College de Cambridge. New Philharmonia Orchestra. Dir.: Philip Ledger. (34m). BDC03474 HEBDEN: Concert per a corda n. 2. Cantilena. Dir.: Adrian Shepherd. (8m). BACH: Suite anglesa n. 3, BWV 808. Glenn Gould, piano. (13m). FALLA: El sombrero de tres picos, primera suite. Orquestra Ciutat de Granada. Dir.: Josep Pons. (15m). RAKHMANINOV: El Príncep Rostislav, poema simfònic. Orquestra Filharmònica de Moscou. Dir.: Dmitri Kitaenko. (16m). GERSHWIN: "They can't take that away from me". "Medley: (Our) Love is here to stay". "But not for me". "Embraceable you". "Nice work if you can get it". "I got rhythm". Barbara Hendricks, cant; Katia i Marielle Labèque, pianos. (16m). BOTTESINI: Fantasia n. 2 sobre La Sonnambula de Bellini. Mario Ricciuti, contrabaix. Luigi Zanardi, piano. (9m). HANDEL: Música per als Reials Focs Artificials. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (17m). BRI-XI: Opus Patheticum, Nov. IX/11. Ibolya Verebics. Christel Borchers. Scot Weir. Joachim Gebhardt. Cor mixt Kühn. Orquestra de Cambra de Praga. Dir.: Helmuth Rilling. (29m).

13.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

SCHÖNBERG: Simfonia de cambra per a 15 instruments solistes, op. 9. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Giuseppe Sinopoli. (23m). PAGAN: Miracle a la Diagonal. Orquestra Simfònica i Cors. Dir.: Manuel Valdivieso. (7m). GUBAIDULINA: Rejoice. Sonata per a violí i violoncel. Oleh Krysa. Torleif Thedén. (30m). BERNSTEIN: Primer i Segon Introit de la Missa. Solistes Vocals. The Norman Scribner Choir. The Berkshire Boy Choir. Stage Musicians. Dir.: Leonard Bernstein. (10m). LEWIN-RICHTER: Secuencia IV, per a piano i electroacústica. Carles Santos. (11m). BARTOK: Concert per a violí i orquestra n. 1, Op. posth; Sz 36. Dénes Kovács. Orquestra Filharmònica de Budapest. Dir.: András Kórodi. (19m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

BEETHOVEN: Cantata pel nomenament de l'Emperador Leopold II, WoO 88. Judith Howarth. Jean Rigby. John Mark Ainsley. José Van Dam. Corydon Singers.

Corydon Orchestra. Dir.: Matthew Best. (23m). HENSELT: Variacions de concert sobre un tema de "Robert le Diable" de Meyerbeer, op. 11. Marc-André Hamelin, piano. Orquestra Simfònica Escocesa de la BBC. Dir.: Martyn Brabbins. (18m). VIVALDI: Concert RV 362, "La caccia". Il Giardino Armonico. Dir.: Giovanni Antonini. (8m). BLANCAFORT: Romanza, Intermedio i Marcha. Antoni Besses, piano. (10m). COLTRANE: Big Nick. Johan Coltrane: saxofon. Jimmy Garrison: baix. Aaron Bell: baix. Elvin Jones: bateria. Sam Woodyard: bateria. (4m). GRIEG: Simfonia en Do. Orquestra Simfònica de Göteborg. Dir.: Okko Kamu. (37m). MOZART: Eine Kleine Night Music, serenata KV 525. Orquestra Pro Arte de Munic. Dir.: Kurt Redel. (19m). STRAVINSKI: Suite Pulcinella. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: A. Gibson. (23m). DOPPLER: L'oiseau des bois per a flauta i quatre trompes, op. 21. Per Oien. Ingegard Oien. Ib Lanzky-Otto. Rolf Bengtsson. Bengt Sundberg. (5m). CHABRIER: Bourrée Fantasque. Orquestra Nacional de França. Dir.: Armin Jordan. (7m).

18.00 GRANS INTEGRALS

CANTATES DE BACH "Himmelskönig, sei willkommen" (Rei del cel, sigues benvingut), cantata BWV 182. Paul Esswood. Kurt Equiluz. Robert Holl. Cor de nens de Bad Tölz. Concentus musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (31m). "Sie werden euch in den Bann tun" (Us exclouran de les sinagogues), cantata BWV 183. Helmuth Wittek. Paul Esswood. Kurt Equiluz. Thomas Hampson. Cor de nens de Bad Tölz. Concentus musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (14m).

19.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviu els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 CATALUNYA MÚSICA: RECURS DE 10 ANYS D'HISTÒRIA

Revisió dels programes, espais i concerts més significatius. CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 19 de juny de 1997, des del Palau de la Música Catalana de Barcelona. CONCERT EXTRAORDINARI amb motiu del Xè ANIVERSARI de Catalunya Música. GARRETÀ: Pastoral. BORGUNYÓ: L'aplec. SERRA: Impressions camperoles. BEETHOVEN: Fantasia coral per a piano, solistes, cor i orquestra, op. 80. Anna Moreno

Lasalle, soprano. Rosa Mateu, soprano. Montserrat Torruella, contralt. Josep Benet, tenor. Jordi Ricart, baríton. Àngel Odena, baix. Josep Colom, piano. Orfeó Català. Orquestra Simfònica de Barcelona i nacional de Catalunya. Dir.: Lawrence Foster.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 22 de setembre de 1997 a l'Avinguda de la catedral de Barcelona. MERCÈ 97. CONCERT DE SARDANES I MÚSICA DE COBLES. Obres de SANTASUSANA, MONTSALVATGE, HOMS, SERRA i MORALEDÀ, entre d'altres. Santi Molas, percussió. Jordi Figaró, flabiol. Cobla Sant Jordi. Dir.: Jordi León. (58m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 30 DE DESEMBRE DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

HOLST: Els planetes. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: H. von Karajan. (50m). SORS: Le premier pas vers moi, op. 53. Robert Kubica i Wilma van Berkel, duet de guitarres. (7m). MARTINU: Vuit madrigals per a veus mixtes. Cor Mixt Kühn. Dir.: Pavel Kühn. (17m). MOZART: Concert per a piano i orquestra n. 26, KV 537 "Coronació". Murray Perahia. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: M. Perahia. (31m). ELLINGTON: In a sentimental Mood. Johan Coltrane: saxofon. Jimmy Garrison: baix. Aaron Bell: baix. Elvin Jones: bateria. Sam Woodyard: bateria. (4m). WAGNER: Parsifal, encantament del Diven-dres Sant. Orquestra Filharmònica de Munic. Dir.: Sergiu Celibidache. (13m). TELEMANN: Trio per a flauta de bec, viola i continu en Fa M. Michala Petri, flauta de bec. Pinchas Zuker-

man, viola. Layton James, clavecí. Charles Ullery, fagot. (7m). BORODIN: Simfonia n. 3 (inacabada). Orquestra Simfònica de l'Acadèmia d'Estat de l'URSS. Dir.: E. Svetlanov. (20m). SATIE: Descriptions automatiques. Embryons dessecs. Yuji Takahashi, piano. (10m).

13.00 MOMENTS LÍRICS

BERNSTEIN: On the town. (selecció) Frederica von Stade. Tyne Daly. Marie McLaughlin. Thomas Hampson. Kurt Ollmann. Cor i Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Michael Tilson Thomas. (20m). DELIUS: Margot la rouge, òpera en un acte. Solistes vocals. The BBC Singers and Concert Orchestra. Dir.: Norman del Mar. (39m). KÜNNEKE: El cosí de Dingsda, extractes. Renate Holm. Rudolf Schock. Ursula Schirmacher. Orquestra Simfònica de Berlín. Dir.: Werner Schmidt-Boelcke. (45m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

COPLAND: Quatre episodis de dansa de "Rodeo". Orquestra Simfònica de Detroit. Dir.: A. Dorati. (20m). MATTHESON: Sonata de cambra n. 3. Toke Lund Christiansen, traverso. Jesper Boje Christensen, clavicèmbal. (8m). DIVERSOS AUTORS: 6 nades. The Mormon Tabernacle Choir. The Columbia Brass and Percussion Ensemble. Dir.: Jerold Otley. (20m). TURINA: Mujeres españolas (serie 2), op. 73. Antonio Soria, piano. (15m). MOZART: Rondó, KV 371 (reconstruït per Lowell Greer). Lowell Greer, trompa natural. Orquestra Barroca Philharmonia. Dir.: Nicholas McGegan. (5m). GLAZUNOV: El Mar, Fantasia op. 28. Orquestra Simfònica de la Ràdio de l'URSS. (15m). CARULLI: Concert per a guitarra, op. 140 "Petit Concerto de Societat". Pepe Romero. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Iona Brown. (15m). VILLA-LOBOS: Cinc preludis. Eduardo Fernández, guitarra. (20m). HAYDN: Quartet de corda, op. 76 n. 6 Hob. III:80. Quartet Orlando. (22m). WEBER: Concertino per a trompa i orquestra, op. 45. Hermann Baumann. Orquestra de la Gewandhaus de Leipzig. Dir.: Kurt Masur. (13m).

18.00 GRANS INTEGRALS

CANTATES DE BACH "Erwünschtes Freudenlicht" (Desitjada llum d'alegria), cantata BWV 184. Alexander Raymann. Paul Esswood. Kurt Equiluz. Max van Egmond. Cor de nens de Hannover. Collegium Vocale. Leonhardt-Consort. Dir.: Gus-

tav Leonhardt. (23m). "Barmherziges Herze der ewigen Liebe" (Cor misericordiós de l'amor etern), cantata BWV 185. Helmut Wittek. Paul Esswood. Kurt Equiluz. Thomas Hampson. Cor de nens de Bad Tölz. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (14m). "Argre dich, o Seele, nicht" (No t'enutgis, oh ànima meua), cantata BWV 186. Helmut Wittek. Paul Esswood. Kurt Equiluz. Robert Holl. Cor de nens de Bad Tölz. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (28m).

19.00 GRANS INTÈRPRETS
SVIATOSLAV RICHTER DVO-
RAK: Quintet amb piano, op. 81. Sviatoslav Richter. Quartet Borodin. (41m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ-
CIES I AGENDA MUSICAL

20.10 PERFILES
 Raimon Colomer conversa amb un compositor al voltant de la seva obra.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CON-
CERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 26 de juliol de 1997 a l'Església Parroquial de Torroella de Montgrí. XVII FESTIVAL INTERNACIONAL DE MÚSICA. Obres de MOREIRA, RAKHMANINOV, DONIZETTI, GOUNOD, CILEA, PUCCINI, entre d'altres. Mi-Ja Park, soprano. Jaume Aragall, tenor. Felipe Bou, baríton. Amparo García, piano. (82m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 31 DE DE-
SEMBRE DE 1997

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ-
CIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-
TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ-
CIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

R. STRAUSS: Una simfonia Alpina, op. 64. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: H.

von Karajan. (51m). MARCELLO: Concert per a oboè, corda i continu en re m. Bruce Haynes. Membres de l'Orquestra del Segle XVIII. Dir.: Frans Brüggen. (10m). JANACEK: Mládí (Joventut), Suite per a sextet de vent. Orpheus Chamber Orchestra. (18m). J. CHRISTIAN BACH: Gran obertura (simfonia) per a doble orquestra, op. 18 n. 1. Orquestra de Cambra Saint Paul. Dir.: Pinchas Zukerman. (13m). DIVERSOS AUTORS: "Charleston Alley" (tema de jazz). Lambert, Hendricks & Ross. (3m). BDJ00210 RAVEL: Valsos nobles i sentimentals. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: André Previn. (18m). VERDI: Música de ballet de "Macbeth". Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Antonio de Almeida. (10m). HAYDN: Simfonia n. 96, "El Miracle". Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (22m). MARAIS: Pièces en Trio en mi m. The Purcell Quartet. (14m).

13.00 MÚSICA VOCAL

SIS NADALES TRADICIONALS CATALANES. Orfeó Català. Dir.: Jordi Casas. (15m). BACH: "Gottlob! nun geht das Jahr zu Ende" (Lloa't sia Déu! L'any ja s'acaba), cantata BWV 28. Paul Esswood. Kurt Equiluz. Signund Nimgern. Solistes i Cor dels Petits Cantors de Viena. Concentus musicus. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (16m). ORFF: De temporum fine comedia. ("La Comèdia de la Fi dels Temps". Primera part: "Les Sibils"). Enregistrament de l'estrena feta als Festivals de Salzburg, 1973. Solistes vocals. Cor de la Ràdio de Colònia. Cor de cambra de la RIAS. Cor de nens de Bad Tölz. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Colònia. Dir.: Herbert von Karajan. (23m). MOZART: Sis nocturns per a tres veus i tres clarinets. Coral Sant Jordi. Dir.: Oriol Martorell. (13m). PROKOFIEV: Alexander Nevsky, op. 78. Irina Arkhipova. Cor i Orquestra de Cleveland. Dir.: R. Chailly. (40m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ-
CIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

GLIERE: El cavaller de bronze, suite op. 89a. Ural Philharmonic Orchestra. Dir.: Dmitry Liss. (46m). TELEMANN: Duet per a flauta de bec i violí en Do M. Michala Petri. Pinchas Zukerman. (11m). SAINT-SAENS: Àfrica, fantasia per a piano i orquestra, op. 89. Gwendolyn Mok, piano. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Geoffrey Simon. (11m). DELBES: Duet de "Lakmé". June Anderson, soprano. Alfredo

Kraus, tenor. Orquestra del Teatre Nacional de l'Òpera de París. Dir.: Michelangelo Veltri. (8m). SCHÖNBERG: La nit transfigurada. Versió per a orquestra de corda. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Vladimir Ashkenazy. (29m). MOMPOU: Impressions íntimes. Alicia de Larrocha, piano. (18m). C. STAMITZ: Concert per a viola op. 1. Tabea Zimmermann. Orquestra de Cambra de la Comunitat Europea. Dir.: Dimitri Demetriadis. (21m). R. STRAUSS: Música de festa de la ciutat de Viena. The London Brass Virtuosi. Dir.: David Honeyball. (12m).

18.00 GRANS INTEGRALS

CANTATES DE BACH "Es wartet alles auf dich" (Tots esperen de la vostra mà), cantata BWV 187. Michael Emmermann. Paul Esswood. Max van Egmond. Cor de Hannover. Collegium Vocale. Leonhardt-Consort. Dir.: Gustav Leonhardt. (23m). "Ich habe meine Zuversicht" (Tinc plena confiança), cantata BWV 188. Helmut Wittek. Paul Esswood. Kurt Equiluz. Robert Holl. Cor de nens de Bad Tölz. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (25m).

19.00 NOUS INTÈRPRETS

REGONDI i BROUWER: Dues peces per a guitarra. Gonzalo Martín-Merina. (15m). MOZART: Quartet de corda KV 387. Isar Cámara. (28m). MENDELSSOHN: Obertura Les Hèbrides, op. 26. Jove Orquestra Simfònica de Catalunya. Dir.: Josep Pons. (10m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ-
CIES I AGENDA MUSICAL

20.13 MENDELSSOHN: 150 ANYS

Les bodes de Camacho, òpera en dos actes. Rosmarie Hofmann. Andrea Ulbrich. Scot Weir. Huw Rhis-Evans. Nico dan der Meel. Der Junge Chor Aachen i Cor Modus Novus. Orquestra Anima Eterna. Dir.: Jos van Immerseel. (100m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CON-
CERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 28 d'octubre de 1997 a l'Església de l'Esperança de Barcelona. SPIRITUALS i GOSPELS. White Quartet. (31m).

23.00 PROGRAMA ESPE-
CIAL DE CAP D'ANY

03.00 REPERTORI DE NIT

DIJOUS, 1 DE GENER
DE 1998

10.08 CAPSA DE MÚSICA

ZELENKA: Missa Circumcisionis Domini Nostri Jesu Christi. (Missa per a la Festa de la Circumcissió, el dia d'Any Nou). Andrea Ihle, soprano. Brigitte Pfretzschner, contralt. Ekkehard Wagner, tenor. Matthias Henneberg, baix. Cor de nens de la capella de Dresden. Cor de la catedral de Dresden. Dir.: Konrad Wagner. (41m). SRIABIN: Concert per a piano i orquestra, op. 20. Vladimir Ashkenazy, piano. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Lorin Maazel. (27m). GIULIANI: Gran serenata, op. 82. Virginia Sindelar, flauta. Richard Schilling, guitarra. (15m). GERHARD: Alegrias, divertiment flamenc. Orquestra Simfònica de Tenerife. Dir.: Víctor Pablo Pérez. (12m). BOCCHERINI: Simfonia n. 6, G 506 "La Casa del Diavolo". The London Festival Orchestra. Dir.: Ross Pople. (17m). KHATXATURIAN: Spartacus, ballet (extractes). Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: A. Khatxatúrian. (23m). MOZART: Exsultate, jubilate, KV 165. Maria Bayo, soprano. Orquestra Simfònica de Galícia. Dir.: Víctor Pablo Pérez. (15m). SATIE: Gnossiennes. Werner Bartschi, piano. (10m).

13.00 MÚSICA ANTIGA

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 28 d'abril de 1997 al Palau de la Música Catalana, de Barcelona. XXè FESTIVAL DE MÚSICA ANTIGA DE BARCELONA. SCHUBERT: Simfonia n. 8, D 759 "Inacabada". BEETHOVEN: Concert per a violí i orquestra, op. 61. Thomas Zehetmair, violí. Orquestra del Segle XVIII. Dir.: Frans Brüggen. (67m). BDK00353 MONTEVERDI: Vespro della Beata Vergine. (Antífona i Magnificat). La Capella Reial. Dir.: Jordi Savall. (20m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ-
CIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

BORODIN: Simfonia n. 1. Orquestra Filharmònica de Rotterdam. Dir.: Valery Gergiev. (35m). VIVALDI: Nisi Dominus. Lynne Dawson, soprano. Christopher Robson, contratenor. The King's Consort. Dir.: Robert King. (22m). MOZART: La flauta màgica, extractes de l'òpera. Edith Mathis. Karin Ott. Francisco Araiza. Gottfried Hornik. José van Dam. Cor de l'òpera de Berlín. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Herbert von Karajan. (61m). TXAIKOVSKI: Obertura solemne 1812, op. 49. Orquestra Kirov. Membres de la Banda de la Marina. Dir.: Valery Gergiev. (16m). C. PORTER: "I Concentrate on You". Ella Fitzgerald, Buddy Bregman's Or-

chestra. (3m). RODRIGO: Concert per a una festa. Pepe Romero, guitarra. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (28m).

18.00 GRANS INTEGRALS
CANTATES DE BACH "Singet dem Herrn ein neues Lied" (Canteu a Jahvé un càntic nou), cantata BWV 190. Helen Watts. Kurt Equiluz. Nikolaus Tüller. Gächinger Kantorei Stuttgart. Collegium Bach. Dir.: Helmut Rilling. (18m). "Gloria in excelsis Deo", cantata BWV 191. N. Camo-Yamamoto. Adalbert Kraus. Gächinger Kantorei Stuttgart. Collegium Bach. Dir.: Helmut Rilling. (17m). "Nun danket alle Gott" (Ara doneu tots gràcies a Déu), cantata BWV 192. Helmut Wittek. Thomas Hampson. Cor de nens de Bad Tölz. Concentus musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (12m).

19.00 PENTAGRAMA
 Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE..."
 Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS
CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 11 d'octubre de 1996 al Palau de la Música Catalana. Centenari de l'Estrena d'"El cant de la Senyera". Obres de MENDELSSOHN, MANÉN, VIVALDI, NICOLAU i MILLET, entre d'altres. Mª Isabel Fuentealba. Maite Mer, sopranos. Josep Surinyach, piano. Cor Jove de l'Orfeó Català. Orfeó Català. Orquestra de Cambra Fusió. Dir.: Jordi Casas i Conxita García. (70m).

23.30 NOCTURN
 Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 2 DE GENER DE 1998

07.00 L'OBERTURA
 Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA
ALBENIZ: Ibèria (extractes), transcripció per a orquestra de Fernández-Arbós. Orquestra de París. Dir.: Daniel Barenboim. (37m). **NERUDA:** Concert per a trompeta i orquestra de corda. M. André. Conjunt Orquestral de París. Dir.: J.P. Wallez. (17m). **R. STRAUSS:** Don Joan, op. 20. Filharmònica de Berlín. Dir.: Herbert von Karajan. (18m). **REJCHA:** Quintet per a clarinet i corda, op. 89. Bohuslav Zahradník, clarinet. Quartet Panocha. (26m). **CHABRIER:** Tres valsos romàntics. Corre-Exerjean, duet de pianos. (14m). **MEHUL:** Simfonia n. 3. Orquestra de la Fundació Gulbenkian. Dir.: Michel Swierczewski. (24m). **GERSHWIN:** Un americà a París. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: André Previn. (18m). **ENCINA:** Más vale trocar. Hespèrion XX. Dir.: Jordi Savall. (5m).

13.00 MÚSICS DE CATALUNYA

MOSZKOWSKI: Danses espanyoles op. 12. Marina Rodríguez Brià i Joan Josep Gutiérrez, duet de piano. (14m). **BEETHOVEN:** Trio per a piano, violí i violoncel, op. 1 n. 3. Trio de Barcelona (24m). **FAURE:** Cantique de Jean Racine. Àngel Soler, piano. Orfeó Català. Dir.: Jordi Casas. (5m). **CASSADÓ:** Sonata en l'estil espanyol antic. Daniel Grosgrin, violoncel. Eduardo Hubert, piano. (13m). **J. SOLER:** Pietà i enterrament. Jordi Figueras, orgue. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Josep Pons. (44m). **MORERA:** Tres cançons. Conxita Badia, soprano. Pere Vallribera, piano. (8m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 EL DIA DE L'OIENT
 Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.10 EL DIA DE L'OIENT
 Continuació del programa.

20.40 CONCERT EN DIRECTE
 Transmissió des del Palau de la Música Catalana de Barcelona. **CONCERT D'ANY NOU.** Obres de... **VON SUPPÉ, DVORAK, BRAHMS, DINICU, IVANOVICI I STRAUSS (I i II).** Orquestra Simfònica Johan Strauss de Budapest. Dir.: Istvan Bogar.

23.00 NOCTURN
 Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 3 DE GENER DE 1998

07.00 L'OBERTURA
 Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA PER A COBLA CAMP: "Canigó", música per el muntatge coreogràfic de l'Esbart Dansaire de Rubí. Manel Camp, piano. Quartet de corda del Teatre Lliure. Santi Molas i Ferran Armengol, percussió. Coral Sant Jordi. Cobla La Principal del Llobregat. Dir.: Manel Camp. (48m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.05 PENTAGRAMA
 Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT
 Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.10 EL DIA DE L'OIENT
 Continuació del programa.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 L'ÀUDIOVISUAL
 Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 GRANS OBRES
BRITTEN: El Príncep de les Pagues, ballet op. 57. Orquestra de la Royal Opera House, Covent Garden. Dir.: Benjamin Britten. (99m).

23.30 NOCTURN
 Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 4 DE GENER DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA RELIGIOSA
SALIERI: Magnificat en Do M. Cor de Nois de St. Florian. Orquestra Simfònica de Leonding. Dir.: Uwe Christian Harrer. (6m). **RHEINBERGER:** Der Stern von Bethlehem (L'Estel de Betlem), cantata de Nadal op. 164. Rita Streich. Dietrich Fischer-Dieskau. Cor de la Ràdio de Baviera. Orquestra Simfònica Graunke. Dir.: Robert Heger. (48m). **L. MOZART:** Missa solemnis en Do M. Arleen Augér. Gabriele Schreckenbach. Horst Laubenthal. Barry McDaniel. Helmut Mebert. Martin-Ulrich Senn. Arno Lange. Wolfgang Meyer. Cor de la Catedral de St. Hedwigs. Domkapelle Berlin. Dir.: Roland Bader. (52m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 AGENDA MUSICAL

12.35 APERITIU MUSICAL

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.08 "A LA MANERA DE..."
 Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.10 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA
BRITTEN: Albert Herring, òpera còmica en tres actes. Christopher Gillett. Josephine Barstow. Felicity Palmer. Robert Lloyd. Northern Sinfonia. Dir.: Stuart Bedford. (141m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.10 SELECCIÓ DE JAZZ
 Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.10 AGENDA MUSICAL

22.15 LA MÚSICA A DEBAT
 Programa a l'entorn de temes musicals d'interès, realitzat amb la col·laboració del Consell Català de la Música.

23.30 NOCTURN
 Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

Freqüències de Catalunya Música per comarques (FM). Baix Ebre, Montsià i Ribera d'Ebre: 102.5. Terra Alta: 97.3. Priorat: 92.2. Alt Camp, Baix Camp, Baix Penedès, Conca de Barberà i Tarragonès: 105.4. Baix Penedès: 105.9. Garrigues, Noguera, Pla d'Urgell, Segarra, Segrià i Urgell: 91.9. Garraf: 91.9. Alt Penedès, Anoia, Bages i Berguedà: 102.4. Baix Llobregat, Barcelonès, Vallès Occidental i Vallès Oriental: 101.5. Maresme: 96.4/101.5. Osona: 100.5. Solsonès: 89.7. Gironès i Pla de l'Estany: 96.7. La Selva: 96.7/88.7. Baix Empordà: 87.8/96.7. Alt Empordà i Rosselló: 90.8/87.6/93.7/96.7. Garrotxa: 97.1. Ripollès: 100.5/105.8. Cerdanya: 88.4. Alt Urgell: 88.6. Pallars Jussà i Pallars Sobirà: 88.6. Val d'Aran: 92.8/101.2.

BARCELONA (BARCELONÈS)

10 DESEMBRE	19,30 h	Saló del Tinell	Recital joves guanyadors dels concursos Plácido Domingo i Julián Gayarre. (Festival piano i bel canto).
12 DESEMBRE	21 h	Palau	The King's Consort. Dir.: Robert King. Gabrielli, Guami, Finetti. (Euroconcert).
	21 h	Auditori Winterthur	Eric Heidsieck, piano. Integral de les <i>Sonates</i> de Beethoven. (Festival piano i bel canto).
13 DESEMBRE	19 h	Palau	OBC. Gil Shaham, violí. Dir.: Lawrence Foster. Casablanca, Sibelius, Schubert.
	22 h	Palau	Katia Ricciarelli, soprano. Vincenzo Scalera, piano. (Festival piano i bel canto).
14 DESEMBRE	19 h	Palau	Orquestra Simfònica del Vallès. Dir.: Salvador Brotons. Festival de valsos i danses.
15 DESEMBRE	21 h	Palau	Bachakademie Stuttgart. Lynne Dawson, soprano. James Taylor, tenor. Guido Jentens, baix. Dir.: Helmut Rilling. <i>Missa en Si menor</i> , BWV 232, de Bach. (Palau 100).
17 DESEMBRE	21 h	Palau	<i>El Messies</i> de Händel. (Fundació "la Caixa").
19 DESEMBRE	21 h	Palau	OBC. Coral Sant Jordi. Anna Cors, soprano. Marisa Martins, mezzosoprano. Joan Cabero, tenor. Markus Voltert, baríton. Dir.: Lawrence Foster. Corelli, Mozart, Txaikovski.
	21 h	L'Aliança del Poblenou	<i>Madama Butterfly</i> , de Puccini. (Opera de Barcelona).
20 DESEMBRE	22 h	Palau	Jean-Pierre Rampal, flauta. Claudi Arimany, flauta. Daniele Roi, piano. (Festival piano i bel canto).
21 DESEMBRE	18 h	Palau	Coral Sant Jordi. Dir.: Xavier Sans. Concert de Nadal.
22 DESEMBRE	21 h	Palau	Cor de Nens Cantors de Praga, Radost. (Palau 100).
26 DESEMBRE	19 h	Palau	Orfeó Català (patrocinat per Fundació Caixa Penedès). Cor Jove de l'Orfeó Català (patrocinat per Fundació Coca-Cola España). Cors Infantils de l'Orfeó Català. Dir.: Jordi Casas Bayer. Tradicional Concert de Sant Esteve.

LA BISBAL DEL PENEDES (BAIX PENEDES)

7 DESEMBRE	18,30 h	Església Sta. Maria	Camerata de Sitges. Cor Juvenil Antistiana. Arnau Farré, orgue. Bach, Dvorák, Cererols.
-------------------	----------------	---------------------	---

GIRONA (GIRONÈS)

5 DESEMBRE	20 h	Auditori Viader	Arnau Tomàs, violoncel. Bach, Kodály, Sardà, Cassadó. (Xarxa de Música Clàssica a Catalunya).
-------------------	-------------	-----------------	---

L'HOSPITALET DE LLOBREGAT (BARCELONÈS)

18 DESEMBRE	20 h	Auditori Barradas	Gala lírica de Nadal.
--------------------	-------------	-------------------	-----------------------

PARETS DEL VALLÈS (VALLÈS ORIENTAL)

28 DESEMBRE	18,30 h	Can Rajoler	Polifònica de Puig-reig. Mònica Green. Espirituals negres.
--------------------	----------------	-------------	--

EL PRAT DE LLOBREGAT (BAIX LLOBREGAT)

20 DESEMBRE	21,30 h	Teatre Monumental	Cor Jove de l'Orfeó Català (patrocinat per Fundació Coca-Cola España). Dir.: Conxita García.
--------------------	----------------	-------------------	--

REUS (BAIX CAMP)

12 DESEMBRE	22 h	Teatre Fortuny	Coral Càrmina. David Malet, piano. Dir.: Montserrat Ríos. Kodály, Britten, Biebl, Messiaen, Nystedt, Händel, Casals.
--------------------	-------------	----------------	--

SABADELL (VALLÈS OCCIDENTAL)

12 DESEMBRE	21,30 h	La Faràndula	Recital Jaume Aragall.
19 DESEMBRE	21,30 h	La Faràndula	Orquestra Simfònica del Vallès. Cors de Lleida. Solistes vocals. Dir.: Salvador Brotons. Händel, J. Lamote de Grignon. Concert de Nadal.

SANT PERE DE RIBES (GARRAF)

21 DESEMBRE	19 h	Casal	Olvido Lanza, violí. Pere Bardagí, violí. Laclair, Haydn, Bartók, Lemos, Fernández. (Xarxa de Música Clàssica a Catalunya).
--------------------	-------------	-------	---

SÚRIA (BAGES)

21 DESEMBRE	12,15 h	Teatre Foment	Jordi Camell, piano. Barber, Granados, Mussorgski. (Xarxa de Música Clàssica a Catalunya).
--------------------	----------------	---------------	--

VIC (OSONA)

14 DESEMBRE	19 h	Museu de la Pell	Olvido Lanza, violí. Pere Bardagí, violí. Leclair, Haydn, Bartók, Lemos, Fernández. (Xarxa de Música Clàssica a Catalunya).
28 DESEMBRE	19 h	Museu de la Pell	Duo de flauta i guitarra Gascón-Coll. De Visée, Marais, Telemann, Stanley, Kapsberger, Zárata, Amargós, Coll, González, Piazzolla. (Xarxa de Música Clàssica a Catalunya).

Palau

FOTO: A. BURGUES

Josep Sancho, guanyador ex-aequo del Premi El Primer Palau

Entre el fagot i el piano

El Primer Palau. Orquestra del Reial Cercle Artístic. Salvador Sanchís, fagot; Blai Soler, violí, i Emili Blasco, piano. Alfons Reverté Casas, direcció. W. A. Mozart. Palau de la Música Catalana. 1 d'octubre de 1997.

per F.T.-B.

Certament, facilitar als nostres joves artistes el seu primer recital al Palau és una de les iniciatives més felices que s'han establert, ja que significa una veritable prova de foc per a qui l'afronta, alhora que li suposa una experiència molt profitosa per al seu futur. Per aquesta raó i tenint en compte la quantitat de joves músics que estan revelant un brillant nivell —ja sigui com a solistes o bé integrats en conjunts— demanaria que el cicle s'ampliés més enllà dels quatre concerts que ha tingut aquesta segona edició. Igualment, fóra convenient que aquests debutants, i especialment els qui han destacat per la seva qualitat interpretativa, tinguessin en un futur no llunyà altres avinenteses de sovintejar les seves actuacions en l'hemicle del Palau.

Des del nivell que va posar de manifest l'Orquestra del Reial Cercle

Artístic, dirigida amb gest clar i precís per Alfons Reverté Casas, fins al rigor de les versions que ens van oferir Salvador Sanchís, Blai Soler i Emili Blasco, va fer que la vetllada dedicada a Mozart fos seguit amb veritable interès pel públic bastant nombrós.

Així, diríem que les obres mozartianes van tenir uns intèrprets de mèrit, ja que Salvador Sanchís, ben recolzat pel conjunt orquestral, va oferir una lectura ben puntuada i no exempta de brillantesa del *Concert per a fagot i orquestra*, K. 1991, mentre que el violinista Blai Soler va posar de manifest la calidesa de la seva sonoritat en la seva severa versió del *Concert per a violí*, K. 219. Finalment, en el *Concert per a piano*, K. 271, "Jeunehomme", el pianista Emili Blasco va revelar la qualitat expressiva del seu virtuosisme d'inquestionable seguretat i dinamisme.

Convincent I Solisti Veneti

Ibercamera. I Solisti Veneti. Dir.: Claudio Scimone. Vivaldi, B. Marcello, Tartini, Paganini. Palau de la Música Catalana. 20 d'octubre de 1997.

per X.C.-D.

Cinquena trobada propiciada per Ibercamera amb I Solisti Veneti, orquestra fundada ara fa quaranta anys per Claudio Scimone i tot un referent —per qualitat i oportunitat— en les discoteques en les quals introduïa una pruja musicològica que les formacions concurrents en aquells moments (els Musici, els Pallard...) mai no van cultivar. Han estès el repertori a Mozart, Beethoven i Rossini i nombrosos compositors actuals han escrit per a ells, com és el cas de Malipiero, Busotti, Donatoni, Constant, C. Halffter o De Pablo. La nòmina d'artistes amb qui han treballat és realment aclaparadora.

El seu pater, Claudio Scimone, és també director de l'Orquestra Gulbenkian i passarà als annals tant com a musicòleg activíssim i exegeta de partitures com també com el gran director que és.

En concert, la seva tasca és la d'un animador. Procura en tot moment crear tensió per la via del *tempo* i el contrast dinàmic. Va fer encara més amena la música veneciana del segle XVIII fardada amb unes variacions de Paganini i, com sempre, va donar la sensació que considera la música barroca italiana com un magma de sonoritats que cal destriar.

El grup convenç pel seu dinamisme, l'excel·lent qualitat sonora (quins instruments!) i la categoria dels primers faristols quan actuen de solistes: violins, violoncel, mandolines i fagot per als concerts de Vivaldi; oboè per a l'arxiconegut de Benedetto Marcello i trompa per al *Sant'Antonio* de Tartini, de qui Scimone és un apòstol. En disposar el contrabaix en posició central i l'orquestra en disposició simètrica, juga a bastament amb els efectes estereofònics que feien les delícies a l'època.

Bon mirall al planter

Juventuts Musicals de Barcelona. Cicle Joves & Clàssica. Raimon Garriga, Katia Michel i Joaquín Romano, piano. Cals del Metge. 4, 11 i 16 d'octubre de 1997.

per X.C.-D.

Com a introducció voldria citar unes línies del president de JMB que figuren al programa general. Diu Joan Millà que s'ha trencat la inèrcia que feia que les noves generacions d'intèrprets presentsin un nivell baix de qualitat i que cal ampliar la base com s'ha fet en l'esport i la ciència per tal que hi hagin més probabilitats que surtingent altament preparada. I, certament, un alt grau de qualitat és perceptible en els recitals escoltats el passat mes d'octubre.

Raimon Garriga és un artista extrovertit i dels que vol fer disfrutar sense encaparraments ni purismes. No complica innecessàriament el discurs i perd en delicadesa el que guanya en tensió. Quan en faci la síntesi i temperi una mica la seva fogositat, mera qüestió de temps i de tast d'escenari, serà un pianista complet. Ara ja és un dels joves valors amb més potencial. Em va interessar especialment l'exaltació del seu *Scherzo op. 4* de Brahms i la complexitat del seu Chopin en relació amb la cantabilitat aplicada al Beethoven de la *Sonata op. 31* núm. 1.

Una òptima impressió em va causar Joaquín Romano, que va delectar amb un Mozart suprem i interessar amb la *Sonata op. 109* de Beethoven que ell sembla interrogar amb un final que invocava el silenci, part essencial de la música. Fa un ús encertadíssim de les ressonàncies i admiro en ell la claredat en l'exposició de les idees i el control que exerceix sobre l'equilibri del discurs, cosa que la *Sonata núm. 2* de Schumann agraeix amb escreix.

Katia Michel va omplir la sala de gom a gom i va deixar tothom astorat per la seva maduresa i l'altíssim grau de preparació tècnica. Té setze anys i va representar l'Estat espanyol l'any passat davant de la Federació Europea. Ha guanyat tots els concursos a què s'ha presentat i afronta un futur sense límits. Magistral. Al seu Beethoven, només li manca allò que el temps proporciona, però la manera de tocar la *Partita núm. 1* de Bach i peces de Mendelssohn i Granados l'assenyalen com una artista d'abast internacional. Un recital per al record i un nom que s'ha de fixar des d'ara mateix.

No-res, el plany creatiu de Lleonard Balada

Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya i Coro Nacional de España (director: Rainer Steubing-Negenborn). Mingo Rafols, narrador, i Jennifer Ringo, soprano. Direcció: Lawrence Foster. *No-res* de Lleonard Balada i *Egmont*, op. 84 de Ludwig van Beethoven. Palau de la Música Catalana. 19 d'octubre de 1997.

FOTO: A. BURGUES

Rafols, Foster i Ringo

per F.T.-B.

Sha de reconèixer que Lawrence Foster té una qualitat especial per oferir unes suggestives i fins i tot espectaculars versions de les obres pertanyents al repertori simfonicovocal i així ho va confirmar una altra vegada amb l'estrena de *No-res*, la simfonia tràgica de Lleonard Balada, i en l'audició integral d'*Egmont*, op. 84 de Beethoven.

És ben cert que la mort de la mare és un fet ben colpidor i que d'alguna manera significa, més enllà de tot l'afecte sentimental, perdre una part ben vital de l'existència, ja que, en definitiva, aquesta mort és quedar-se mancat de qui va donar-te precisament la vida. Veritablement i al marge de tota creença religiosa, en

aquesta situació la mort solament pots considerarla com una força destructora i com l'enemic amb el qual no hi ha treva possible i contra el qual ens revelarem amb tota la nostra força.

Així ho vam poder copsar en les paraules que, precedint la interpretació, va pronunciar el mateix Balada, que prefereix considerar l'obra com una tragifonia. Està concebuda per a narrador, cor, orquestra i sons electroacústics i és un crit de protesta davant la mort de la seva mare, esdevinguda el 1971 a causa d'una cruel malaltia. L'obra, escrita el 1975, va obtenir el Premi Ciutat de Barcelona, però amb tot fins ara no s'havia interpretat mai. Coneixent la interessant trajectòria creativa de Balada, podem considerar aquest dramàtic fris simfònic com un dels seus

millors treballs, ja sigui per la seva riquesa de colors i diversitat de manifestacions sonores, com per la força tràgica que dimana de la seva música. La complexitat del text, escrit en diverses llengües pel poeta Jean Paris, l'heterogeneïtat del conjunt vocalsinfònic és tractat amb veritable mestratge per Balada per assolir el necessari caràcter tràgic del contingut de l'obra.

La dicció clara i apassionada de Mingo Rafols, el Coro Nacional de España (magníficament preparat per Rainer Steubing-Negenborn) i l'eficaç labor de l'orquestra barcelonina, responen puntualment a les indicacions de Foster, van contribuir decisivament a l'èxit de la música de Balada.

De la visió de la mort com un acte cruel i gratuït es va passar al concepte potser més reconfortant de considerar la mort com un símbol de victòria, ja que la mort d'Egmont representa assolir la llibertat col·lectiva. Així ho posa de manifest la tragèdia escrita per J. W. Goethe.

La iniciativa d'oferir l'audició sencera, tant del text de Goethe com de la partitura que Beethoven va compondre per a les representacions en el teatre, és veritablement lloable, ja que, al marge de la qualitat que posseeix l'obertura ben coneguda pels melòmans, hi ha moments ben reeixits en les restants parts musicades per Beethoven, tant en l'aspecte líric, com en el tractament del material temàtic. Veritablement, les dues àries mereixen una major difusió, ja que manifesten una factura lírica de suggestiva volada.

Un cop més Mingo Rafols va palesar la seva dicció clara i expressiva, mentre que la soprano Jennifer Ringo exhibí una bella veu d'àgil emissió vocal i va interpretar les dues àries d'*Egmont* amb càlida emoció.

Musicalitat i vitalisme del Quartet Casals

Associació Franz Schubert. Quartet Casals (Vera Martínez Mehner i Abel Tomàs, violins; Andoni Mercero, viola, i Arnau Tomàs, violoncel) i Josep Ramon Sancho, clarinet. Mendelssohn, Mozart, Schubert i Brahms. Auditori Wintertur-Lilla Diagonal. 27 d'octubre de 1997.

per F. T.-B.

Certament, un quartet de corda no es forma en pocs dies, sinó que necessita un temps de treball i maduració tant a nivell individual com de conjunt per assolir aquella unitat expressiva tan peculiar del quartet de corda, en què disciplina de grup i personalitat individual han de conjugar-se en un tot sense fissures. Potser sent conscients d'aquestes condicions hem de saludar amb goig i veritable esperança l'actuació del Quartet Casals, format per quatre autèntics artistes que han assolit ja aquella vitalitat i espontaneïtat pròpia de les agrupacions que porten anys treballant junts.

Deiem en un altre comentari que actualment tenim unes generacions de joves músics que treballen amb rigor i exigència i és ben cert que el Quartet Casals n'és un dels màxims exponents, com també ho és Josep Ramon Sancho, clarinetista que va actuar al seu costat per interpretar el *Quintet per a clarinet i cordes*, en *La major*, K. 581 de Mozart en una versió brillant i especialment suggestiva per l'apassionament que van posar en el seu discurs els cinc joves músics. I no va minvar el nivell comunicatiu en les lectures de l'introvertit *Quartet núm. 8* de Shostakòvitx, ni en l'impressionant dramatismes dels *Quartetsatz en Do menor*, D. 703 de Franz Schubert, o en els interessants *Caprici i fuga* de Mendelssohn. En aquestes partitures els quatre membres del Casals van demostrar una total i absoluta compenetració tant a desenvolupar la trama de les obres, com en la gradació dels matisos i a conferir caràcter a les frases.

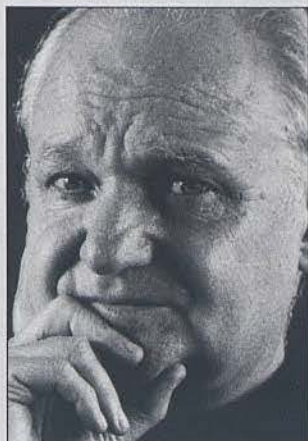
D'alguna manera, amb Josep Ramon Sancho, clarinetista, i els components del Quartet Casals -Vera Martínez, Andoni Mercero i els germans Tomàs-, s'hi entreveu un futur ben esperançador per a la nostra música.

Cervelló i Torrent, units en una estrena

Cicle de Concerts Simfònics. Orquestra Simfònica del Vallès. Jaume Torrent, guitarra. Dir.: Salvador Brotons, Borgunyó, Serra, Cervelló, Dvorák. Teatre La Faràndula de Sabadell. 3 d'octubre de 1997.

Jaume Torrent

Jordi Cervelló

per J.M.B.

L'Orquestra Simfònica del Vallès estrenava temporada amb dos esdeveniments importants. Per una banda, sota la batuta del seu nou director, Salvador Brotons —que ja havia treballat sovint amb l'orquestra—, i per altra banda amb una estrena absoluta: *La sisenà nit, concerto-fantasia per a guitarra i orquestra* de Jordi Cervelló.

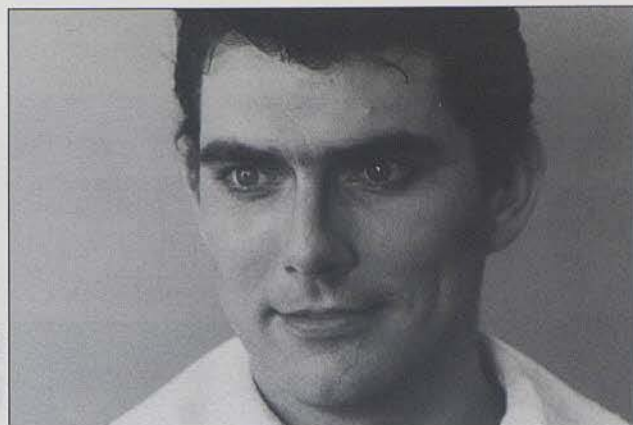
La peça de Cervelló estava dedicada a qui la va estrenar, el guitarrista Jaume Torrent, i tots dos la confegiren amb la noble intenció d'ampliar el repertori de concerts per a guitarra i orquestra, que si bé és reduït, uns trenta i tants, encara ho és més quan sovint només es programen els de Rodrigo o de Castelnuovo-Tedesco.

L'obra, tota d'una exquisida textura, tal com ens té acostumats Cervelló, comença amb una atmosfera corprenedora, serena, en què la guitarra desgrana uns arpegis que concreten el clima creat. Després el discurs es torna complex i aboca finalment a una part melòdica que poua, a l'igual que ho fa Rodrigo, en antigues músiques populars. La de Cervelló, segons que diu

el mateix autor, és una antiga melodia jueva amb dues idees temàtiques que es complementen harmóniosament. Un pensa si no estan a l'origen, també, subconscient a vegades, d'una de les cançons de Mompou sobre textos de Valéry (*Ni vu ni connu*).

Jaume Torrent va estar impecable i la força de la seva pulsació ens va oferir amb molta claredat la veu solista de l'obra. És una llàstima que després de l'esforç fet i de la qualitat de l'obra i dels intèrprets, l'Orquestra Simfònica del Vallès no l'inclogui en la seva sèrie de Concerts Simfònics al Palau de la Música Catalana, a Barcelona, els dissabtes al matí. És un concert que es mereix ser difós.

Malgrat que això pretén ser la crònica d'una estrena, no podem deixar d'esmentar la brillant prestació de l'OSV en un programa original i poc fressat que ens donà unes magnífiques versions de l'*Empúries* d'Agustí Borgunyó i de *Dues estampes simfòniques* de Joaquim Serra. A la segona part va assolir grans moments expressius en la, per sort, cada vegada més programada *Simfonia en Sol major*, núm. 8, op. 88 d'Antonin Dvorák.

Àngel Òdena

Òdena també canta bé Mozart

Euroconcert. Wiener Kammerphilharmonie. Capella de Música de Sta. Maria del Mar (Dir.: Lluís Vilamajó). Kurt Azeberger i Christian Bauer, tenors. Àngel Òdena, baríton. Dir.: Claudius Trauenfellner. "Música maçònica de Mozart". Palau de la Música Catalana. 27 d'octubre de 1997.

Per X.C.-D.

Mozart va escriure música per a les diverses lògies maçòniques vieneses a què va pertànyer els darrers set anys de la seva vida: obres assequibles compostes amb una evident intenció participativa i que gairebé podríem qualificar de música utilitària. Música reiterativa, en tot cas, i de caire ritualista sense més intenció que servir uns textos plens de simbologia en l'exhortació a l'excel·lència maçònica que la ultrapassaven en importància. Completarien una integral *La flauta màgica*, *Bastien und Bastienne*, *An die Freude*, *Thamos, rei d'Egipte*, el *Quartet de les dissonàncies* i certs *Adagio* i *Rondos*. Les cantates escoltades al Palau mostren una música de serenor instal·lada humilment en la ciclicitat i la recurrència. Bellíssima i complementada a tall de farciment per la *Simfonia* núm. 29.

Conjuntaven forces per a Euroconcert la Wiener Kammerphilharmonie i l'estupenda i activa Capella de Música de Sta. Maria del Mar que dirigeix Lluís Vilamajó. L'orquestra, que intervenia en la meitat del programa, no passa de ser un bon conjunt *amateur*

que va anar de menys a més i el director demostrava més fe que no categoria a nivell internacional. La *Maurerische Trauermusik*, que és la peça més coneguda, va sonar amb un punt d'efectisme que els seus plantejaments rebutgen. El cor masculí de la Capella va cantar amb entusiasme i una reeixida texturació de les veus.

Entre els solistes, destaca Azeberger, un tenor prestigiós que es va expressar amb massa èmfasi i exhibició de facultats. El seu col·lega Bauer, molt més jove, inexpert, però amb un timbre vocal precís, va acusar els efectes d'un refredat i va haver de cancel·lar una cantata amb *pianoforte* per defalliment vocal.

Magnífica la contribució del baríton tarragoní Àngel Òdena en la peça més ambiciosa del programa, la *Cantata K.623* que Mozart datava vint dies abans de morir i que és probablement la seva darrera composició acabada. Òdena té una veu rica i flexible i una actitud de protagonista que per força li assegurin un lloc preponderant en el nou Liceu. La seva professionalitat és suficient garantia per confiar en ell.

Acostant-se a la contemporaneïtat

1r Cicle de Música XXI de Joventuts Musicals de Barcelona. Pilar López Carrasco, piano. Schönberg, Berg, Guinjoan, Charles i Messiaen. Orquestra de Cambra Catalana. Jordi Codina, guitarra. Montserrat Torruella, soprano. Direcció: Joan Pàmies. Cano, Homs, Brotons i Falla. Centre de Cultura Contemporània de Barcelona. 25 i 26 d'octubre de 1997.

FOTO: ARXIU

per F. T.-B.

Mantenint els seus objectius de donar suport als joves intèrprets, la delegació barcelonina de Joventuts Musicals ha començat amb força les activitats programades per a aquest curs.

Des de mitjan setembre fins a finals d'octubre s'han celebrat al Centre de Cultura Contemporània de Barcelona set concerts que, integrats en el cicle Música XXI, han estat dedicats a les obres dels principals compositors del nostre segle, com també a la dels nostres creadors actuals. Per altra banda, des del 3 d'octubre fins al 20 de desembre al Casal del Metge s'està desenvolupant una altra tanda que amb el nom ben explícit de Joves i Clàssica consta de vint-i-dos recitals: 12 concerts de piano i 10 de música de cambra.

Aquest comentari se centra en dues sessions del cicle Música XXI. És ben cert que ha d'assenyalar-se molt especialment el recital que va oferir la pianista manresana Pilar López Carrasco. La força, la tensió i la pulcri-

tud amb la qual va interpretar la *Suite op. 25* d'Arnold Schönberg, obra veritablement difícil i complexa, va posar de manifest ja des del primer moment la seva extraordinària musicalitat. Veritablement, Pilar López Carrasco va captar l'atenció del públic durant tota la seva actuació amb una expressió vehement i amb un pianisme de primer ordre en què colors, matisos, formulacions rítmiques i inflexions líriques s'ajustaven puntualment a la intencionalitat i al contingut de la partitura. Podem dir que el seu Schönberg és definitiu, com també ho és la seva lectura de la música de Messiaen —quatre peces de *Régards sur l'Enfant Jésus*—, amb la qual va posar punt final al concert. Tanmateix, entre aquestes dues obres Pilar López Carrasco va oferir una personal versió de la *Sonata* d'Alban Berg, va manifestar *duende* en *Jondo*, magnífic exponent de la música sempre suggestiva de Joan Guinjoan, i atorgà atractiu joc contrastant a les interessants *Seqüències* d'Agustí Charles.

Com a concert de clausura de Música XXI, l'Orquestra de Cambra Cata-

lana, que dirigeix Joan Pàmies, va oferir un programa d'espectre estètic ben variat. Amb aquesta actuació l'orquestra iniciava la seva tongada particular d'actuacions al Centre de Cultura Contemporània.

El concert va començar amb el *Quinteto hedonista* de Francisco Cano, obra d'intenció imprecisa i bastant monòtona quant a contrastos. A continuació s'ofereix en primícia a Espanya *L'absència per a guitarra i corda*, una de les darreres partitures de Joaquim Homs, música curulla de matisos i inflexions que manifesta el mestratge del compositor per diversificar el discurs i crear contraposicions suggestives en el joc tímbric. Amb càlida emoció, el guitarrista Jordi Codina va expressar el caràcter intimista dels pentagrames d'aquesta obra concertant, en la qual el director Joan Pàmies i el seu conjunt van puntuar amb notables encerts l'ambient nostàlgic de la composició. Igualment, *Undecaso*, amb la música espectacular i atractiva per la seva força rítmica de Salvador Brotons, va merèixer una interpretació de considerable nivell i va ésser aplaudida pel públic assistent. Com a peça final del concert s'ofereix *El amor brujo* en la versió cambrística realitzada el 1915 pel mateix Falla, en la qual la mezzosoprano Montserrat Torruella va impressionar l'auditori per la bellesa de la seva veu i per l'expressió poètica que imprimí al seu cant. Per la seva banda, l'Orquestra de Cambra Catalana, dirigida amb precisió per Joan Pàmies, va assolir remarcables resultats tant en l'equilibri instrumental com en atorgar brillanteses a la música de Falla, la qual en la transposició cambrística manté igualment la seva qualitat poètica i el seu poder racial de seducció.

Engrescadora realitat

Oriol Bordas Big Band & Frank Wess. L'Espai. 1 de novembre de 1997.

per ALBERT SUÑÉ

L'Oriol es dedica ara a la bateria. Bé, fa una pila d'anys que s'hi dedica. Però sembla que hagi deixat de banda el vibràfon per tal de poder dirigir una banda. I, naturalment, hi haurà sempre més garanties de poder fer anar —i catapultar— l'orquestra assegut davant dels tambors que no pas colpejant el teclat.

La veritat és que l'Oriol se n'ha sortit. Perquè el grup de quatre trompetes, quatre trombons, cinc saxos, piano, contrabaix, bateria i cantant, demostra en aquesta primera singladura, una maduresa, un *savoir faire* i una riquesa cromàtica admirables. Si a això, hi afegim que la banda no palesa fugides de to, que actua com un bloc compacte i que té uns solistes prou equilibrats, podem dir que ens trobem davant d'una engrescadora realitat.

Ara bé, en Bordas és un gat dels frares del jazz i com que, a més, és un músic sensible i cultivat, decidí que calia que algú l'ajudés i l'orientés convenientment. Perquè malgrat que l'Oriol sabia què volia dir tenir una orquestra a les seves ordres, sempre seria d'agrair rebre el suport i els consells d'un veterà. Si era possible, nord-americà.

I per això el bateria compa-reguè a l'Espai amb un home de color sota el braç. Un home a qui ningú pot tossir a l'hora de fer anar el saxo tenor i la flauta travessera. Un home que respon al nom de Frank Wess i que fou una de les peces bàsiques, essencials, de l'orquestra de Count Basie. Tenint present, a més, que Wess és un excel·lent arranjador i compositor. I que, evidentment, de bandes, en sap un niu.

No és gens estrany, doncs, que la secció de saxos de l'orquestra de l'Oriol sonés com la del mestre Basie. Que gairebé tots els temes que es van tocar fossin estàndards, bàsicament de la banda del Comte. I que hi hagués *swing* com per parlar un tren. L'orquestra, quan solucionà algunes petites deficiències, posseirà una classe indiscutible i farà picar de mans fins i tot les marmotes.

Acabem dient que Wess va estar imperial i que Bordas, que sap mantenir perfectament el *tempo*, hauria de polir la seva manera d'interpretar, encara un xic barroera.

Les commemoracions d'aniversaris assenyalats tenen la virtut de revifar la consideració de personatges i fets històrics. Això permet, alhora, obrir noves perspectives sobre aquests, albirar també nous horitzons i encetar nous debats que ajudin a confirmar velles tesis, a apuntar-ne d'altres i, en definitiva, a enriquir la seva imatge i a fer-la més exacta a la història.

El cas del compositor bergamesc Gaetano Donizetti no s'escapa d'aquestes constants, atès que la seva figura, tan universalment estimada en els cercles lírics, no resta exempta de "llums i ombres" que en més d'una ocasió han obert dubtes sobre la intrínseca vàlua de la seva aportació a la música universal i de forma específica al gènere operístic.

Donizetti ha patit el que ens atrevíem a anomenar "greu malaltia" de l'èxit i de l'estima tan generalitzada que en conjunt mereix la seva obra. I hem emprat una expressió deliberadament impactant, atès que aquest és un fet que ha determinat força la seva imatge com a gran creador. El fet que òperes com *L'elisir d'amore*, *Lucia di Lammermoor* i *Don Pasquale* especialment gaudeixin d'una estima tan acusada, sembla que hagi hagut de

comportar subsidiàriament la sospita sobre el seu valor.

En aquesta tessitura, el Tema que li dediquem en aquest número té, com a finalitat principal, situar l'abast exacte de la seva obra, al marge de prejudicis, tòpics i rutines gastades que la seva figura ha anat congriant al llarg de gairebé un segle i mig —que es complirà l'any vinent— de la seva mort.

Així, en un primer article se situa l'autor en el context històric en el qual va

generar-se la seva producció; context històric que, també, va marcar unes empremtes específiques que inevitablement van influir en aquest compositor. Aquesta òptica, tan menystinguda, obre així un nou camp de visió

que creiem que resulta molt enriquidor.

El segon article se centra d'una manera concreta en l'anàlisi de la que va ser l'aportació més important a la història de la lírica: el tractament vocal. Aquest és un aspecte del qual s'ha parlat més que no s'ha reflexionat de forma atenta i autoritzada. I per això és més necessari fer-hi front des de l'objectivitat empírica; no des d'un subjectivisme, sovint abrindat i perifèric, que ha dominat massa sovint a l'hora de considerar allò més substancial de l'aportació donizettiana.

Redescobrir Donizetti

Donizetti i l'època

Per RAMON PLA i ARXÉ

Quan Donizetti estrenà –el 14 de novembre de 1818– la seva primera òpera, *Enrico di Borgogna*, al Teatro San Luca de Venècia, la ciutat era austríaca. Ho havia decidit el Congrés de Viena (1814-1815), que havia restaurat el poder i els privilegis de les monarquies absolutes després de la derrota de Napoleó, i que com a conseqüència havia reestructurat –fronteres i monarques– els estats italians. A les convulsions revolucionàries seguia, ara, una restauració del vell ordre.

Però aquesta era una disciplina imposada. Tot-hom sabia que sota aquella rígida capa d'estabilitat política, s'hi pretenia ofegar –amb la col·laboració de la Santa Aliança– una realitat social i una sensibilitat col·lectiva –liberals, nacionalistes, romàntics i carbonaris– en ebullició. Els governs vencedors podien creure que tot tornava a ser com abans de la Revolució Francesa, però el gran canvi consistia en el fet que el que abans –rei, nobles i privilegis– semblava formar part de la naturalesa de les coses, ara –vist que els reis podien morir a les guillotines i que les masses tenien veu i vot en la marxa de la història–, ara, tot això havia passat a ser una circumstància històrica. Modificable.

Aquella pèrdua de valors absoluts –universals i eterns– afectà també les arts. El vell classicisme que afirmava un art universal i etern basat en criteris de veritat i en cànons racionals s'esfondrava simultàniament amb la fi de l'Antic Règim. Les arts ja no pretenien expressar els universals de la naturalesa humana, sinó els singulars de la naturalesa històrica –evolutiva– de l'home. Més encara, justament l'evolució –la novetat i el canvi– passà a ser una garantia de qualitat, perquè, per a un romàntic, el que el artista volia dir –fill del seu geni personal i, per tant, també de la seva època– era nou. Ni en la mimesi –el fons– ni en la retòrica –la forma–, s'hi podien trobar els instruments adequats per expressar-ho. Els gèneres rígids, les normes de la versificació, la versemblança, la lògica del discurs, l'exemplaritat moral, les regles dramàtiques, la unitat harmònica del conjunt, o els recursos retòrics deixen de ser garanties immutables del bon art per ser vistos com a dogals de la inspiració i del geni. I, paral·lelament, la llibertat mètrica, el contrast violent de contraris, la fantasia, el somni, la follia o el fragmentarisme passen a ser el símptoma d'un art poderós i lliure. Com si la irracionalitat fragmentària d'un sanglot expressés més intensament el dolor que un completísim, rigorós i convincent discurs elegíac. Perquè més que no pas dir nítidament el que es vol significar, l'art romàntic creu sovint –Hegel– que només pot fer-se per-

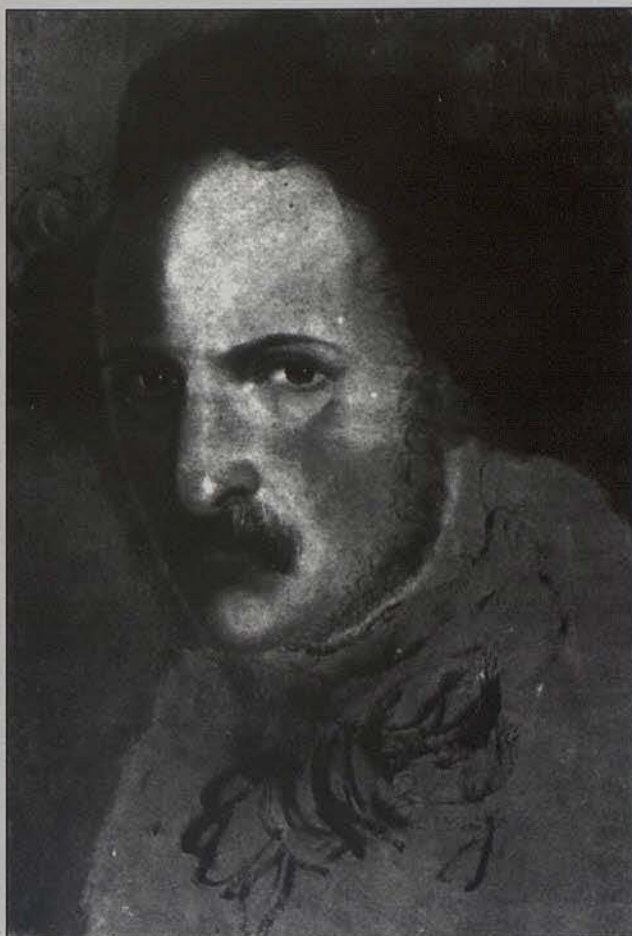
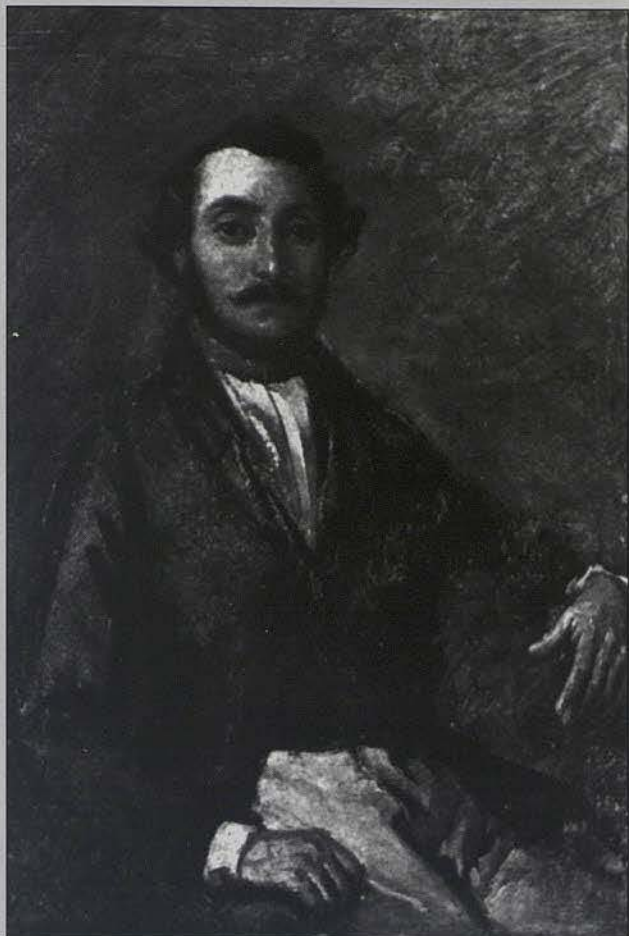
ceptible en la imprecisió d'aquelles formes que en són –fragmentàriament– el símptoma.

Formes, doncs, radicalment noves i lliures. I per això de la mateixa manera que volien llibertat els ciutadans i els pobles, la volien també els artistes per expressar, aquests, la intensitat del que volien dir. Així ho afirmava Larra: "*Llibertat en literatura com en les arts, com en la indústria, com en el comerç, com en la consciència: vet aquí la divisa de l'època; vet aquí la nostra.*" Ho haurien signat tots els romàntics.

El context de Donizetti és el romanticisme. Però quan Donizetti escriu la primera òpera, el romanticisme ja ha produït els primers –i els més revolucionaris, per tant– fruits. Abans d'aquell 1818 de l'*Enrico di Borgogna* s'havien publicat molts textos i moltes partitures clau del romanticisme: la revista "Athenäum" (1798-1800) dels Schlegel; el primer *Fidelio* (1805), o l'*Apassionata* (1906) de Beethoven; les *Poesies* (1807) de Wordsworth, la *Sortida del sol enmig de la boira* (1807) de Turner, *La dama del llac* (1810) de Scott, *La peregrinació de Childe Harold* (1812) de Lord Byron, *De l'Allemagne* (1813) de Madame de Staël, *Margari-da a la filosa* (1814) de Schubert o *El dos de maig* (1813) de Goya. I, encara, la *Lettera semiseria di Crisóstomo* de Giovanni Berchet (1816), que marca el primer pronunciament explícit de romanticisme a Itàlia. Donizetti escriu la seva obra en aquest context.

Però això no vol dir –a Itàlia, cap a mitjan segle XIX i en el món de l'òpera– que Donizetti decidís en un moment determinat de la seva vida que, a partir d'aquell moment, militaria de romàntic. Especialment perquè el gruix més important de la seva obra es produeix entre el 1830 i el 1843, quan els recursos que havia posat en circulació el primer romanticisme havien estat perfectament assimilats i s'havien convertit en habituals. L'òpera era, a més, en aquells anys, *entertainment* i responia, per tant, a la voluntat de tenir contractes, d'ocupar el *cartellone* i d'aconseguir audiència: és a dir, a la voluntat d'impressionar. El romanticisme aportava els materials de l'emoció, i Donizetti, que maldava per triomfar, pressionat pels encants i els èxits de Bellini i per la força incontenible del Verdi que despuntava, els utilitzà tots: arguments, formes i valors. Retoritzats.

És a dir, que el que en un moment havia sorgit com un recurs lliure i poderós que trencava les velles fórmules per aconseguir expressar-se, ara era ja només un recurs codificat –i esperat pel públic– que garantia la manufacturació d'una emoció. No

Dos retrats de Gaetano Donizetti

hi havia escàndol ni en la barreja de comicitat i tragèdia, ni en el fet de posar en el centre de l'escena el protagonisme d'un personatge marginat (reines condemnades a mort) o marginal (bandits, revoltats, zíngars, mestissos o visionaris), ni en uns espais (l'Espanya medieval o l'Orient, els castells en ruïnes, els cementiris, els boscos solitaris, o les catedrals) que amplificaven la intensitat i la complexitat del sentiment; ni sorprenien les noves formes musicals ja experimentades (trompes, arpes, aries en què la coloratura s'adequava al paroxisme emocional del personatge, densitat simfònica de l'orquestra, rotunditat dels concertants, protagonisme dels cors) ni en els valors (la prevalença de la passió sobre el raonament, de la llibertat sobre l'ordre, de l'autenticitat sobre la retòrica, de la intimitat sobre la frivolitat, de l'excepció sobre la multitud) de què l'obra es valia per estimular l'emoció. Tot això s'havia convertit en repertori i Donizetti ho utilitzà no per sorprendre, sinó per satisfer les expectatives del públic, que buscava —i trobava— sensacions fortes. I ho aconseguí.

Donizetti, de fet, ha estat associat més a la *Lucia* que al *Don Pasquale* i, per tant, a un tipus d'òpera que es bastia sobre el melodrama romàntic. Josep Pla situava cap al 1843 la consulta d'un burgès de Barcelona al frenòleg Marià Cubí sobre les excitacions emocionals de la seva dona: “*Tinc*

la meua esposa molt nerviosa i trista; se'm torna romàntica. Quan sent música de Donizetti, li cauen els plats a terra i es queda com astorada.” I, Flaubert explica (1857) que Emma Bovary quan veia una representació de *Lucia di Lamermoor*: “...sentia com vibrava tot el seu ésser com si els arquets dels violins es passegessin pels seus nervis (...) esgratinyava amb les ungles el vellut de la llotja (...) i proferí un xisclet agut que es confongué amb la vibració dels darrers acords”. És a dir, emocions romàntiques. Però emocions romàntiques també per a sensibilitats especialment predisposades a l'emoció. Amb tot això vull dir que el romanticisme de Donizetti no era —com ho va ser en Wagner— una novetat, sinó un repertori i un repertori destinat a fer tremolar d'emoció els escots de les platees.

Però en art, els materials —els materials romàntics, aquí— són només la matèria de la creació artística. L'art és el que, amb aquests materials, l'artista és capaç de fer. I el que en féu Donizetti, amb aquests materials, fou sovint art de primera categoria, amb l'excepcionalitat que l'ha fet perviure generacions i generacions fins als nostres dies. La causa no estava en els recursos, sinó en el melodisme i en la concertació d'aquests recursos que aconseguiren generar, si més no, el plaer de sentir-se gronxar per melodies d'una excepcional bellesa.

Donizetti, un músic de la veu

per PAU NADAL

Luciano Pavarotti va dir una vegada que, com a cantant d'òpera, el compositor que més s'estimava era Verdi, però que a la seva veu li agradava més Donizetti. En part, també ho deia ell, perquè semblava que la seva veu havia nascut per cantar òperes d'aquest autor, però també perquè és un compositor que tracta molt bé les veus. Aquest és un tret ben característic de la producció donizettiana, pel qual la part vocal arriba a ser més que important en les seves òperes. Aquesta circumstància ha fet que l'autor no hagi tingut, com hom diu, molt bona premsa entre alguns crítics i musicòlegs, que li han retret el poc interès de la part instrumental, a vegades duta a terme amb no massa cura. Generalment, aquests retrets han vingut d'aquells no gaire interessats pel fet vocal.

També s'ha de dir que Donizetti acostumava a treballar molt ràpid (va morir als cinquanta-un anys i ja havia escrit unes setanta òperes) i no totes li sortien igual de netes. Però en les seves obres millors, la part orquestral pot no tenir un gran relleu, però és prou correcta com per servir de suport digne a una escriptura vocal realment mestri-vola. I aquí convindria, de passada, recordar que aquells compositors que, volgudament o no, tracten la veu humana com si fos qualsevol altre instrument, estan ben equivocats. Donizetti això ho tenia ben clar: coneixia la veu, dominava la tècnica vocal i sabia molt bé tot el partit que en podia treure.

Donizetti, amb Bellini, fou protagonista de l'edat d'or de l'anomenat *belcanto* i hereu, d'alguna manera, de la saviesa vocal de Rossini. Després vindria Verdi, que de veus també en sabia un munt, però que ja estava molt influenciat per la caracterització dels personatges. Finalment, l'anomenat verisme propicià certs estripaments i un *quasi parlando* que poc tenien a veure amb una acurada i ortodoxa escriptura vocal. Tot això amb referència, naturalment, a Itàlia, perquè en altres indrets els camins seguits podien ser ben diferents.

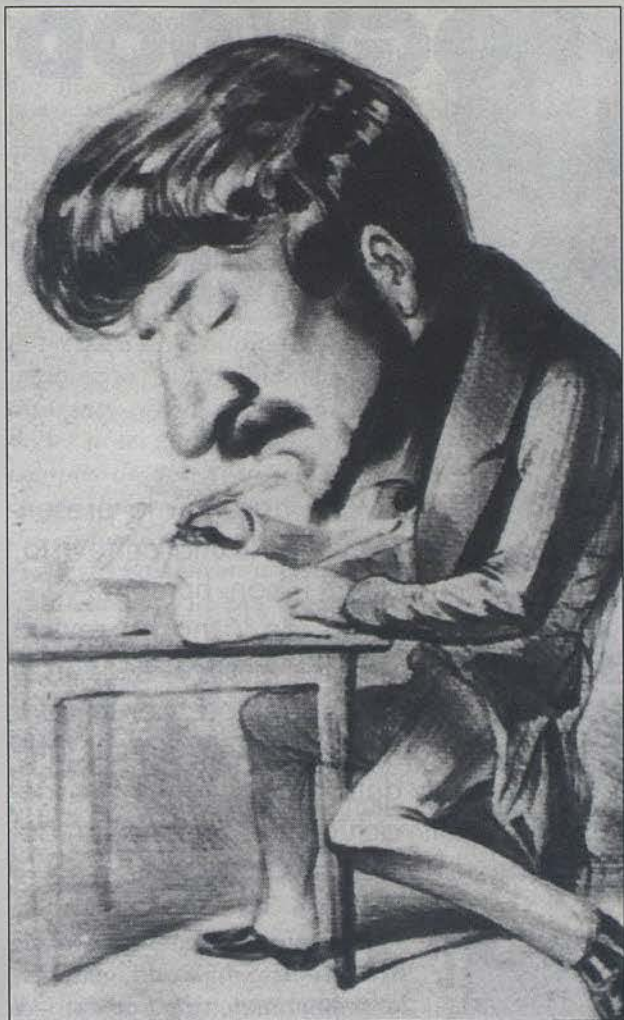
Però tornem a Donizetti i recordem que, durant bastant de temps, la seva figura i gran part de la seva producció restaren arraconades. Només se salvaren *Lucia di Lammermoor* (la seva segona obra mestra), *La Favorita* (una mica a la Meyerbeer i que avui no es representa tant com fa uns anys), *L'elisir d'amore* (deliciosa i amable comè-

Fragment del quadre *Les darreres hores de Maria Estuarda*

dia) i *Don Pasquale* (una altra obra mestra, darrera gran mostra de la tradicional òpera bufa). Però la reposició triomfal d'*Anna Bolena* a la Scala de Milà l'any 1957, amb Maria Callas com a protagonista, demostrà moltes coses, entre les quals que Donizetti no era només l'autor d'espectacles virtuosístics (la follia de *Lucia*!) o de gracies sense substància (els intèrprets dolents de *Pasquale* o *Elisir*!). Allà hi havia molt de suc dramàtic i començà l'anomenada renaixença de Donizetti, que rescatà de l'oblit uns quants títols ben brillants. Ja havien passat aquells temps que alguns han qualificat amb encert com de "sordesa de la cultura musical europea (reformista o proto-romàntica) davant el melodrama italià" i que va fer que tot un Robert Schumann digués després de sentir part de *La Favorita*: "*Només he sentit dos actes. Música de teatre de titelles!*"

Avui hom pot veure amb claredat que Donizetti és com un pont magnífic entre Rossini i Verdi. Més que Bellini, molt personal i els pocs anys de vida del qual no li van permetre grans revolucions. En canvi Donizetti, d'antuvi tenia moltes coses de Rossini, tot i que aviat donà un pas endavant quant al dramatisme de situacions i personatges,

Donizetti component amb les dues mans, segons una caricatura de "Charivari" (1840)

però recordem que encara, amb el seu *Don Pasquale*, volgué retre un homenatge a l'òpera bufa, que era quelcom que pràcticament ja havia desaparegut. I l'avenç d'un Verdi que ja començava a destacar el tenim, entre altres obres donizettianes, en el seu esplèndid *Poliuto*.

En les òperes de Donizetti els reis són, evidentment, sopranos i tenors. I una mica els barítons. Papers importants de baix, n'hi ha pocs i el més destacat és el d'Enric VIII a *Anna Bolena*. La resta són els baixos de línia noble, complement de la resta del repartiment. Hi ha l'excepció dels baixos bufs o de caràcter, amb dos papers molt importants: el Dulcamara de *L'elisir d'amore* i el protagonista de *Don Pasquale* (tots dos papers, de gran llüïment, necessiten bons cantants i bons actors).

Quant a les mezzosopranos hi ha un paper esplèndid en la Leonora de *La Favorita*, però també són interessants, per exemple, la Seymour d'*Anna Bolena*, l'Elisabetta de *Maria Stuarda* o Sara de *Roberto Devereux*, i, en un altre vessant, el Maffio Orsini de *Lucrezia Borgia*. Són mezzos brillants, amb tessitures bastant agudes, la qual cosa ha fet que aquests papers hagin estat també interpretats per sopranos alguna vegada.

Els barítons donizettians han de ser de línia noble i elegant, per poder interpretar de manera adient les corbes melòdiques del belcantisme. Els exemples més importants rauen en *Lucia di Lammermoor*, *Belisario*, *Roberto Devereux*, *La Favorita*, *Caterina Cornaro* o *Poliuto*. De trets més lírics i característics el Belcore de *L'elisir d'amore* i el Malatesta de *Don Pasquale*.

Pel que fa als tenors, són bàsicament tenors lírics, amb una mica de cos i amb facilitat en el registre agut. És una equivocació titllar de tenor lleuger el Nemorino de *L'elisir* o l'Ernesto de *Don Pasquale*. Pràcticament són el mateix que l'Edgardo de *Lucia* o el Fernando de *La Favorita*, almenys pel que fa a l'escriptura vocal. Una altra cosa és el caràcter dels personatges, més lleugers els dos primers i amb moments de més tensió els altres. Però és curiós observar com, llevat d'algun punt molt concret, les àries de Nemorino, Ernesto, Fernando i Edgardo gairebé són intercanviables musicalment. La majoria dels altres tenors donizettians estan en la mateixa línia, però hi ha dues excepcions: el Tonio de *La fille du regiment*, per la peculiaritat d'una escena amb nou dos i el protagonista de *Poliuto*, que s'acosta al tenor dramàtic.

Quant a les sopranos, s'ha de començar per dir que una vegada demostrat que *Lucia* no és un paper de soprano lleugera, hom va veure que aquesta reina autèntica de la producció donizettiana té un bon contingut dramàtic i és per a una soprano coloratura, que pugui cantar amb intenció i tingui una certa facilitat en les agilitats i en el registre agut. Pel caràcter, són molt més lleugers la Marie de *La fille du regiment*, l'Adina de *L'elisir d'amore* o la Norina de *Don Pasquale*, tot i que totes tres també canten pàgines d'un cert lirisme. I així com per a *Lucia* hom va haver de desmuntar una tradició, no va passar el mateix amb les protagonistes d'obres com *Lucrezia Borgia*, *Anna Bolena*, *Maria Stuarda*, *Roberto Devereux*, *Caterina Cornaro* o *Poliuto*, perquè quan hom va poder veure aquestes obres, tothom va estar d'acord que les seves intèrprets havien de ser sopranos coloratures, amb cos i amb un cert dramatisme. Entre les obres més conegudes de Donizetti hi ha un cas aïllat per a les sopranos, el de la protagonista de *Linda di Chamounix*, pel fet que es tracta d'una òpera "semiseriosa", tan lluny de les lleugeres com de les coloratures dramàtiques.

Enguany, en el bicentenari del naixement del compositor, Donizetti, que encara no és estimat per alguns, gaudeix del favor del públic operòfil i la seva representació continua present i ben ferma en un *sancta sanctorum* de la lírica, el vestíbul de la Scala de Milà, al costat de Rossini, Bellini i Verdi, tot formant el gran quartet dels més representatius compositors d'òpera d'Itàlia.

CHRISTOPHER HOGWOOD

Una master class sobre interpretació mozartiana

El passat mes de setembre, durant les festes de la Mercè i en un espai de temps que a molts ens va semblar curt, el director britànic Christopher Hogwood va oferir-nos, al capdavant de l'OBC i diversos solistes reconeguts, una sèrie de quatre concerts dedicats a Mozart. L'èxit de la iniciativa fa desitjable que experiències d'aquesta mena puguin repetir-se sovint, i fer-les extensives a altres compositors, pe-

ríodes històrics... Vam aprofitar la presència de Hogwood per fer-li una entrevista, plena de cordialitat i bon humor. A l'exemplar de setembre de la nostra revista ja vam parlar d'aquest Festival Mozart, i de la biografia de Hogwood, per la qual cosa no ho repetirem. Direm només que es tracta d'un dels millors i més reconeguts intèrprets actuals de la música del compositor salzburguès.

per CARME MARTÍNEZ

Senyor Hogwood: d'entrada, m'agradaria preguntar-li a qui o a què hem d'agrair el plaer de tenir-lo entre nosaltres...

-La proposta va venir de Lawrence Foster. Vam parlar per telèfon, i em va dir que hi havia un espai en el calendari de l'orquestra, uns dies en principi de festa, i que l'orquestra no havia tocat en el passat gaire música del període clàssic, sinó més aviat música romàntica i moderna. Així que li va semblar una bona idea dedicar aquest espai a un Festival Mozart, i em va proposar aquesta sèrie de quatre programes. Per a mi ha estat una aventura una mica diferent d'allò que jo acostumo a fer; normalment, quan dirigeixo un festival, jo prenc la responsabilitat d'inventar i triar-ho tot. Però, en aquest cas, la cosa venia d'una invitació de l'orquestra, de Lawrence Foster. I, sap, tots els músics de l'orquestra estan comentant la sorpresa que és per a ells tocar

FOTO: ASSUMPTA BURGUES

molta música clàssica. És un llenguatge diferent.

-I vostè ha vingut a ensenyar-los els secrets d'aquest llenguatge, a fer una mica de pedagogia, podríem dir. A canviar actituds poc mozartianes...

-Crec que no es tracta tant de canviar actituds, sinó més aviat de clarificar. Perquè crec que, avui dia, la majoria de la gent entén què és la música del perí-

ode clàssic. Entenen que no és Brahms ni Schumann, entenen la importància de l'urtext -el text autèntic, original-, entenen que la producció de Mozart s'inscriu en un període acuradament marcat i que nosaltres hem de respondre a això interpretativament. Així que el que necessiten és algú que els digui, que els proposi un sistema per materialitzar aquesta voluntat. I crec que quan l'orquestra és intel·ligent, ràpida de comprensió, tu pots proposar quelcom en el compàs deu, i un cop entès, ells automàticament ho aplicaran al compàs vint, al trenta..., a la resta del moviment. Així que és un treball didàctic, en aquest sentit, però en realitat es tracta només d'ajudar a la realització material d'una idea que ja hi és, tothom ho pot veure, a la partitura; calia mostrar-los com fer perquè soni com cal. Per exemple, tenim parells de notes -i canta, "tiii-ro, tiii-ro, tiii-ro", exemplificant aquest grafisme musical-. Normalment, el training d'un músic educat en la tradició del

segle XIX fa que interpreti això tutto legato –i ho il·lustra un cop més amb la veu: “tirorirori-ro”. Però les petites lligadures que uneixen les notes de dues en dues s’han de respectar, per tal de reproduir l’articulació pròpia del segle XVIII. Per tant, has de parlar a la gent de les articulacions indicades al text, de la mètrica de les danses, fer que tradueixin adequadament els diferents graus d’accentuació de les notes; per exemple, en un compàs de 3/4, tí-ta-ta –la primera clarament més accentuada–, i no tí-tá-tá... Aquestes coses aviat comencen a venir molt naturalment; jo sóc una mena d’àrbitre!

–I com ha estat la reacció dels músics davant les seves indicacions? Com han viscut aquest procés de, podríem dir, revisió dels seus criteris tècnics i interpretatius?

–Crec que els ha agradat i que ho han acceptat més fàcilment perquè s’han adonat que per tocar aquesta música han de disposar d’un vocabulari diferent. Crec que l’únic problema, possiblement, és amb la gent que no pot canviar. De manera que penso que per poder fer un treball com el que joestic fent aquí durant aquests dies, has de disposar d’una orquestra que tingui una base prou flexible. Jo no he trobat que aquí em fos difícil..., he pogut, en general, aconseguir prou coses d’ells, com fer-los tocar amb un vibrato mínim. Potser sempre hi ha algú a qui li costa més adaptar-se a les novetats, però jo diria que un vuitanta-cinc per cent de l’orquestra té la tècnica per poder canviar amb prou facilitat.

–I què aporta l’experiència “clàssica” a una orquestra? Quines són les qualitats que la música de Mozart, Haydn... ajuden a desenvolupar?

–Bé, primer, intel·ligència –riu–..., perquè han de pensar. No tot és evident, han d’entendre l’harmonia, el disseny de la melodia, el caràcter. En Mozart

FOTO: A. BURGUES

has d’entendre una mica de teatre, d’òpera, perquè una bona part de la seva música és gairebé operística. Han d’entendre coses de les quals parlem contínuament: articulació, ritme, nuances... I han d’entendre que han de posar-ho tot dintre d’un marc. Han de recordar que un forte és, per exemple, només forte, no fortissimo, i és només un forte clàssic, no ha de sonar com si esclatés una mina, com un forte de Txaikovski...

–M’agradaria saber, de manera més precisa, quins aspectes ha treballat especialment amb cada secció de l’orquestra...

–Bé... He treballat molt amb la secció de corda sobre la velocitat de l’arc, crec que han descobert que tots ells anaven una mica massa de pressa. Hem fet experiments amb les trompetes i les trompes sobre com fer realment un conjunt, fer un so, cosa que és prou difícil amb aquests instruments moderns. Hem fet experiments amb els timpani que, francament, han estat un fracàs, perquè crec que és impossible, amb els grans timpani

moderns, aconseguir un so prou contingut per a la música clàssica. I el timbaler ho ha intentat de veritat, ha treballat molt dur. Però crec que és un bon exemple, que la gent entén molt bé, que el material en qüestió no és el més apropiat per fer aquesta feina. És com conduir un Porsche quan hauries d’estar conduint un tractor o conduir un tractor quan hauries d’estar conduint un Porsche –riu–, tant li fa... Has de tenir el cavall adequat per a cada treball.

–Però, segons tinc entès, vostè també dedica una part important de la seva activitat al treball amb instruments moderns...

–La meitat... La meitat de la meua vida és amb instruments moderns.

–O sigui que, segons això, he de pensar que vostè pensa que és perfectament possible, malgrat certs inconvenients materials com els que m’acaba d’esmentar, interpretar Mozart amb instruments moderns.

–Sí, sí... És qüestió dels inter-

prets... Per a mi, aquest és el primer Mozart a Barcelona. Si algú em proposa que vingui una segona vegada, jo ara sé exactament què proposar, sé, per començar, quins músics trobo, dintre de l'orquestra, molt bons per a Mozart, puc preveure el problema dels timpani, qüestions com peticions prèvies d'edicions urtext per a l'orquestra, que els músics puguin disposar de publicacions bones i recents, i que no hagin de tocar amb partitures velles i dolentes. Sí, crec que és important treballar també amb instruments moderns.

-M'encanta sentir-lo parlar així, de manera tan poc dogmàtica. Hem travessat un període en el qual ens han volgut fer creure que l'única possibilitat honesta i correcta era tocar Mozart amb instruments antics.

-Crec que, en el tema dels instruments, no hi ha una sola possibilitat; hi ha moltes possibilitats. Per tocar Mozart, hi ha la possibilitat de l'Steinway... i hi ha la possibilitat de l'Stein. En el cas de l'Steinway, tenim la possibilitat de tocar Mozart a la manera de Txaikovski, cosa, crec jo, molt poc feliç... Però jo crec que és molt possible fer molt bona música amb un Steinway. En el concert d'avui, per exemple —es refereix al del dia 26 de setembre, i en concret al Concert KV 466, interpretat en la seva part solista per Alba Ventura—, tenim un Steinway, i tenim un Concert de Mozart amb una cadenza de Beethoven..., una barreja curiosa, que en el context de Mozart sona una mica massa moderna. Però està molt bé... Ara, si aquesta orquestra no toqués res més que Mozart durant tota la seva vida, em sembla que probablement tothom trobaria

millors els instruments de l'època de Mozart. Perquè, si estem tractant de seguir les receptes de Mozart, penso que arribaríem més fàcilment a un bon resultat amb els seus propis ingredients. Això és com cuinar, vostè utilitza els estris i els ingredients adequats, els que aquell plat vol, i funciona! Llavors, un

A primera vista, Christopher Hogwood és la viva imatge d'un bon exalumne d'Etton (el col·legi més exclusiu de Londres): educat, pulcre, refinat, elegant, exquisit... En fi, políticament correcte, posats a utilitzar una expressió de moda. El cas és que, si te'l mires més bé, més estona i més de prop, comences a veure-li facetes, com a Mozart. Hogwood té el seu costat de xicot dolent, d'allò que els francesos en diuen un *enfant terrible*. Quan surt a l'escenari del Palau, vestit de manera ben poc convencional, es transforma. Un somriure entremaliat de petit provocador il·lumina el seu rostre mentre ataca, amb un tempo també poc convencional, el popularíssim segon moviment del Concert KV 467 per a piano de Mozart, al davant d'un públic al·lucinat, però encantat alhora. Christopher Hogwood és una mena d'Indiana Jones de la música. Tots dos són, aparentment, tranquils i assenyats professors universitaris... Però de tant en tant agafen, l'un el seu barret i el seu fuet, i l'altre la seva batuta, i es lliuren a l'aventura, a la recerca de tota mena de meravelles: l'Arca de l'Aliança, el temple maleït, el Grial..., o tots els petits grans tresors musicals que es troben entre els pentagrames de les partitures mozartianes, tresors que la pols d'anys de desídia decimonònica ha anat amagant als ulls de la majoria.

pot controlar el que fa amb el seu Mozart. Alguns dels músics de l'orquestra tenen instruments alternatius. Per exemple, el flautista que toca avui, Salvador Martínez, em va venir a veure per dir-me que té una flauta de fusta, crec que del segle passat, feta a Leipzig. No és un instrument de l'època de Mo-

zart, però tampoc no és una flauta completament moderna. Vaig pensar que aquesta era una actitud molt emprenedora. M'interessaria molt veure els instrumentistes de trompa tocant les trompes sense utilitzar les vàlvules, per exemple, no més tocant amb les mans, i els trompetes tocant trompetes naturals, perquè no és massa difícil per a un trompetista anar cap a les trompetes naturals. No pots canviar totalment la naturalesa d'un instrument, si toques un Steinway molt delicadament..., és clar que no sona com un Stein, sonarà simplement com un Steinway molt tímid... És el problema que tenim amb els timpani; per tocar Mozart necessitem timpani que puguin realment colpejar ben fort; però si fas això amb els timpani moderns, destrueixes la música.

-Així que, si vostè pogués triar, escolliria sempre tocar Mozart amb instruments de l'època?

-No... No. Perquè m'agraden els programes... Faig moltes vegades programes en què hi ha Mozart i Stravinsky a la primera part, Martinu i Haydn a la segona, així que tenim una mena de sandvitx clàssic i neo-clàssic, i aquest tipus de programa només es pot fer amb instruments moderns. Si el programa ho imposa, ha de ser així. Ara, si faig tots els concerts per a piano de Mozart, llavors sí que trio instruments originals, i també un piano de l'època de Mozart.

-En tot cas, hi ha un altre factor, que vostè assenyalava quan em parlava dels timpani: en molts casos, és més fàcil obtenir els efectes indicats pel compositor amb instruments de l'època. Les trompetes naturals, per

FOTO: A. BURGÜES

exemple, faciliten molt l'execució de les *Simfonies* de Beethoven.

-Sí, sí. És un so millor, per a la feina, correspon a les indicacions de Beethoven... El que jo volia dir també és que la tècnica d'un instrumentista de metalls li possibilita que pugui tocar sobre diversos instruments. Han d'aprendre alguna cosa nova a la qual s'han d'adaptar, com per exemple els trompes; aprendre a canviar una nota amb la mà, etc. Però vostè no pot posar de cop i volta un oboïsta a tocar un oboè del període clàssic, perquè no hi ha claus... Així que penso que alguns instrumentistes poden canviar, jo puc posar el timbaler a tocar ara mateix unes timbales clàssiques, puc posar un pianista a tocar un clavicèmbal, donant, és clar, el temps necessari de readaptació. Perquè es tracta d'instruments en els quals, del vell instrument al nou, no hi ha hagut un canvi tan radical com perquè l'instrumentista no s'hi pugui readaptar amb una relativa rapidesa.

-Suposo que tot el que hem parlat ens situa davant d'un fet clar: evolució. En el cas dels instruments musicals, no és igual a millora, no equival a un procés de perfeccionament, sinó simplement de canvi.

-Efectivament. De cap instrument es pot dir que ha millorat.

-I potser podríem dir més: en el procés d'evolució es guanyen unes coses i se'n perden unes altres...

-Sí, quan vostè fa un instrument completament cromàtic o més potent de sonoritat, li està fent perdre, alhora, algunes altres qualitats. Però jo crec que, en realitat, tots els instruments són perfectes. Simplement, deixen de ser-ho si els treus del seu marc. Un piano de Mozart és perfecte al Mozarteum de Salzburg; per l'acústica i les dimensions d'aquella sala és, simplement, ideal, vostè no voldria un piano gran. Però no és ideal per a una gran sala de concerts moderna. I no és ideal per tocar Brahms... Així que si canviem el context, l'instrument ha de canviar. Si ens trobem en el context

original, és millor l'instrument original.

-Pensa, doncs, que aquesta recerca hauria d'arribar al segle XIX i que, per tant, és desitjable interpretar Brahms amb un piano de la seva època?

-Sí, sí. No vull dir que és exclusiu, no estic dient que només s'ha de fer això. Però penso que és una bona experiència per al públic sentir Brahms amb un piano del temps de Brahms. I la persona que toca s'adona també d'allò que pot fer en el seu piano modern, després d'haver tocat en un piano del XIX. No vull dir que hagi de ser un model, jo no crec en models.

-De totes maneres, com a intèrprets-persones que viuen en el segle XX, i per molt que agafem un instrument històric, la nostra experiència de tots els corrents artístics que s'han succeït des d'aquell temps no resulta una càrrega massa feixuga?

-Jo crec que el fet d'haver vist tots aquests nous estils hauria de fer-nos més interessats pels estils més antics, no menys. Quan vostè va a una galeria

d'art, vostè mira Goya i encara està veient Goya, vostè mira un Rembrandt i encara veu Rembrandt. Vostè sap, amb el seu sentit crític, que la seva visió és una experiència moderna... I quan jo toco Mozart, no estic tractant de fer una mena de "teatre" d'aquesta música, un intent de recreació d'un instant del passat. La manera més moderna de tocar Mozart és, per a mi, amb instruments antics. És la manera més avançada, no és vella en absolut; és, simplement, d'acord amb un principi que és molt diferent de Beethoven, i de Schubert... És justament quan captem aquestes diferències que podem tenir punts de comparació, que podem mirar i dir: "D'acord, Schumann és diferent de Brahms, Weber és diferent de Mendelssohn, Beethoven és diferent de Mendelssohn." Tenim totes aquestes divisions literals que només existeixen ara... Només ara, amb la perspectiva, vostè pot dir: "Vull aquest so per a Mozart, perquè aquest és el so..."

-En tot cas, no es tracta només dels intèrprets. El públic d'avui escolta Mozart a través del seu coneixement de Beethoven i Brahms, com mira un quadre de Goya a través del seu coneixement de Picasso... I, finalment, potser Mozart només ha estat autèntic quan era interpretat per ell mateix... No podem retrobar en estat pur l'autèntic Mozart.

-Sí, és cert. Però penso que el resultat que pretenem aconseguir no és tant l'exclusiva interpretació del compositor, sinó la qualitat general en aquell temps. Crec que seria molt difícil... Hi ha gent que ho ha investigat, ho trobo molt interessant científicament, tocar Bach com Bach tocava a Leipzig; però hi ha tantes condicions amb les quals s'ha de comptar, que hauríem de tenir en compte..., que seria impossible saber com tocava Bach a Leipzig, com tocava Telemann a Hamburg... El que nosaltres vam intentar,

"Mozart escrivia per als instruments de què disposava en aquell moment"

quan vam fer la integral de les simfonies de Mozart, per a Deca, va ser... El nostre conseller ens va suggerir que les féssim en diferents estils d'acord amb la geografia de la producció mozartiana. A Salzburg, Mozart tenia una orquestra amb sis primers violins, quatre segons, dos violoncel·ls, tres fagots..., així que vam enregistrar amb aquest conjunt les simfonies de Salzburg. A Milà, va tenir vint-i-cinc primers violins, dues violes -riu-... A Praga, va fer el Don Giovanni amb quatre primers violins, tres segons, dues violes, dos cel·los i un baix, i això va ser perfectament bo per a les simfonies de Praga. En fi, vam tractar de seguir els estils de Mozart al voltant de Mozart.

-Però, fins a quin punt podem dir que són importants, en aquest procés de recerca d'autenticitat, les condicions d'execució de les obres en el moment de la seva creació? Com saber quan Mozart ha escrit realment la música dels seus somnis i quan s'ha adaptat simplement a les circumstàncies, al nombre de violins o de violoncel·ls que tenia a l'abast en cada moment? Per què considerar les circumstàncies instrumentals i geogràfiques de Mozart com una instigació, quan podien perfectament ser una simple i prosaica limitació material?

-Nosaltres sempre escrivim amb limitacions!

-Però potser si Mozart hagués pogut triar la seva orquestra ideal sense entrebancs, hauria preferit tocar les seves obres amb una orquestra de proporció correcta...

-Ell sempre va tenir la proporció correcta. Aquesta és una

qüestió filosòfica molt fàcil. Si vostè ha de guanyar-se la vida i viu a Viena... A Viena, en l'època de Mozart, hi havia tres-cents músics. Quan Mozart feia concerts a Viena, amb la seva pròpia orquestra, i podia triar sense cap problema quants músics volia, va agafar vuit primers violins, sis segons... Perquè aquesta era la música que havia escrit, aquesta era la mida normal d'una orquestra. A París, en canvi, tenia vint-i-cinc primers violins..., i va escriure d'una manera més..., més gran, per a ells. Però ningú no escriu música per a quelcom en el futur. Mozart no era capaç de veure el futur i d'escriure per a quelcom que és en el futur. Nosaltres no estem escrivint per als instruments que tindrem en el 2020, estem escrivint per als instruments que tenim ara. I Mozart va ser un treballador de la música, que escrivia exactament per al moment, per als instruments de què disposava en aquell moment. Es queixava, de tant en tant; deia: "Ah, seria

fantàstic, si en tingués més..." Però si n'hagués tingut més, llavors hauria escrit quelcom diferent, perquè ell no va escriure de mala manera per culpa dels recursos que tenia; va escriure el millor possible per a l'equip que tenia en cada moment.

-I pel que fa a les limitacions instrumentals, quina opció hem de prendre? Vull dir, si el forte-piano de l'època de Mozart només arribava, en la zona dels aguts, al Fa 5, com saber quan convé modificar progressions, fórmules d'escriptura que potser Mozart va triar obligat per aquesta limitació material, aprofitant l'extensió guanyada pel piano modern? Com podem saber quan Mozart va escriure el que sentia musicalment i quan, simplement, es va adaptar al teclat? Què tenim dret a canviar i què no?

-Oh, és molt simple... -respon-. Vostè no té el dret de canviar res! -i esclata a riure-. Absolutament zero. Perquè una de les autèntiques... Això seria absolutament filisteu, perquè una

de les grans alegries que ens dóna Mozart és la de veure què fa quan té un problema. Perquè quan el teclat arribava només fins al Fa 5 -i toca al piano un exemple musical, una progressió d'arpegis en la qual Mozart es troba bloquejat per poder seguir pujant, fent una desviació musical que el treu de la progressió-. Veu?, ell troba una sortida molt intel·ligent, no es pot demanar més... I aquesta és la prova que ell era millor que la majoria dels altres compositors, perquè sabia com utilitzar un entrebanc per fer-ne un avantatge. Vostè no ha de seguir amb la progressió perquè el piano d'avui tingui més notes. Mozart no tenia cap problema amb això, tenia tantes idees musicals, que quan arribava al final del teclat, això l'estimulava a trobar una nova idea. Així que si vostè vol estendre les progressions, perdrà aquesta nova idea.

-Pel que fa al tempo, recordo que Harnoncourt deia que la paleta de tempi de Mozart era

"Mozart escrivia de manera molt exacta, sobretot quan ho fa per a orquestra"

extraordinàriament rica, una gamma de més de seixanta diferents...

-Sí, és cert. Va utilitzar moltes indicacions de tempo.

-I vol dir que avui dia, que vivim a velocitats de vertigen, tenim l'orella feta a aquestes fineses?

-I per què no? -torna a esclatar a riure-. No entenc per què hauríem de ser tan dolents... No crec que la possibilitat de conèixer altes velocitats ens faci perdre la valoració de les velocitats baixes. Hi ha un llibre molt bo sobre els tempi de Mozart, d'un autor francès, que realment els cataloga tots: allegretto, allegretto comodo, allegretto grazioso, n'hi ha molts graus. Ell tracta de resoldre el tema de quin hauria de ser el metrònom exacte en cada una d'aquestes indicacions de Mozart; però aquesta no és una gran teoria, perquè moltes no són només qüestió de velocitat. Moltes vegades estem parlant d'una mateixa velocitat però de diferents humors, estats d'ànim. Allegro maestoso no pot ser el mateix que allegro comodo, però el canvi afecta el caràcter i no la velocitat. Mozart va ser un dels primers compositors que va escriure molt acuradament i molt precisament allò que volia, perquè va escriure per treballar amb orquestres que no li eren familiars, quan viatjava a París, a Praga, i havia de deixar-los molt clar en la partitura què calia fer. Johann Christian Bach, per exemple, va treballar sempre amb una orquestra que li era familiar, i només escrivia coses com forte, piano, indicacions completament rudimentà-

FOTO: A. BURGUES

ries, cap altre signe. Les partitures de Mozart, en canvi, estan plenes de petits fp, crescendo, sforzando... Mozart va indicar molt bé el que volia a les seves partitures. Com li deia al principi de la nostra conversa, moltes de les coses de què estem parlant aquí durant aquests dies no és que les estiguem afegint, és que només estic recordant als músics indicacions que hi són, a la partitura, que s'han d'oïr, i els explico com oïr-les.

-Però Mozart no sempre era tan precís. Les parts solistes dels *Concerts per a piano i orquestra*, a diferència de les *Sonates*, són molt limitades en indicacions de dinàmiques, ornamentacions, les cadències en molts casos no estan escrites... Suposo que el fet que Mozart els reservés per al seu propi ús, que ell mateix fos el solista, va ser la raó que no parés una cura especial a precisar la seva voluntat per escrit. Les *Sonates*, en canvi, que anaven destinades a la publicació i a l'ús casolà de molts *amateurs*, presenten una escriptura molt més acurada.

-Sí, exactament, totalment correcte. No cal, quan escriu música de consum privat. Però Mozart en general escriu de manera molta exacta, sobretot quan ho fa per a orquestra. És quelcom que es pot veure en les òperes, també. Mozart escriu les parts dels cantants d'una manera molt elemental, perquè, amb quina freqüència hi veu una indicació de dinàmica? La part de la Comtessa d'Almaviva, al Figaro, no té dinàmiques. Ni una indicació de forte o de piano en tota l'òpera. Tots els forte i piano estan indicats en les parts de l'orquestra. Per què? Perquè l'orquestra no tenia assaigs previstos amb Mozart, ho tocaven tot prima vista. Però la soprano sí que tenia previstos diversos assaigs amb Mozart, i ell li indicaria com havia de cantar la seva part. Mozart, quan sabia que calia, era molt precís.

-Per què ha triat les obres

que l'orquestra interpreta en aquest Festival Mozart?

-No les vaig escollir jo, aquest programa el va triar Lawrence Foster.

-Pel que fa al Rèquiem, crec que vostè no utilitza la versió acabada per Süssmayer.

-Sí, sí que la utilitzo.

-Ah, com que he vist que a la seva gravació utilitza la versió de Maunder...

-Sí, sí, però normalment treballa amb elements de diverses versions: Süssmayer, Maunder, Robert Levin...

-I quina li sembla més correcta, o quina prefereix?

-Cap -riu-. No tinc preferències, en aquest sentit. Penso que és molt agradable tenir alterna-

**"Mozart té
diferents
personalitats. És
molt interessant
veure quantes
valoracions
diferents en
podem tenir"**

tives. Faig de vegades un programa de concert, a Amèrica, on la primera part està integrada per diverses versions de parts del Rèquiem, amb la qual cosa mostrem al públic, amb l'orquestra i el cor, el problema. Toquem Süssmayer, i Beyer, i Eybler, i Maunder, i expliquem tots els punts importants d'allò que es pot fer amb una obra inacabada de Mozart. Després, a la segona part, toquem una versió qualsevol sencera del Rèquiem, importa poc quina escollim. El tema del Rèquiem de Mozart és excitant, perquè hi ha cent trenta obres de Mozart que estan inacabades. I el Rèquiem és només una, així que tenim encara

cent vint-i-nou possibilitats de completar Mozart. És bo tenir una teoria sobre com completar Mozart. Aquesta és una de les raons per les quals jo tracto d'evitar la versió completa de Süssmayer en les interpretacions del Rèquiem per al públic, perquè trobo que és més didàctic mostrar les diverses possibilitats.

-La meua darrera pregunta, senyor Hogwood: quin és l'autèntic Mozart? Li pregunto això perquè cada època històrica musical ha vist, ha trobat en Mozart uns aspectes diferents. En el segle XIX, E. T. A. Hoffmann i els primers romàntics el van considerar com un romàntic, d'altres l'han vist com un model de puresa i perfecció clàssiques, com una mena d'estàtua grega... (Hogwood torna a riure). El Mozart simpàtic, burleta, entremaliat, lleuger; el Mozart trist, dramàtic, gairebé torturat, profund... Quin és el de debò?

-Hi ha quelcom de cada un d'ells en la personalitat de Mozart. En realitat, Mozart és tots ells! És molt interessat veure quantes valoracions diferents podem tenir de Mozart. Perquè en el proper concert toquem la Simfonia en Sol menor, una obra que tothom troba avui dia molt tràgica. I si vostè llegeix Schumann, i Schumann no era cap estúpid, diu d'aquesta simfonia que és la personificació de la gràcia i de l'elegància, mai no esmenta, ni una sola vegada, la paraula "tràgica". Aquesta és la maravella de l'art: no hi ha "una" Bíblia, "un" Shakespeare, sinó que podem veure cares, facetes diferents. L'únic Mozart que no m'agrada és aquell que es toca de tal manera que no comunica res. Perquè, de vegades, escoltes Mozart interpretat d'una manera tan vil, que el públic es queda glaçat, no rep cap missatge. No em molesta sentir Mozart interpretat d'una manera molt romàntica, de vegades és molt bonic, escoltar un Rèquiem molt romàntic, molt lent... -riu-. Però si realment

"Actuar amb criteris històrics no garanteix automàticament una bona interpretació... Hi ha interpretacions històriques molt dolentes"

FOTO: A. BURGUES

comunica... No és una qüestió de moral, no hi ha res de moral en la música. Vostè abans em deia, és correcte? No hi ha res correcte o incorrecte, en música. Ens podem preguntar si és històric fer això o allò. No és històric usar un Steinway, tots ho sabem, això és simple, és un fet. Si volem ser històrics, molt bé, jo he vingut aquí per això, per ajudar a aconseguir-ho. Però això no dóna automàticament una bona interpretació, estic segur que hi ha interpretacions històriques molt dolentes, fins i tot en el temps de Mozart. No és una opció equivocada tocar Mozart amb un Steinway; simplement, tens un joc diferent de possibilitats i has d'utilitzar fórmules diferents. En general, jo penso que és una llàstima fer sonar Mozart de manera que no

sents. Si vostè pensa que un passatge és apassionat, brutal, sorollós, amb molt de pedal, llavors crec que hauria de tocar-lo d'aquesta manera. De vegades, trobo gent que em diu: "Sí, jo ho sento així, però sé que no haig de fer això..." Crec que això és equivocat, sentir quelcom d'una manera, però dir-se "no, no puc, no haig de fer-ho així", trobo que és una actitud molt... japonesa.

-Una actitud molt japonesa, i una actitud molt pròpia d'aquells alumnes que volen aprovar el seu examen de piano al Conservatori, perquè, de vegades, si un no toca de la manera escolàstica que ells esperen... Per exemple, aquest passatge del Concert KV 467 al qual vostè feia al·lusió, jo crec que es pot perfectament tocar amb

efectes de pedal; Badura-Skoda ens deia sovint que a Mozart hi ha molts més efectes de pedal d'allò que molts pensen...

-Sí, és clar que es pot usar el pedal. I, al capdavant, quan vostè toca aquests concerts amb un piano Steinway, bé, d'alguna manera vostè està fent una mena de transcripció, una mena d'arranjament. Si vostè ve a preguntar-me, "és OK?", jo dic que sí, funciona molt bé, o no, fa massa soroll, jo no podria sentir els instruments de vent. Raons pràctiques, no musicals. Però si ve a preguntar-me si és històric, jo li haig de dir que no, que no és històric, perquè sabem que Mozart posava molt poc pedal. Ja li dic que una cosa pot ser correcta històricament, però una altra pot ser correcta musicalment.

Claret interpreta Bach al TNC

Cicle de Concerts del Teatre Nacional de Catalunya. Lluís Claret, violoncel. Suites per a violoncel de Bach. Teatre Nacional de Catalunya. 20 i 21 de desembre de 1997.

“Haig de confessar que l'inconfusible so de les cordes vibrants del cello sota l'arquet de Lluís Claret em commou des de fa molts anys. La impressió de vellutat, de sensualitat, l'elegant austeritat i, tanmateix, l'expressiva i extensa lluminositat de l'instrument –propiciades pel violoncel·lista– me'l fan escoltar, més que cap altre, com si de la veu humana es tractés.” Aquestes són paraules de Josep M. Flotats extretes del llibret que acompanya el paradigmàtic enregistrament de les *Suites per a violoncel* de Bach que Lluís Claret va enregistrar l'any 1993 a l'Auditori Nacional d'Andorra i que properament podran ser escoltades en el primer Cicle de Música del Teatre Nacional de Catalunya.

Certament, escoltar l'obra mestra per a violoncel sol en les mans de Lluís Claret esdevé una vivència musical ex-

traordinària i inoblidable. Lluís Claret ha realitzat una recreació de les *suites* de Bach, una interpretació com les de Pau Casals, Rostropòvitx, Fournier o Tortelier, que eleva aquest soliloqui a una reflexió plena de profunditat i intimitat. Aquestes obres només poden ser acara- des quan l'artista assoleix el punt àlgid en la seva trajectòria musical, i resulta ben cert que Lluís Claret des de fa més d'una dècada que ha arribat a aconseguir un nivell interpretatiu pletòric que el converteix en l'actualitat en un dels violoncel·listes més preuats del moment. Ara, doncs, caldrà gaudir de les recreacions de Lluís Claret davant de passatges tan celeberrims com la “Sarabanda” de la *Suite* núm. 3 –amb la seva rica polifonia–, com la complexíssima *Suite* núm. 4 –amb totes les seves complexitats tècniques– i amb la inoblidable “Sarabanda” de la cinquena *suite*, en què la càrrega emocional i l'expressió de la interioritat musical esdevenen un dels reptes més sublims que pot afrontar un violoncel·lista. ● Lluís Trullén

Robert King canta el Nadal

Euroconcert. The King's Consort. Dir.: Robert King. “Un Nadal a Venècia”. Palau de la Música Catalana. Divendres, 12 desembre de 1997. 21h.

Robert King és un dels màxims exponents del nou corrent de directors especialitzats en la interpretació de les obres pertanyents al període barroc. Al llarg de la seva breu però intensa trajectòria, aquest director anglès nascut l'any 1960 ha sabut combinar la recerca musicològica amb unes interpretacions summa- ment acurades i respectuoses al màxim amb l'estil del seu compositor. La seva vàlua ja s'entreu quan des de molt aviat rep una intensa educació musical com a nen cantor del Saint John's College Choir de Cambridge, i sobretot quan després de la seva formació com a universitari decideix fundar el King's Consort, un dels conjunts capdavanters en les interpretacions de les obres barroques d'autors anglesos i italians. El talent de King va ser lloat unànimement. L'any 1991, als seus trenta-un anys, debuta al Proms de Londres i quatre anys després hi torna per interpretar l'oratori *Deborah* de Händel, un dels autors preferits per King. Seria un any després quan King debutà com a director d'òpera. Va ser *Ottone* del mateix Händel el títol escollit, i Tòquio, Osaka i Londres, ciutats que van poder gaudir de l'esdeveniment. Se succeïren els èxits: París, Alemanya, Espanya admiraven el tractament que King ofería de les obres del barroc anglès. Malgrat tot, Robert King –que com a director ha actuat al

FOTO: P. BARCELÓ (ARXIU)

capdavant de nombroses orquestres i cors, entre les quals la Simfònica d'Euskadi, la de la Comunitat de Madrid o l'Orfeó Donostiarra— també interpreta obres d'altres períodes, i la música de Mozart, Haydn, Schubert i Mendelssohn ha esdevingut un punt de referència constant en la seva trajectòria.

La seva biografia dedicada a Purcell ha esdevingut un punt de referència obligat per a tots els qui vulguin aprofundir-se en l'obra del compositor britànic. Al capdavant del King's Consort oferirà al Palau un programa integrat per obres d'autors italians (Gabrielli, Guami, Gussago, Finetti, Monteverdi) i que es clourà amb l'*Oratori de Nadal* de Schütz, motiu, doncs, d'una nova oportunitat per poder gaudir del talent d'un dels conjunts més aclamats actualment en la difusió de les obres del període barroc. ● LL.T.

Rilling interpreta una gran cantata de Bach

FOTO: A. BURGÜES (ARXIU)

Palau 100. Bachakademie Stuttgart. Gächinger Kantorei Stuttgart. Lynne Dawson, Guido Jentjens, James Taylor, Ingebor Danz. Dir.: Helmuth Rilling. *Missa en Si menor* de Bach. Palau de la Música Catalana. 15 de desembre de 1997. 21h.

La devoció que Helmuth Rilling sent envers la música de Bach resulta admirable. L'any 1965 va crear la Bachakademie Stuttgart, que entre altres èxits ha aconseguit el Premi de Música de la Unesco de l'any 1994. Des del 1984 promou els anomenats "Caps de setmana dedicats a Bach", en els quals s'interpreten per ordre cronològic totes les cantates escrites pel compositor; és l'impulsor de la Sommerakademie Johann Sebastian Bach que se celebra a Stuttgart, director de cursos dedicats a l'autor a Polònia, Rússia, Hongria, Espanya, l'Argentina, el Japó... i, en definitiva, les seves interpretacions carregades d'un fort vessant romàntic han esdevingut un dels punts de referència obligats per a tots aquells que admiren la música de Bach.

Nascut l'any 1933, Rilling des dels inicis de la seva carrera ha sentit una especial predisposició envers les obres simfonico-corals. L'any 1954 va fundar el cor Gächinger Kantorei, i es donà a conèixer

tant a Europa com a Amèrica. A partir del 1968 la seva dedicació té com a principal àmbit els oratoris dels segles XVIII i XIX, amb èxits inqüestionables. Però per sobre de tot és la música de Bach la que esdevé cabdal en la trajectòria artística de Rilling. Amb motiu del 300 aniversari del naixement de Bach va presentar l'enregistrament de la integral de les cantates i oratoris del compositor. Els més preuats festivals de música: Salzburg, Viena, Berlín, Londres, Leipzig, Praga, programen Rilling amb assiduitat.

El Palau gaudirà d'una de les obres cabdals de la història de la música, com és la *Missa en Si menor*, un dels reptes més grans que pot afrontar una formació coral i una de les obres del llegat de Bach que exigeix el màxim dels quatre solistes vocals. En aquest cas seran les veus de la soprano anglesa Lynne Dawson, del baix alemany Guido Jentjens, del tenor líric americà James Taylor i de la contralt alemanya Ingebor Danz. Com sempre que s'interpreta la *Missa en Si menor* de Bach, s'arriba a un dels moments més esperats pels melòmans, i més encara en aquesta ocasió, en què el director musical és Helmuth Rilling. ● LL.T.

El agua de Barcelona

Un agua de Barcelona

Agbar

AIGÜES DE BARCELONA

Exhumació de l'oratori La nit de Nadal de Joan Lamote de Grignon

per F. TAVERNA-BECH

Joan Lamote de Grignon (1872-1949) va ésser un dels promotors decisius en l'activitat simfònica de la Barcelona de principi de segle, alhora que convertí la Banda Municipal de Barcelona en una de les agrupacions d'aquest gènere més prestigioses d'aquells temps. Per a ella va escriure nombrosíssimes versions de les obres més importants del repertori simfònic tant del període clàssic com romàntic. Aquesta tasca, però, no li va impedir de desenvolupar, igualment, una trajectòria important com a compositor. Tal com s'esdevé en la majoria de músics de la seva generació, les òperes i les idees de Wagner van marcar la seva línia compositiva, en la qual també manifesta la inquietud per assolir un art musical de caràcter netament català, ja sigui utilitzant les melodies del nostre folklore com estudiant-ne en profunditat les característiques.

L'oratori *La nit de Nadal*, amb text poètic de Francesc Casas i Amigó, va ésser compost entre els anys 1899 i 1902, amb motiu del naixement del seu fill Ricard. Va ésser aquest mateix any (dia 26 d'octubre) quan va estrenar-se, sota la direcció del compositor mateix, amb la col·laboració de l'Orfeó Català, l'Orquestra de l'Associació Musical

Joan Lamote de Grignon

de Barcelona i dels cantants Marina Cañizares, soprano, i Ramon Bataller, baríton. Més endavant, s'interpretà amb notable èxit, sempre amb el compositor com a director, a Berlín, Madrid i també a València, mentre que igualment, a moltes poblacions catalanes, s'hi van oferir audicions d'aquest oratori.

La seva música posa de manifest el coneixement que Joan Lamote de Grignon tenia de l'orquestra, tant per expressar-hi estats d'ànim com per descriure ambients amb efectes instrumentals d'innegable

poder suggestiu. També el material folklòric i la cançó popular, sigui en la seva forma originària o bé per mitjà d'una reelaboració, pren especial relleu en l'estructuració de l'obra, que està dividida en vuit parts.

Cicle de Concerts Tradicionals. Orquestra Simfònica del Vallès. Cors de Lleida. Núria Rial, soprano. Baríton per determinar. Dir.: Salvador Brotons. Suite núm. 2 i 3, *Música aquàtica*, de Händel; *La nit de Nadal*, de Joan Lamote de Grignon. Teatre La Faràndula (Sabadell). 19 de desembre de 1997 (21.30 h).

Una proposta que aplega dansa, música i electrònica

per F.T.-B.

El compositor francès Martin Matalon, adscrit a l'IRCAM de París (Institut de Recherche et Coordination Acoustique Musicale), s'ha interessat per les relacions entre les noves possibilitats sòniques (tant instrumentals com electroacústiques) i la seva projecció en l'espai. Ara, seguint les propostes per al proper mil·lenni d'Italo Calvino, quant a lligar els diversos coneixements i els diferents codis que

Maria Rovira

FOTO: T. CUSACHS

es posseeixen, el Festival de Músiques Contemporànies en coproducció amb l'IRCAM i Trànsit, han encarregat a la coreògrafa Maria Rovira i a Martin Matalon un espectacle que uneix en un tot dansa, música en viu i música electrònica.

IV Festival de Músiques Contemporànies de Barcelona. Barcelona 216. Direcció: Ernest Martínez Izquierdo. Coreografia: Maria Rovira. *Rugged Lines* de Martin Matalon (encàrrec del Festival de Músiques Contemporànies).

Convent dels Àngels. 11, 12 i 13 de desembre de 1997 (21 h).

Cat. Música 5.2x26 cm
Cicle de concerts

**Teatre Nacional
de Catalunya**

Director-Fundador Josep Maria Flotats

Cicle de concerts 1997-98

Lluís Claret

20 i 21 de desembre de 1997

Preu de les localitats
3.000, 2.000 i 1.000 ptes.

Victòria dels Àngels

28 de desembre de 1997

Preu de les localitats
6.000, 4.500 i 2.000 ptes.

René Jacobs

9 de gener de 1998

Preu de les localitats
3.000, 2.000 i 1.000 ptes.

Eulàlia Solé

11 de gener de 1998

Preu de les localitats
3.000, 2.000 i 1.000 ptes.

Carles Santos

13 de gener de 1998

Preu de les localitats
3.000, 2.000 i 1.000 ptes.

Jaume Aragall

15 de gener de 1998

Preu de les localitats
6.000, 4.500 i 2.000 ptes.

21.00 hores. Sala gran

Venda d'entrades
a taquilles del TNC
tel. 306.57.06

L'OBC interpreta el Postludi de Casablancas

per F. T.-B.

Benet Casablancas va compondre l'any 1991 aquest fris simfònic, d'uns vint minuts de durada, amb el patrocini de l'Ajuntament de Sabadell i per comanda de l'Orquestra Simfònica del Vallès, la qual va estrenar-lo dirigida per Josep Pons al Teatre La Faràndula de Sabadell. El *Postludi* pertany a una etapa en què el compositor sabadellenc, sense abandonar idees de les seves anteriors fases creatives —molt properes als darrers romàntics, com també als compositors com Bruckner, Schönberg, Berg i també, en part, Webern—, inicia una síntesi progressiva que el porta a manifestar-se amb un estil expressiu més directe i una major simplicitat, sense que això signifiqui abandonar la seva actitud exigent i rigorosa davant l'acte creatiu. L'obra està concebuda en un sol moviment, en el qual es revela

Benet Casablancas

el notable domini de l'escriptura orquestral que posseeix Casablancas.

Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Gil Shaham, violí. Direcció: Lawrence Foster. Benet Casablancas, Sibelius i Schubert. Palau de la Música Catalana. 13 de desembre de 1997 (19 h.).

Una formació clàssica amb música d'avantguarda

F. T.-B.

El quintet format pel quartet de corda i la guitarra és ben conegut pel melòman, ja que era una agrupació instrumental molt utilitzada en el segle XVIII (la música de Boccherini que dedicà a aquesta formació n'és un exemple), després, a causa de les diferents necessitats expressives del romanticisme, la guitarra va quedar arraconada fins a cert punt pel piano. Segurament ara, per raó de la recerca tímbrica en què està compromesa la música del segle XX i també arran de viure Boccherini a Madrid, ha suscitat que una sèrie de compositors espanyols, com el madrileny Carlos Cruz de Castro, el sevillà Manuel

Castillo i el malagueny Manuel Díaz dediquin novament l'atenció a aquesta formació de llarga tradició en temps passats.

En definitiva, podrà ésser una experiència formativa veure com una formació d'esperit històric canvia de fesomia de la mà d'uns compositors imbuïts per l'esperit de recerca.

IV Festival de Músiques Contemporànies de Barcelona. Quartet de Corda i Guitarra Boccherini (Elena Angulova i Donno Oliva, violins; Vessela Tzetanova, viola; Deborah Yamak, violoncel, i Pablo Cruz, guitarra). Obres Carlos Cruz de Castro, Rafael Díaz i Manuel Castillo. Auditori Centre de Cultura Contemporània de Barcelona. 4 de desembre de 1997 (21 h.).

Qüestionari Proust

GERARD CLARET

Tot i ser un dels nostres millors violinistes, Gerard Claret no ha volgut fer de la seva condició d'artista un pretext per aïllar-se en una torre d'ivori o en un món tancat i artificial. Ell és un ciutadà que té el privilegi de dedicar-se, amb èxit, a una activitat gratificant, la música, i de saber transmetre les seves experiències artístiques als membres de la seva Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra, els deixebles, els col·legues, els amics, el públic... i de compartir-les.

1- El principal tret del meu caràcter?

– Comunicatiu.

2- La qualitat que prefereixo en un home?

– Naturalitat.

3- La qualitat que prefereixo en una dona?

– La mateixa.

4- Allò que més m'estimo en els amics?

– Respectar-se mútuament.

5- El meu principal defecte?

– Tendència a parlar de més.

6- La meua ocupació preferida?

– Viure intensament.

7- El meu somni de benestar?

– Que cadascú es trobi com a persona.

8- Quina fóra la meua pitjor desgràcia?

– Perdre algú de la meua família.

9- Què voldria ser?

– Millor.

10- On desitjaria viure?

– No penso en un lloc concret, depèn per a què i de quin moment.

11- Quin color prefereixo?

– El vermell.

12- Quina flor prefereixo?

– La rosa.

13- Quin ocell prefereixo?

– L'oreneta.

14- Els meus autors preferits en prosa?

– Terenci Moix, Eduardo Mendoza, Tom Sharpe, M. Àngels Anglada, Suskind...

15- Els poetes preferits?

– Martí i Pol, García Lorca, Alberti, Neruda...

16- Els herois de ficció?

– De la infància, Superman, el Capitán Trueno; després Ulisses i Espartaco.

17- Les meves heroïnes de ficció favorites?

– Mafalda, la mare de Gorki.

18- Els meus compositors favorits?

– Bach, Bartók, Mozart, Brahms, Beethoven, i tants d'altres...

19- Els pintors predilectes?

– Picasso, Dalí, Miró, Goya,

els modernistes, els italians del Renaixement...

20- Els meus herois de la vida real?

– Cap, no sóc gens mitòman.

21- Les meves heroïnes històriques?

– El mateix d'abans.

22- Els noms que prefereixo?

– Mercè, Sergi, Jordi.

23- Què detesto més que res?

– La intolerància.

24- Quins caràcters històrics menyspreo més?

– Els dogmes en general i la mala consciència en particular.

25- Quin fet militar admiro més?

– Cap.

26- Quina reforma admiro més?

– La transició democràtica a Espanya.

27- Quins dons naturals voldria tenir?

– Saber cantar i ballar.

28- Com m'agrada morir?

– De la manera que em toqui fer-ho.

29- Estat present del meu esperit?

– Serè, inquiet, excitat, segur, insegur... Resumint: viu.

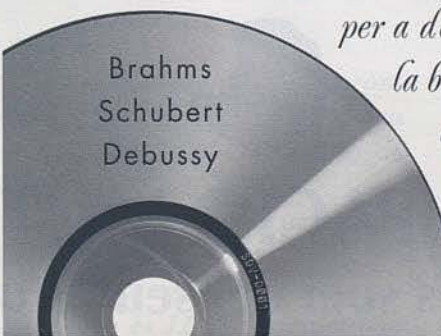
30- Fets que m'inspiren més indulgència?

– Sóc bastant indulgent en general.

31- El meu lema?

– Disfruta amb el que fas.

4 mans
per a donar
la benvinguda
al nou any

Carles Llama &
Sofia Cabruja

Volem compartir amb vostè

l'emoció i els bons moments

que la música ens ofereix.

Posem a la seva disposició

les fórmules més avançades

per assegurar-li la vida, la salut,

els estalvis i ara,

també, les pertinences.

Truqui'ns 900 30 00 30

AGRUPACIÓ MÚTUA
Faci's soci del seu futur

AUDITORIS DE CATALUNYA

Teatre Municipal El Jardí de Figueres

1.-Nom: Teatre Municipal El Jardí.

2.-Adreça: pl. de Josep Pla, 1. Tel. (972) 50.19.11 Fax: (972) 51.07.65. Fimus@ddgi.es.

3.-Arquitectes de la restauració: Gilbert López-Atalaya i Susanna Borzzone.

4.-Any de la restauració: 1991. Es va inaugurar amb un concert de l'Orquestra de Cambra de l'Empordà.

5.-Cost de les obres de restauració: 435 milions.

6.-El Teatre data de l'any 1917. Va funcionar com a cinema fins al 1982.

7.-Propietat: municipal.

8.- Gestió: Regidoria de Cultura de l'Ajuntament.

9.-Aforament: 1.057 localitats.

10.-Capacitat d'ubicació: l'escenari fa 12x12 i té 17 m de caixa. Té capacitat per a una orquestra simfònica.

11.-Funcionalitat i/o polivalència: s'hi fa teatre, dansa i música. El Teatre El Jardí també fa funcions de Casa de Cultura, acull actes benèfics i congressos.

12.-Temporades estables: cal fer una distinció referida a la música; s'hi fan uns 9 o 10 concerts de músics professionals per temporada. N'hi ha uns 15 d'escoles de música. A

més del cicle de Joventuts Musicals adreçat als escolars. Cal dir que a Figueres hi ha altres espais per a la música, com l'Auditori del Museu, adequat per a la música de cambra, i el Casino Menestral Figuerenc, on es pot sentir jazz.

13.-Pressupost: per al teatre és molt clar, són uns 18 milions l'any. Per a la música funcionem subvencionant dues entitats, l'Orquestra de Cambra de l'Empordà i Joventuts Musicals, i entre tots dos són uns 4 milions.

Són ells mateixos els qui fan la programació.

per MONTSERRAT PUIG

Pep Torner i Malé va néixer a Figueres fa 35 anys, és mestre i després va fer un postgrau de gestió i polítiques culturals. Prové de Joventuts Musicals. Des de fa vuit anys és el coordinador del Teatre Municipal El Jardí.

— Quines són les col·laboracions més freqüents amb organitzacions similars?

— De fet, de les relacions més fortes, ja n'hem parlat, són amb JJMM, també amb l'Orquestra de Cambra, que té aquí la seva seu. Tenim una estreta relació amb les escoles de música, amb el grup d'espectacles La Flauta Màgica i també amb l'Escola de Música del Casino Menestral Figuerenc, els que fan jazz, que tenen també una coral, la Coral Menestral.

— Per al funcionament normal del Teatre, compta amb algun

tipus de subvenció?

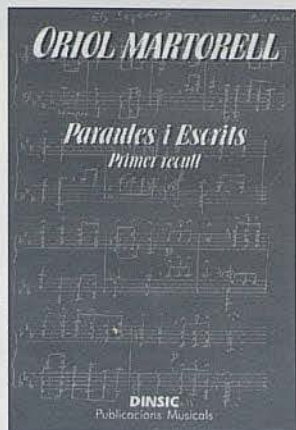
— Per a alguna activitat concreta, la Diputació de Girona ens ajuda. També la Xarxa de Teatres.

— Com definiria el panorama musical de Figueres?

— Hi ha una entitat molt potent, que és JJMM, i tenim tres

escoles de música. Diria que hi ha una oferta excessiva i no gaire coordinada. La qualitat dels esforços no es compensa amb els resultats. Tenim molt a prop el Festival de Vilabertran amb la Shubertiada. Però de cara als joves la tasca és important.

**Oriol Martorell.
Paraulas i escrits
(primer recull)**

Pròleg i selecció de Pere Artís.
DINSIC, Publicacions Musicals.
Barcelona, 1996.

D'aquest llibre, el mínim que es pot dir és que la seva publicació correspon a una necessitat i a una exigència irrenunciables. I això pel fet elemental que Oriol Martorell no sols va ser un home d'acció musical, sinó també de reflexió. I mentre aquella qualitat resta perfectament assentada a la història gràcies a una obra pública coneguda i reconeguda, aquesta última vivia massa dispersa. I la dispersió corre el risc de caure en la pura inoperància.

Oriol Martorell és la tercera, i fins ara darrera, gran dena de la història del cant coral català. Les altres, òbviament, són Anselm Clavé i Lluís Millet. I com aquests en el seu moment històric, Martorell va ser una referència central a redós de la qual va pivotar tot el moviment coral del país. Va ser així en tots tres casos, perquè, al marge de la seva activitat artística tan transcendent, van saber il·luminar un cos doctrinal molt precís i lúcid. Un cos doctrinal que va servir per fer avançar el moviment coral català cap a nous horitzons de vitalitat artística i creativa en sintonia amb les exigències culturals i nacionals del país.

Tanmateix, i sobre això hi insistirem més endavant,

aquest llibre obvia aquesta parcel·la de contribució doctrinal de l'Oriol Martorell i se centra només en la línia de pensament que es va manifestar al marge de la mateixa. Es tracta d'un fet deliberat que justifica que aquest volum sigui considerat com un primer recull, anunciant d'aquesta manera que el segon es dedicarà a aquella. Ignoro fins a quin punt aquest criteri és encertat o no, però tanmateix l'interès del material que es publica en aquest volum anorrea o deixa de banda la consideració del dubte.

No oblidem, en aquest sentit, que Martorell no sols va ser un director cabdal de cor i un lúcid i intens animador cultural, sinó també un pedagog de gran envergadura, fet que ajuda a atorgar grandesa i profunditat a la seva reflexió, sobretot pel que fa al fet musical. Segui coral o no.

El llibre s'estructura en quatre apartats molt ben definits: "Catalunya", "Notes històriques", "Notes religioses" i "Notes disperses". A través d'aquest material el lector trobarà no solament una visió rigorosa dels temes que es tracten, sinó també l'alè vital d'un dels grans engrandadors musicals de la història del país. Darrere d'una reflexió determinada —per exemple, la defensa d'*Els segadors* com a himne de Catalunya—, hi ha alhora el rigor i la conseqüència intel·lectual més acurada i també aquell deix d'entusiasme i de convicció que inunda va tot el que feia l'Oriol. I hi ha també un recorregut implícit per la història musical catalana dels darrers decennis tot acarant aspectes importantíssims que han afectat l'existència musical de Catalunya.

És, per tot plegat, un document d'un interès remarkable, no sols per a la legió d'admiradors de l'Oriol Martorell, sinó també per a aquells simples afeccionats que vulguin aproximar-se a la figura del pare del llibre i també a la realitat musical catalana dels darrers decennis. ● J.C.C.

**CÀRCERES,
Bartomeu:
Opera Omnia**

Edició a càrrec de Maricarmen Gómez Muntané. Barcelona: Biblioteca de Catalunya, 1995.

Quan el 1526 Germain de Foix es casà amb Ferran, duc de Calàbria, i el matrimoni s'instal·là al palau reial de València, varen iniciar una vida social molt activa, animada per la presència de notables artistes espanyols de l'època (entre els quals el cèlebre compositor, poeta i violador de mà Lluís del Milà) i per l'existència d'una important Capella, versemblantment relacionada amb el repertori de l'anomenat Cançoner d'Uppsala (o del duc de Calàbria), que recull 55 composicions polifòniques, algunes atribuïdes a dos músics que hom suposa actius a València a la primera meitat del segle XVI: Mateu Fletxa el Vell i Bartomeu Càrceres. Una altra de les col·leccions de música que es pot relacionar amb la cort del duc de Calàbria és la d'un manuscrit que es conserva, dividit en dues parts, a la Biblioteca de Catalunya (M. 1165 i M. 1967), el qual és objecte d'una aprofundida i exhaustiva investigació, en aquesta publicació, al costat d'una completíssima relació històrica de l'activitat musical a casa dels virreis de València entre el 1523 i 1553 i, naturalment, de l'estudi de la relació de Càrceres amb l'esmentat manuscrit.

L'única documentació coneguda que registra el nom de Bartomeu Càrceres és la que correspon al pagament d'una part del salari de l'any 1546 als membres de la Capella del duc de Calàbria, on aleshores feia les funcions de "pautador de llibres". En tot cas, com conclou Maricarmen Gómez, "*les seves obres conegudes ens mostren un compositor madur, atent a la moda musical del moment i amb una notable personalitat*".

Aquesta elemental formulació és confirmada i/o complementada per una laboriosa recerca històrica

ca i musicològica, que ateny el terreny dels fets i de les conjectures, portada a terme amb la meticulositat científica habitual de Maricarmen Gómez. A més, uns oportuns criteris de transcripció en notació moderna de l'obra musical de Càrceres —que compta amb alguna peça molt divulgada entre les nostres corals i conjunts especialitzats— en permet la utilització per a finalitats pràctiques, sense desfigurar-ne el sentit musical originari. ● Lluís Millet

**MARTÍNEZ
MIURA,
Enrique: Bach,
obra completa
comentada**

Guías Scherzo. Barcelona: Ediciones Península, 1997.

En la línia de la bibliografia de divulgació musical, que actualment gaudeix de gran acceptació entre els melòmans i discòfils, aquest volum aplega —amb una pertinent introducció històrica i enciclopèdica— la integritat de l'obra del Cantor de Sant Tomàs de Leipzig, classificada per gèneres i presentada individualment, i en fa una descripció substancial quant a cronologia, estil, influències, fonts, estructura i altres detalls d'interès.

Tot i que, òbviament, no es tracta d'una obra científica, de l'experiència musical de l'autor i de la bondat de les fonts en què s'ha documentat, en resulta un volum rigorós, que aplega una gran quantitat d'informació fiable i d'interès. Amb això, la seva funcionalitat es fa extensiva, fins i tot, a estaments directament implicats amb el fet musical, sobretot perquè reuneix en una sola recopilació una gran quantitat de dades esparses.

Una relació discogràfica complementària constitueix un altre incentiu no gens menyspreable, tot i que qualsevol valoració comparativa respon lògicament a criteris personals i, en aquest aspecte, tant les modes com el mercat són en un procés continuat d'evolució. ● Agustí Montellà

Núvols i clarianes

Miquel Pujadó i conjunt orquestral. Columna Música

Miquel Pujadó és un cas molt a part dins del món de la Cançó catalana. Epigón d'un corrent que ja és història, des de sempre ha mantingut una guerra en solitari per mantenir algun dels trets més significatius d'aquell moviment referència. Entre ells el de la capacitat de confegir lletres amb un contingut literari digne, fet que és a l'arrel de la mateixa Cançó.

Tanmateix el cantautor terrassenc va molt més enllà d'això, ja que la qualitat dels textos que vertebren les seves cançons és extraordinàriament ric, i només per aquest motiu ocupa un lloc de privilegi en el conjunt del gènere de cançó —amb el moviment pel mig o sense, tant se val. O l'hauria d'ocupar. Encara que, ai las!, aquest aspecte, a la fi, jugui a la contra, perquè la mateixa qualitat literària sovint vessada de forma molt extensa li lleva capacitat d'assimilació immediata per part de l'oient i en dificulta una versió musical assequible.

Miquel Pujadó poua en la gran tradició de George Brassens, de qui es considera un admirador poc menys que absolut i a qui dedica l'esplèndid *Fum de pipa i pel de gat*. I això val sobretot per la dimensió literària, pel recurs a un insubornable delit poètic que impregna, i de quina manera, el literàriament riquíssim aplec de tretze cançons que integren el volum.

Un aplec en el qual en el pla musical, Miquel Pujadó acusa una maduresa notable, dominant diverses formes de l'escriptura popular que procura adaptar, sovint de manera molt adient als diversos continguts de les seves lletres. Unes lletres, uns poemes, de fet, en els quals Miquel Pujadó destil·la una visió sovint irònica de la condició humana i també de fets i esdeveniments concrets o de situacions properes. Exemples ben il·lustradors en són *Barcelona XXI*, una visió i imatge càustica sobre les grandeses de la Barcelona post-olímpica, o bé *Indocèn-cia*, un text divertidíssim molt corrosiu, en el qual fuetja els postprogres i post-68, amb una lucidesa agra i alhora lúdica. D'altres, com *El mussol enlluernat*, són menys contextuals i més obertes i en elles la vena poètica de Pujadó s'obre a una visió més essencial. Una bona cançó trista és un tema d'una bellesa exquisida que a més Pujadó interpreta amb una convicció especial.

Pujadó és sobretot un escriptor que a més compon cançons i que finalment les interpreta, seguint un ordre de prelació que em sembla molt definitori de la seva personalitat artística i que de fet marca els resultats globals dels seus productes.

Un producte que en aquest cas és servit de forma enormement satisfactòria per un equip ampli que compta amb arranjadors d'ofici tan brillant com són Manuel Camp, Conrad Setó, Marcel Casellas i Enric Colomer, alhora tots ells instrumentistes d'un conjunt del qual formen part també Ramon Escalé, Xavier Macaya, Matthew L. Simon, Enric Mestre, Quico Samsó, Martí Perramon, Manuel Joseph i Llogue —veu i cors— i Maria Cinta —veu. Un producte, doncs, molt ben acabat, molt ric des del punt de vista de la producció. ● J.C.C.

HAYDN: Sis Sonates per a piano Hob XVI: 37-32

Patrick Cohen, piano.
Glossa Nouvelle Vision
GCD 920505. 2 CD.

Glossa inicia amb aquest enregistrament una sèrie anomenada "Nouvelle Vision", que pretén oferir productes nous, com música com a corol·lari a una col·lecció de fotografies o comprovar què fa un fortepianista assegut davant d'un Steinway. Aquests és el cas d'aquest compacte, en el qual el sensibillíssim Patrick Cohen toca sis de les més estupendes *Sonates* de Joseph Haydn corresponents a la seva segona etapa, la més influïda pel corrent Sturm und Drang.

Cohen no es dedica a fer fortepianisme de lloguer en un *grand*. No sembla sorprendre de no haver de forçar les dinàmiques per tal de resultar expressiu i tampoc no s'emborratxa de sonoritat. Ofereix detalls d'una extrema delicadesa i tracta les *Sonates* com a petites històries amb recurrències i premonicions de final. Toca primorosament, amb candor i naturalitat, amb un fraseig clarificador que les fa tributàries dels precedents scarlattians i les allunya de les galanteries que marquen la primera etapa marcada per l'empremta de Carl Philip Emmanuel Bach.

Les notes d'Héctor Ortega, titulades *Estoy con Cohen* i que la propaganda qualifica de "*profundas y provocativas*" m'han semblat pretensioses. Hi són esmentats Artaud, Borges, Nietzsche, Adorno, Rilke, Carpentier, Saussure, els estructuralistes..., i l'autor no es priva de denunciar la "*miseria anal de los que teorizan acerca del lenguaje musical*" (sic). Són

pàgines i pàgines de feixuga lectura, poc indicades com a introducció a una música tan pura. El segon compacte ofereix només vint-i-sis minuts de música. ● X.C.-D.

Cançons sefardites

Myriam Alió, veu. Manuel García Morante, piano. Audiovisuals de Sarrià ref. 25. 1594.

El programa d'aquest enregistrament aconseguix simultàniament agradar i interessar, exaltar i apaivagar l'ànim de qui l'escolta. Es tracta de vint cançons sefardites profanes, és a dir que admetien acompanyament, harmonitzades per Manuel García Morante. La gènesi i les característiques del repertori estan perfectament exposades en les notes del professor Bonastre. L'enregistrament data de l'any 1984 i s'imposava la seva edició, ni que fos com a document cultural.

Però són peces bellíssimes que entronquen l'etnomusicologia amb el repertori clàssic i que demostren la influència d'aquesta cultura en el patrimoni musical ibèric posterior a les expulsions peninsulars dels jueus. Estan enaltides per la veu i noble cant de la mezzosoprano Myriam Alió, catedral·la durant anys del Conservatori Municipal i mestra de molts cantants. Com a artista ha de saber que tot el que la seva carrera ha perdut d'oportunitats de ser valorada pel gran públic ho ha compensat en respecte. La seva interpretació tendeix a la idealització d'unes peces que ella vol enaltir.

Els acompanyaments de García Morante procuren un embolcall d'una gran eficàcia i imiten sovint el so puntejat dels instruments de corda adients a una cultura amenaçada durant segles pel nomadisme. ● X.C.-D.

DESCOBREIX CATALUNYA

A L P A L A U R O B E R T

Vols saber-ho tot sobre
el menjar a Catalunya?
Vine al Palau Robert.

Vine a fer un viatge pel passat, el present i el futur del menjar a Catalunya. La nostra és una cuina fortament arrelada a la terra, una cuina de contrastos que ha rebut i ha donat moltes influències. Per això, al Palau Robert, hem preparat l'exposició "Menjar a Catalunya, l'estil d'un poble", on hi trobaràs, explicat d'una manera sorprenent i didàctica, de com s'hi ha arribat, des de quatre interessants punts de vista: l'històric, el mediambiental, el tecnològic i el del gust. Vine! Quan tornis a seure a taula tot serà molt diferent.

Des del 18/11/97 fins al 30/5/98

Centre d'Informació Turística de Catalunya

Generalitat de Catalunya

Amb el suport de:

Nestlé

espai Gaudí

Veure, viure,
i entendre Gaudí

Espai Gaudí. La Pedrera.
Provença 261-265.
08008 Barcelona.
Telf.: +93 484 59 95

Horari:
de dimarts a dissabte: de 10 a 20h.
Diumenges i festius: de 10 a 15h.
Dilluns tancat.
Visites comentades:
de dimarts a divendres, a les 18h.
Visites concertades:
de dimarts a divendres, de 10 a 12h.

FUNDACIÓ CAIXA DE CATALUNYA

